

FEDERICA BOSCO

DRAGOSTEA
NU-MI DĂ PACE

Strada Fictiunii

Romanele Federicăi Bosco s-au vândut în peste 500 000 de exemplare și au fost traduse în peste 10 țări: Germania, Spania, Franța, Brazilia, Polonia, Turcia, Rusia etc.

În noul roman de succes al Federicăi Bosco, Monica se întoarce la New York pentru un nou început. După relația tragicomică – și deja încheiată – cu Edgar, cel pe care-l credea iubirea vieții ei, și după ce seducătorul David i-a frânt inima, Monica se hotărăște să se concentreze asupra carierei și acceptă un job la celebra *Vanity Fair*. Iar când trecutul se întoarce să-i bată la ușă, punctual ca întotdeauna, Monica va înfrunta situații de-a dreptul catastrofale, cu autoironie și nonșalanță. Până când va apărea cineva care să-i dea toate planurile peste cap...

Vocea editorului

La urma urmelor, există cu adevărat marea iubire – sau e doar o găselniță publicitară, o iluzie compensatoare, o nostalgie hollywoodiană? Iată un nou capitol din irezistibila sagă a Monicăi, simpatica eroină a volumelor *Îmi placi la nebunie* și *Dragostea nu-i de mine*, construite tot în jurul capriciilor lui Eros.

„O scriitură caustică, spumoasă, extrem de scânteietoare în galaxia roz a literaturii! Aproape că-ți pare rău când ajungi la ultima pagină.“

Il Giornale

www.all.ro

ISBN 978-973-724-350-8

9 789737 243508

DRAGOSTEA NU-MI DĂ PACE

Mergi pe o stradă.

Cosmopolită. Straniu familiară. Cu miros de mare,
de scorțișoară sau de cerneală. Trecătorii par manierați. Nonconformiști.
Plini de umor. Ai căutat mereu strada asta. Paralelă cu modele.

Perpendiculară pe modern. Nouă. Efervescentă. De tradiție bună. Cu
seraiuri, *palazzo*-uri și hamace. Cu zgârie-nori și arcade. Cu clădiri
invizibile. O stradă care se construiește pe măsură ce ți-o imaginezi.

Iată-l și pe omul cu umbrelă colorată, care știe drumul, dar se lasă purtat
de suflul imaginației. Ghidul tău. Și, cum pe Strada Ficțiunii contează și
plimbarea, nu doar destinația, dă mai întâi un tur.

Turul Clasic. Urmărește dreptunghiul colorat. Te vor acom-
pania doar clasicii care au trecut testul timpului.

Turul Contemporan. Urmărește pătratul colorat. Te vor
întâmpina autori care nu scriu neapărat pentru premii și vei
descoperi debutanți chiar de la debut.

Turul Bestseller. Urmărește cercul colorat. Ești în rețea cu
scriitori din cele mai fierbinți topuri ale lumii.

FEDERICA BOSCO

Născută la Milano în 1971, Federica Bosco este scriitoare și scenaristă. Este pasionată de yoga și susține alimentația vegetariană, iar în ultima vreme învață chiar să-și facă singură pâine. După ce a obținut o diplomă în lingvistică și a urmat timp de un an cursurile Facultății de Drept, a petrecut câțiva ani călătorind în locuri exotice, cu Club Méditerranée. În anii 1990 s-a întors la Florența, unde, după mai multe slujbe temporare, a început să scrie primul său roman, *Îmi placi la nebunie* (*Mi piaci da morire*, 2005; ALLFA, 2009), devenit imediat bestseller.

Acesta a fost urmat de *Cercasi amore*

disperatamente (2006), *Dragostea nu-i de mine* (*L'amore non fa per me*, 2007; ALLFA, 2010), *Dragostea nu-mi dă pace* (*L'amore mi perseguita*, 2008; ALLFA, 2011), *S.O.S. amore* (finalist al Premiului Bancarella 2010) – toate cu același uriaș succes la public. Federica Bosco este și autoarea unor „manuale de supraviețuire” pentru femei: *101 modi per riconoscere il tuo principe azzurro (senza dover baciare tutti i rospi)* și *101 modi per dimenticare il tuo ex e trovare subito un altro*.

Vocea autoarei

„Când m-am apucat de scris, nu aveam încredere în povești. Apoi însă am înțeles că sunt un fel de păpușar: pot să aleg între un final sau altul, în funcție de viciile și virtuțile pe care tot eu le-am dăruit personajelor.”

Federica Bosco

FEDERICA BOSCO

DRAGOSTEA
NU-MI DĂ PACE

Traducere din limba italiană de
Radu Gâdei

EDITURA ALLFA

L'AMORE MI PERSEGUITA

Federica Bosco

Copyright © 2009 Newton Compton editori s.r.l.

DRAGOSTEA NU-MI DĂ PACE

Federica Bosco

Copyright © 2011 Editura ALLFA

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOSCO, FEDERICA**

Dragostea nu-mi dă pace / Federica Bosco;

trad.: Radu Gâdei - București: ALLFA, 2011

ISBN 978-973-724-350-8

I. Gâdei, Radu (trad.)

821.131.1-31=135.1

*Celui care are curajul
să citească mai departe*

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2011 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,

sector 6, cod 060512 – București

Tel.: 021 402 26 00

Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro

www.all.ro

Redactare: Olimpia Novicov

Tehnoredactare: Niculina Ionescu

Corectură: Rodica Frățilă

Design copertă: Alexandru Novac

— Cădem, mamă? Parcă am cădea, nu-i așa? Uite cât sunt de mici casele de acolo... Și uite cum se îndoaie aripile! Ce face doamna aceea, mamă? Nu-mi răspunzi? De ce?

— Se roagă, iubito, unele persoane sunt foarte nervoase în avion.

— Dar de ce? De ce este nervoasă doamna aceea, mamă? Fiindcă se teme că am putea cădea? Tu nu ești nervoasă, nu-i așa, mamă?

— Nu, iubito, mama nu este deloc nervoasă, ba chiar vreau să dorm puțin.

Fetița aceea greu de suportat care îmi urlă în cap (împingându-mă cu picioarele în rinichi) se referă la mine, dar înfinit mai rău este că mama ei și-a tras masca neagră pe ochi și s-a cufundat într-un somn adânc, în loc s-o amenințe că o aruncă din avion pe gaura closetului.

Asta ar fi cu siguranță ceva tare distractiv.

Probabil că e una dintre mamele acelea care blochează câte o casă de plată la supermarket, conduce cu doi kilometri la oră și-și lasă odraslele să țipe din toți răunchii în locuri publice pentru că „doar știm cum sunt copiii, nu?”

Nu, nu știu cum sunt și nici nu vreau să aflu.

Sunt pe cale să devin tot mai acră, ca o fată bătrână, pentru că asta sunt, nu o „persoană realizată” care frecventează doar „baruri trendy” și „lume cool”, sunt o fată bătrână de 32 de ani care va sfârși în singurătate, mâncată de cele 32 de pisici ale sale.

O perspectivă care îți îngheață sângele în vine.

Doamne, cât de mult urăsc avioanele, Doamne, cât de mult îi urăsc pe bărbații de care am fost legată, ba chiar cât de mult îi urăsc pe bărbați în general și, Doamne, cât de tare îmi urăsc și

viața mea care, în ultimele luni, a fost un remake după *Shining*, cu mine în rolul bătei de baseball.

După toate câte mi s-au întâmplat încerc să mă cufund din nou în muncă, așa cum suntem îndemnați mereu în reviste, la sfaturile pentru cititori.

Beau alcool fără încetare de aproape trei ore, aterizarea este prevăzută peste încă vreo alte patru, iar vecinul meu de scaun, care seamănă cu Alec Baldwin, mi-a oferit un Vicodine, spunându-mi că e un medicament bun la toate și că starurile se îndoapă cu pastile de-astea.

Dar nu asta era analgezicul pe care-l lua Doctor House ?
Poate fi orice, numai să rezist torturii ăsteia.

Adevărata problemă este că, în ciuda substanțelor psihotrope înghițite, rămân lucidă: în loc să plutesc într-o dimensiune paralelă și să zâmbesc tâmp, cu încetinitorul, în timp ce fac salturi mortale triple și bat palma cu stewardesele, rămân nemișcată, ridicând din sprâncene și înfigându-mi unghiile în brațele scaunului.

Mare noroc pe mine că nu sunt o vedetă rock, ar trebui să fac asta în fiecare zi și așa fi ajuns de mult într-o casă de nebuni.

Acolo, cel puțin, n-aș fi niciodată singură, toată lumea s-ar purta frumos cu mine, m-ar mângâia pe creștet și s-ar mândri cu progresele pe care le fac...

— ...Nu ca acum când, chiar dacă aș muri, nu i-ar păsa nimănuiiii !!! spun eu cu voce tare, înfundându-mi fața în haina lui Alec Baldwin.

— Vă simțiți bine, domnișoară ? Stewardesa ! Face un semn cu mâna unei stewardese care vine în fugă.

— Nimeni nu mă iubeșteeee ! Am rupt-o cu iubitul meu cel bătrân pentru că își număra mereu șosetele, iar celălalt, iubitul cel tânăr, s-a culcat cu mine pe Coasta de Azur, după care a șters-ooooo... și-au văzut cu toții de viața lor, fără să le pese de mine, iar acum m-au chemat la *Vanity Fair*, după povestea cu Paris Hilton, da' nu vreau să mă duc acolo... vreau să mooor...

Și încep din nou să plâng, fără să mă pot opri.

Sunt într-o stare jalnică, alcoolul își face întotdeauna o asemenea efect asupra mea, un fel de „Mai cântă-l o dată, Sam !”.

— Haide dragă, liniștește-te, crede-mă, chiar dacă n-am înțeles prea bine ce-ai pățit, viața mea este cu siguranță mai rea decât a ta, nu degeaba fac eu pe stewardesa, cel puțin am satisfacția de doi bani că eu sunt cea care pleacă dimineața, după... hai să-ți aduc o cafea bună și tare.

Alec îmi oferă o batistă de hârtie :

— Mai vrei un Vicodine ?

Și așa ajungem la New York, cu sumedenia lui de lumini : un flipper uriaș în care tu ești biluța care se strecoară printre zgârie-nori și, dacă nu ești suficient de abil și de rapid ca să rămâi undeva sus, ești înghițit fără scăpare de iadul suburbiilor.

Nu mă miră că de data asta nu simt nici cel mai mic entuziasm la gândul că mă aflu în orașul cel mai laudat din lume, nu există vreun loc în care aș putea fi fericită, pentru că sunt profund nefericită.

Mi-am găsit un apartament prin Craigslist, un site pe internet unde oamenii își închiriază casele și măcar garsonierele duble costă ceva mai puțin de 6.000 pe lună, prețul obișnuit.

M-am descurcat cu 2.100 de dolari, care ar fi un fel de bacșiș pentru portar.

Sper să nu fiu ciomăgită prin vreo ulicioară, altfel va trebui să răspund la un șir întreg de întrebări logice ale cine știe cărui agent de poliție de 17 ani, ceva de genul : „Îl cunoșteai pe proprietarul casei ? Aveai adresa lui ? Nu umblați prin oraș cu bani lichizi în buzunar, nu-i așa ? Dar dumneavoastră nu citiți ziarele ?”

Aș încerca în primul rând să-l fac să priceapă că nu aveam curajul să mă sinucid.

¹ Replică din celebrul film *Casablanca*, cu Humphrey Bogart (Rick) și Ingrid Bergman (Ilsa) în rolurile principale, al cărui laitmotiv muzical ilustrează o imposibilă poveste de iubire, încheiată cu despărțirea celor doi eroi.

Apartamentul este în West Village, așa că, dacă trebuie să plâng, măcar s-o fac cu eleganță.

Șoferul de taxi mă lasă în fața uneia dintre acele căsuțe aliniate una după alta, din cărămizi roșii, despărțite de grilaje din fier vopsit în negru, cu scări exterioare și ușa de la intrare cu clanță de alamă.

În aer se simte mirosul oceanului, vântul mișcă încetisor crengile copacilor și străzile sunt pline de oameni care beau și se distrează.

Iar eu sunt singură...

Dar mă aflu la New York, ce naiba!

2

Portarul a fost anunțat de venirea mea, îl cheamă Joe și este uriaș. După ce își vârh în buzunar teancul de bani, mă conduce găfâind la apartamentul 4F, care este proprietatea lui Peter Bonelli, tipul pe care l-am găsit pe Craigslist și care va lipsi de acasă timp de trei luni pentru nu știu ce motiv.

În ultimul mail mi-a lăsat o listă lungă de lucruri la care să fiu atentă și de persoane pe care să le caut în caz de nevoie.

Parcă era maică-mea:

Te rog să nu uiți niciodată să închizi gazele și să stingi lumina, nu lăsa mâncare prin casă că asta atrage gândacii, încuie întotdeauna ușa cu cheia, chiar și atunci când ești acasă: anul trecut, în timp ce dormeam, a intrat un vecin beat-mort (a greșit apartamentul) și și-a făcut nevoile în cada de duș!

Eu pun întotdeauna și lanțul de siguranță, chiar dacă nu ajută prea mult, dar îmi dă o senzație de siguranță.

Conectează și alarma când pleci de acasă, codul este 25971# ca s-o acționezi și 28282# ca s-o deconectezi. E cam complicat, dar a instalat-o fratele meu și nu mă simțeam în stare să-i spun s-o schimbe. Eu o fac să sune în medie de două ori pe săptămână, încercă să nu mă întreci!

Dacă-ți amintești să uzi cactusul de la fereastră, îmi faci un serviciu, încălzirea este de groază, mai ceva ca în Arizona. Este un pulverizator galben în bucătărie, stropește-l puțin o dată la trei zile (sigur, dacă îți amintești!).

Ca să deschizi televizorul, sunt trei telecomenzi: cea lungă este doar pentru pornire și reglarea volumului, cea scurtă pentru satelit și cealaltă ca să înregistrezi ceva ce te interesează.

Da, și astea au fost instalate tot de fratele meu...

Ai grijă când faci duș, apa vine foarte fierbinte pe țeavă, iar scurgea se mai infundă câteodată, așa că trebuie să ai întotdeauna la înde-

mână o găleată plină cu apă în cabina de duș și, oricum, ventuza de desfundat este lângă scaunul de WC.

Știu că nu este frumos să discut despre baie, dar mai bine te pun la curent dinainte...

Pregătește gunoiul separat, te rog, în pivniță o să găsești cutii separate pentru cartoane, sticlă și ziare. Pentru mașina de spălat și uscător apelează la Joe și tot la el pentru toate lucrările de întreținere (taxa pentru administrație mă costă o avere, așa că merită să profiți de asta!).

Vecina, Maggie, este incredibil de amabilă, dacă ai nevoie de ceva poți să-i ceri fără grijă, este foarte amescade, dar surdă toacă, așa că nu te impacienta când îi latră câinii, pentru că nu-i aude.

Apropo de animale, pisica vecinei de la etajul de dedesubt (Pilar este spaniolă) vine deseori să mă viziteze, nu știu dacă îți plac pisicile, pe mine personal nu mă deranjează, chiar dacă sunt puțin alergic la părul lor, dar pisica asta este din rasa aceea fără păr, mi se pare că se numește Devon Rex, nu sunt prea frumoase, dar au avantajul că nu-și lasă părul peste tot, oricum, o să faci cum vrei.

Dacă ai mașină, trebuie s-o muți joia pe partea cealaltă a străzii.

Orice s-ar întâmpla, să n-o chemi pe mama, nici măcar dacă ia foc totul, prefer să aflu asta de la poliție, nu de la ea, în caz de nevoie poți să-l suni pe fratele meu, Tyler, un tip cam mototol, dar băiat de treabă, numărul este pe frigider.

Becul din frigider nu se aprinde întotdeauna, bănuiești de ce...

Un ultim lucru, la numărul 66 de pe strada asta era casa lui Carrie Bradshaw, de aceea toți vor să-și facă o fotografie pe scările ei, este un pic de gălăgie când trece autocarul care face turul cu turiștii pentru *Sex and the City*, dar mai rău e de individul acela care lucrează în biroul lui Mr. Big și trebuie să ridice placarda cu inscripția „I love you Carrie” de fiecare dată când vizitatorii trec pe acolo!

În cartier sunt foarte multe restaurante simpatice, dar îmi închipui că o să faci cunoștință cu ele, așa că nu-ți mai recomand să iei plătouri de prăjituri de la Magnolia Bakery (odată l-am întâlnit acolo pe Ben Stiller) sau să mănânci o pizza la Arturo's.

Mă rog, m-am lungit destul, pentru orice poți lua legătura cu mine prin mail sau Skype.

Te salut,

Peter

Nu-mi mai rămâne decât să descui cele patru încuietori și să intru în casă.

Apartamentul este mic, dar primitor și foarte luminos: are două ferestre foarte mari care dau înspre stradă, cu draperii de catifea grenă sub care tronează blestemații de cactuși (sunt vreo nouă și îi urăsc deja).

Parchetul tocit și plin de praf pare cel al unei școli de dans.

Sub ferestre este un divan violet foarte mare pe care voi vărsa lacrimi din belșug și îmi voi îneca amarul în înghetată, încercând să mă folosesc de cele trei telecomenzi.

În colțul format de cele două rafturi de cărți se află un fotoliu de piele neagră căruia îmi vine să-i dau foc, pentru că este exact la fel cu cel pe care-l avea fostul meu logodnic Edgar.

Pe masă este o grămadă de cărți, reviste și ziare, aproape toate cu rețete de bucătărie.

Ciudat, pentru că bucătăria este foarte mică și deloc comodă: aragazul are doar două ochiuri, nu există o masă de lucru, ci doar nelipsitul cuptor cu microunde, fierbătorul și un mic frigider în care au rămas două lămâi și o bere.

Pe policioare, din nou o serie nesfârșită de cărți de bucătărie și cutii vechi de tablă din anii 1950 pentru biscuiți și paste, cești pentru micul dejun, farfurii de toate culorile, pahare de toate formele și tacâmuri cu mâner de os.

Mâner de os?

O scară de fier urcă spre platforma pe care se află patul dublu și un șifonier enorm (vai de mine, ticsit cu boarfe de-ale proprietarului).

Încă n-am văzut baia și mă tem că ar putea fi și mai rău.

Mi-e foame, sunt obosită și știu că n-am să pot adormi din cauza agitației și a efectului diferenței de fus orar.

Celor de la *Vanity Fair* le-am spus că ajung la ei mâine, astfel încât să am la dispoziție o zi ca să mă dezmeticesc și să scriu un fel de curriculum.

Mă întreb și acum de ce oare m-au ales pe mine.

Așa cum mă temeam, baia este o porcărie. Ca toate băile din Manhattan, este îmbrăcată toată în plăcuțe pătrate de faianță care erau albe înainte de criza din 1929 și este suficient doar să te uiți la ele ca să se desprindă și să cadă, closetul plin până la jumătate cu apă are alături ventuza de desfundare a scurgerii,

oglanda este minusculă, iar dușul nu are perdea, la fel ca într-o tabără de instruire a recruților.

Covorașul mizerabil de cauciu, făcut ferfeniță pe margini, va avea și el același sfârșit ca fotoliul.

Baia este atât de împuțită că ar costa mai puțin restaurarea ei cu marmură de Carrara decât tentativa de a o curăța.

Uite ce nepotrivire: țara civilizată în care ești plătit cash, și te oferă încălzire gratis, există spații speciale pentru câini și nefumători și în care a fost inventată rețeaua de cafenele Starbucks, este deficitară în privința unui articol de o utilitate zilnică fundamentală: closetul.

Îmi desfac valizele și mă trântesc pe divan.

Am citit undeva că există medicamente care pot șterge memoria selectivă a cuiva care a suferit niște traume.

Tare aș vrea să mi le cumpăr, ca să scap de amintirea ultimelor luni.

Totul îmi amintește de Edgar: fiecare carte, tricoul, parfumul (mai ales foenul și șosetele!).

N-am mai vorbit cu el de când am plecat din Culross și la fiecare două minute sunt ispitită să-l sun, dar dacă am învățat ceva din toată povestea asta, este că tehnologia și relațiile nu fac casă bună: cu cât te folosești mai puțin de mobil și de mail, cu atât ai mai multe speranțe ca o poveste de dragoste să dureze.

Iar eu am dat greș pe toată linia.

Dacă aș fi știut să aștept, dacă aș fi respectat ritmurile lui, dacă aș fi stat cuminte și liniștită în banca mea în loc să insist ca să-l schimb, într-o zi poate că ar fi fost pregătit să trăiască povestea noastră complet liber de trecutul său, fără condiționări și sentimente de vinovăție, și am fi trăit pe veci fericiți și mulțumiți.

Tare aș vrea să știu de ce înțelepciunea mea iese întotdeauna la suprafață abia după mult timp.

Simt atâta furie, ranchiună și frustrare că, dacă l-aș suna, aș începe să plâng și l-aș ruga să se întoarcă la mine, dar pentru că eu sunt aceea care a plecat, toate astea n-ar avea niciun sens și aș trece drept o aiurită, așa că trebuie să mă țin tare și să aștept ca și acest val de durere să treacă, cu speranța că poate va reveni.

Dă-l dracului de Hollywood!

Un bărbat de cincizeci de ani împliniți, care n-a avut curajul să se pună pe el însuși în discuție și care a preferat să-și aleagă propriul trecut și propria mamă, nu se va putea schimba niciodată, trebuie să înțeleg asta în cele din urmă.

Poftim, acum îmi mai lipsește doar o dedublare a personalității, pentru că această discuție între mine și prietenul meu imaginar se poartă de săptămâni întregi.

Sigur că, atunci când dragostea se sfârșește, doare cumplit.

Nu se poate spune că o dată suferi mai mult decât în alte ocazii, că o dată ajungi la un nivel al suferinței dincolo de care nu se mai poate merge, o limită pe care n-o s-o mai atingi niciodată; de fiecare dată ești tot mai zdrobită de durere, de singurătate, de teamă și de acea dezgustătoare senzație a părăsirii care te strivește de îndată ce îți dai seama că el nu-ți mai aparține, că nu mai există un „noi“ și că s-a terminat definitiv.

El va redeveni un străin după ce v-ați împletit viețile într-una singură, v-ați spus cele mai intime secrete și ați dăruit zidul oricărei forme de pudoare. Veți fi doi străini, chiar dacă știți cum respira fiecare dintre voi în somn, cum miroase fiecare, chiar dacă vă cunoașteți obiceiurile și programul.

Doi străini care se cunosc mai bine decât oricine altcineva și ale căror vieți nu se vor mai întâlni niciodată, decât, cine știe, poate dintr-o pură întâmplare.

Și toate astea când, după o îndelungată ezitare, îți spuseseși: „Ei, da, de data asta mă arunc.“ Și uite că, pe la jumătatea saltului, îți dai seama că piscina este goală și că te vei zdrobi de fundul ei.

Ei bine, fata mea, o fi careva să te ajute pe o rază de nu știu câți kilometri?

Nu, așa că nu rămâne decât să-ți sufleci mânecele și să-ți faci curățenie în propria casă.

Pe când mă lupt să fac ordine cu aspiratorul, mobilul sună prelung.

Un număr pe care nu-l cunosc, este cu siguranță David, care încearcă să mă contacteze de pe un alt telefon.

Nu-i răspund de săptămâni, adică de când mi-a pregătit o „surpriză” pe Coasta de Azur, s-a culcat cu mine și a dispărut imediat după aceea, făcându-mi cadou niște cercei.

David este campionul de necontestat al probei de Regulează și Fugi, disciplină olimpică la care nu are rivali.

Mă sună în fiecare zi de cel puțin două ori, apoi îmi scrie sms-uri disperate în care îmi cere iertare, dar nu-i răspund niciodată.

Senzația de putere care a înlocuit-o pe aceea de revoltă este ca un drog!

Problema este că, nevrând să mă întind la discuții cu el, nu răspund la niciun număr pe care nu-l cunosc, căci nu-mi pot permite să renunț așa ușor la munca de săptămâni, lăsând astfel să se prăbușească într-o clipă toată siguranța pe care mi-o doresc atât de mult.

El credea că poate s-o „îmbrobodească pe proastă” după cum are chef, dar proasta în chestiune a decis să rețeze legăturile cu trecutul și această operațiune nu prevede câtuși de puțin o revenire, pentru că atunci când o femeie spune gata... e gata.

Se știe asta.

Am ajuns la concluzia că merit cu prisosință un plin de prăjituri cu gust de „diabet tip B” și un vin sangria, așa că o să-mi fac de cap, după care pot să mă întorc liniștită să privesc toată noaptea gunoaiile de la televizor, să plâng un pic, iar mâine, cu două aspirine și o compresă cu gheață pe ochi, o să fac față primei mele zile de lucru de care mă tem atât.

Am făcut bine să mă întorc aici pentru o perioadă de convalescență, nimic nu poate fi mai bun decât un mall ca Grande Mela ca să-mi revin după o dublă dezamăgire.

Pe străzile acestui oraș domnește atâta veselie încât ai senzația că, odată căzut, te calcă toată lumea în picioare, nu din răutate, ci pentru că nimeni nu are timp să te ajute să te ridici.

Partea bună este că nimeni nu este cu adevărat interesat de tine, așa că poți fără grijă să treci neobservat.

Mă întreb cum se face că, în filmele polițiste, martorii sunt întotdeauna atât de siguri de amănuntele pe care le oferă, căci nu-mi vine să cred că șoferul de taxi care m-a adus aici ar putea să-și aducă aminte de mine peste vreo două ore.

Înainte de a pleca, încerc să-mi dau seama cum funcționează alarma, dar nu reușesc, peste tot pâlpâie beculețe roșii care mă sperie; n-aș vrea să văd sosind poliția chemată de Pilar și Maggie cea surdă.

În timp ce meșteresc blestemând mașinăria aceea diabolică, o voce de pe coridor, din spatele meu, exclamă:

— 25971 apoi simbolul de închis, dar trebuie să formezi rar numărul.

— Scuzați-mă, ce doriți? Întreb eu nedumerită, întorcându-mă brusc spre un tânăr blond cu un tricou galben gen Donald Rățoiul.

— Eu sunt Tyler Bonelli, fratele lui Peter. Tu ești Monica?

— Da... Ah... da... tu ești cel care a instalat chestia asta... fir-ar ea de... zic eu cu dinții încheștați apăsând ca o isterică pe toate butoanele.

— Așa este, nici Peter nu prea reușește s-o facă să funcționeze, dar este atât de simplu, uite aici!

Formează cifrul cu o încetineală enervantă, până când o lumină roșie clipește o singură dată.

— Poftim, acum alarma este conectată, iar ca s-o închizi trebuie să formezi...

— 28282?

— Da, așa: doi-opt-doi-opt-doi, începe el să apese rar pe butoane.

— Și steluță?

— Da, steluță, dar dacă se întâmplă să nu funcționeze trebuie să repeți 25971 și diez de două ori, așa ești sigură că într-adevăr ai conectat-o, după care poți s-o deconectezi din nou... Ai înțeles?

M-am lămurit buștean. Ca după o conversație între surzi.

— Aveai nevoie de ceva? Ce nervi am!

— Eu nu, poate tu. Peter mi-a spus că urmează să sosești și că nu trebuie să trec pe la tine, dar poate că aveai nevoie de ceva, așa că m-am gândit să dau totuși o tură.

— Ești drăguț, dar am impresia că totul este în regulă.

— Televizorul? Știi să-i dai drumul?

— Încă n-am încercat, dar cred că o să mă descurc.

Of, Doamne, ce pisălog, oare asta n-are și el o casă?

— Nu, nu este greu, dar trebuie să așezi pe butoanele corecte de pe telecomanda care trebuie.

— Ei, da, așa se întâmplă și în viață, însă eu nu mă uit aproape niciodată la televizor și acum tocmai plecam... nu te superi, nu? Închid ușa în urma mea.

— Da, păcat. Nu te uiți la Tyra Banks? La *Dansând cu stelele*? Îmi schimb nevasta? *Prețul corect*?, Oprah și *American Idol*?

Sigur că da, este tot ce am de gând să văd după ce arunc gunoiul adunat, și asta dacă Ursul Yoghi mă lasă să trec.

— N-am auzit niciodată de toate astea, să știi că eu sunt italiancă. Acum trebuie să plec, este târziu. Ciao și multumesc.

Mă strecoar cât pot de iute printre el și perete și alerg în jos pe scări, unde dau peste uriașul Joe.

— Oh, Monica, l-am văzut pe Tyler urcând, ai vorbit cu el?

— Da, a venit peste mine, mi-a arătat cum funcționează alarma.

— Ah, da... alarma. Mă privește cu un zâmbet în colțul gurii, apoi izbucnim amândoi în râs.

— Mototol, nu?

— Enervant!

— Un fel de măgădău, dar e băiat bun. Face tot felul de treburi mărunte și este mereu gata să dea o mână de ajutor chiar dacă nu i se cere așa ceva, doar ca să se facă util, mai ales când Peter nu este aici. Oricum, locuiește cu mama lui în Brooklyn.

— Cu atât mai bine. Dar cu ce se ocupă Peter?

— Acum este în Canada, ține ore de bucătărie vegetariană într-o școală, călătorește mult, este un tip care se dedică mult mediului, îi plac lucrurile ecologice, sănătoase...

— Doamne, asta înseamnă că o să mă urască, eu mănânc tot felul de porcării!

— Mie-mi spui?! De fiecare dată când mă vede cu cutia de Donkin' Donuts îmi amintește cât mai am de trăit dacă mai continui să mănânc prăjeli, dar eu sunt un produs tipic american, vreau să fiu incinerat și cenușa mea să fie păstrată într-o cutie de Big Mac!

— O să țin minte asta, Joe!

Fug afară, sub cerul liber, de îndată ce-l zăresc cu coada ochiului pe Tyler coborând.

Am nevoie ca vântul să-mi împrășteie gândurile negre, am impresia că în mintea mea este un DVD care se învâрте nebuște în gol și trebuie să găsesc un mod de a-l opri și de a nu mă mai gândi la nimic.

Măcar să nu mă mai gândesc o vreme la Edgar.

Îmi lipsește prea mult.

Este aproape nouă seara, localurile sunt pline de oameni care stau de vorbă la un pahar de bere și râd, în timp ce alea ca mine (fetele bătrâne) pierd vremea prin supermarketuri, încercând să decidă, între două mărci de cereale, care conține mai puține grăsimi.

Cumpăr bere multă, snacksuri cu paprika, pâine în cutie mare și unt de arahide, cheddar cheese spray, un burrito cu ceapă, prăjitură cu brânză și cu căpșuni și un pet de Coca Zero pentru o digestie bună.

Ah! Și crema pentru hemoroizi de la Duane Reade, farmacia deschisă non-stop!

Cu toate proviziile astea tocmai bune pentru un antrenament într-un buncăr antiatomic, mă întorc acasă și văd, într-adevăr, un grup de fete care se fotografiază în fața casei de la numărul 66.

Este clar că, într-o bună zi, voi face și eu o poză acolo.

Pe mobil găsesc alte două apeluri de la numere necunoscute, primite în timp ce eu mă aflam la supermarket. E tare neplăcut că nu știi cine a apelat, dar nu văd de ce mai există mesagerie vocală dacă necunoscutul nu vrea să lase niciun mesaj?

Cu atât mai rău pentru el, într-o vreme, cine dorea te suna pe telefonul fix și, dacă nu răspundeai, însemna că nu e nimeni acasă – lumea a mers înainte în felul ăsta timp de cel puțin un secol.

Am nevoie de mai mult de douăzeci de minute ca să-mi dau seama cum funcționează telecomenzile.

E absolut exclus să-l chem pe Tyler, s-ar așeza pe divan și nu s-ar mai mișca de acolo până la primăvară.

Toate combinațiile care, după părerea mea, ar avea un sens, nu au niciun efect, așa că încerc să apăs pe tastele pe care altfel nu le-aș fi atins niciodată.

Apăs pe toate butoanele odată.

Și uite că televizorul se deschide.

Îmi petrec prima noapte newyorkeză îndopându-mă cu porcării și privind la prostiile de la televizor, până când îmi vine să vărs și mă cufund într-un somn adânc până la nouă dimineața.

NOUĂ DIMINEAȚA ?

NUUUUUUUUU !

Gata, s-a terminat, ar fi trebuit să fiu deja acolo, ar fi trebuit să-mi întocmesc deja curriculumul, ar fi trebuit să-l sun deja pe Max la biroul *Vanity* de la Milano.

Doamne, ce toantă am fost, ce-i mai pot spune acum ? Că nu mi-a sunat deșteptătorul ? Nici în liceu nu mergea o scuză ca asta ! Și ce mă fac acum ? Ce naiba să inventez ? Trebuie să-i pocnesc cu ceva tare de tot, încât să rămână cu gura căscată. Altfel pot chiar să mă întorc acasă.

Da, aici suntem în America și nimeni nu pierde timpul ca să pieptene păpușile !

Caut cu disperare cărțile de vizită cu persoanele de contact. Trebuia să mă întâlnesc cu o oarecare Libby, Leslie, Lassie... habar n-am... off, ce față verde am !

Telefonul meu nu mai are memorie suficientă ca să mai înregistreze mesajele apelurilor la care n-am răspuns.

În clipa aceea, Max mă sună și mă face praf din prima.

— Aș putea să știu unde naiba ești ? Te căutăm cu toții de ieri. Nu auzi sunând telefonul și nici măcar nu vezi că ai o groază de apeluri, nu-i așa ?

— Apeluri ? Dar... este ciudat, n-am găsit niciun apel, ieri eram încă pe drum... poate că s-au pierdut în eter.

— Probabil că ai folosit eterul cu un pic de clei, ca să nu mai auzi nimic. Sun-o imediat pe Lilly Horovitz, care e neagră de furie, te așteptau ieri, acum nu mai ești în tufșurile alea scoțiene ca să faci pe extravaganta, ești la New York, nu știu dacă-ți dai

seama de asta, din cauza ta m-am pus într-o situație de tot rahatul, după ce am făcut și imposibilul ca să te recomand, spunând peste tot că „ești foarte pricepută și de încredere“, dar uite că deja îmi pare rău de asta. Du-te acum să-i ceri scuze, spune-le că ești o imbecilă perfectă și, dacă ei te dau afară, o să găsești tu ceva, OK ? Sună-mă doar dacă se întâmplă vreo minune !

Clic.

Nici măcar nu mi-a dat răgazul necesar să-i povestesc despre deturmarea avionului în care mă aflam, eveniment care a fost ținut secret ca să nu creeze panică inutilă...

Mă bufnește plânsul așa cum stau pe jos printre resturile cinei mele, apoi iau o felie de *pain carré* mare cât fața mea și aștern pe ea o cantitate uriașă de unt de arahide.

Comfort food!

Respir adânc și încep să formez numărul de telefon la care ar trebui să răspundă Lilly, sperând că va suna ocupat.

Și totuși, răspunde imediat, cu un bubuitoar „Lilly Horovitz“.

— Lilly?... Bună ziua... Sunt Monica. Clipe de tăcere în așteptarea unei avalanșe de înjurături în idiș.

— Monica... Lilly lasă să plutească numele meu în aer, în așteptarea iluminării, după care, pe un ton polar arctic, continuă: ...te sun fără încetare de două zile.

Nu reușesc să definesc tonul: este un amestec de glacial, indiferent și ceva de genul „dacă nu ți-a murit cel puțin jumătate din familie într-un mod oribil n-are rost să-ți mai pierzi timpul ca să-mi explici pe unde te afli ieri“.

— Știu, Lilly, te rog mult să mă scuzi, nici nu-ți poți închipui ce mi s-a întâmplat...

— Nu, nu pot...

— Am ajuns abia azi și... o întârziere aiurea a avionului, după care casa pe care o închiriasem nu era acolo unde mi se spusese, de parcă dispăruse de-a dreptul, apoi mi-au furat telefonul mobil...

Tăcere.

¹ „Hrană de consolare“ (engl. în original).

După care :

— Ai sosit ieri seara la 19.25 pe JFK, cu zborul companiei Delta, am verificat...

— Ah, așa este... era ieri, răul de înălțime m-a derutat, dar după ce mi s-a furat mobilul am petrecut o jumătate de zi la secția de poliție ca să fac reclamația, erau acolo niște indivizi cum nu-ți poți închipui, nu este ca la televiziune, să știi !

Ce pacoste este femeia asta care nu participă câtuși de puțin la o conversație ca lumea și face tot felul de pauze care au darul de a-l face pe interlocutor să vorbească (așa cum este descris în toate manualele de comunicare eficace !).

— Monica... în minutul ăsta de conversație fără rost cu tine pregătesc patru reportaje fotografice, o campanie în favoarea adopției pentru homosexuali și festivitatea inaugurării unei noi aripi a muzeului Guggenheim.

Gata, mă predau.

— OK, Lilly, am înțeles, eram moartă de oboseală, am mâncat ca o scroafă și m-am prăbușit pe divan.

— Bine, când o să am onoarea să te văd ?

— Doar cât fac un duș și ajung la tine.

— Ai o jumătate de oră, altfel nici să nu te mai obosești să ajungi până aici.

Ei nu, la o situație ca în *Diavolul se îmbracă de la Prada* nu pot face față, filmele sunt frumoase pentru că rămân astfel. Acum mă spăl pe dinți, iau un taxi, ajung acolo, îi trag un pumn în față și plec înapoi cu avionul companiei Delta la 13.50.

3

Nu trec decât șaptesprezece minute și ajung la redacția *Vanity* în Times Square, încercând să-mi fac printre miile de turiști.

Aș mai avea timp pentru o cafea fierbinte... OK, hai s-o lăsăm baltă.

Intru în palatul cu oglinzi, îmi spun numele la poartă și, după multe telefoane, primesc o legitimație de acces și urc la ultimul etaj, de unde mă pot bucura de o priveliște halucinantă asupra cartierului.

Este un adevărat vacarm de telefoane care sună și oameni care aleargă în toate părțile de parcă s-ar pregăti cu toții pentru seara înmânării premiilor Oscar.

Mă opresc o clipă ca să privesc la fotografiile de pe coridor: coperte istorice, președinții, povestea în alb și negru a lui Truman Capote, Henry Miller... și, între timp, toți cei care trec în fugă pe coridor îmi trag ghionturi fără să-și ceară scuze.

Biroul în care se află Lilly Horovitz se află în capătul coridorului și mi se face o frică de mor, exact ca atunci când, în liceu, mă chema la director.

Bat încetisor la ușă, dar ea, ca un copoi nemilos care adulmecă prada muribundă, urlă imediat un „întră”.

Îmi fac apariția zâmbind, înclinând puțin capul pe o parte în semn de supunere totală (așa cum se recomandă în manualele de comunicare eficace) și mă trezesc în fața majestății sale Lilly Horovitz, crucea și sabia lumii editoriale americane, femeia care cu un singur cuvânt hotărăște succesul sau prăbușirea oricui, creatoarea incontestabilă a unui imperiu și cea care peste o clipă îmi poate reteza capul.

Un fel de Maria Giovanna Elmi¹ cu răutatea lui Sally Spectra² stă așezată în spatele unui birou enorm din lemn de nuc, pe care tronează grămezi de ziare, fotografiile și cărți, pahare de la Starbucks, țigări și o agendă plină peste măsură de bilețele și post-it-uri de toate culorile.

— Ce onoare... spune, strângându-mi mâna fără a se ridica de pe scaun (mână ca de gheață, persoana fiind cu sânge rece, ca toate reptilele).

— Onoarea este de partea mea... mă prefac eu că n-am înțeles ironia.

Mă examinează cu atenție, iar eu mă simt de parcă aș fi goală și neajutorată.

De ce oare visurile nu corespund niciodată realității? Credeam că David e bărbatul vieții mele și, în loc de asta, a fost doar o ridicolă gaură în apă, credeam că mergând să trăiesc în Scoția alături de Edgar înseamnă să trăiesc o minunată poveste de dragoste și, cu toate astea, a fost o totală înfrângere, credeam că scrierea unei cărți marchează o cotitură definitivă în viața mea, dar nu s-a schimbat nimic (poate pentru că editorul era chiar Edgar), apoi o fac pe Paris Hilton să plângă în timpul unui interviu și un individ de la *Vanity Fair* îmi propune să lucrez pentru ei. Și îmi închipui că totul va fi extraordinar, că măcar munca va merge grozav și voi putea s-o iau încă o dată de la capăt, dar uite că sunt tratată ca o zdrențăroasă de nimic.

Doamne, cât de obosită sunt.

— Deci, să ne întorcem la treburile noastre... nu ești foarte tânără după câte văd... spune ea încruntându-se și încrucisându-și mâinile sub bărbie.

— Am treizeci și doi de ani.

— Tocmai, dacă până la vârsta asta n-ai realizat mare lucru, nu văd cum ai putea fi utilă aici, dar Max te-a lăudat de nu se

mai oprea, spune că ești scilpitoare, ironică, un condei foarte plăcut și că ai și publicat o carte în Anglia, un lucru destul de neobișnuit pentru o italiancă, trebuie să recunosc, păcat că n-am putut face rost și eu de un exemplar, mi-ai putea spune de ce?

Ar fi deplasat să-i spun că s-au dus naibii toate.

— Este o poveste destul de lungă, poate că nici nu ai chef s-o ascuți.

— Am încredere în capacitatea ta de a face o sinteză.

Doamne, cât de mult urăsc modul ăsta în care sunt pusă în dificultate.

— Logodnicul meu, adică fostul meu logodnic...

Lilly oftează și se uită la ceas.

— ...Era și editorul meu și, cum ne-am despărțit în termeni cam reci, nu știu dacă ar fi momentul potrivit să-i cer vreo informație despre carte, asta este...

— Aha, de aceea ți-a publicat cartea, ești mai șmecheră decât îmi imaginez! exclamă ea cu un zămbet malițios.

— Nici vorbă, las-o încolo, răbufnesc eu, cartea o scrisesem înainte de a-l cunoaște, ți-am spus că a fost o poveste lungă, am trăit o vreme cu el în Scoția, i-am stat alături, avea o grămadă de probleme cu el însuși și eu am făcut tot ce-am putut ca să-l înțeleg, îți jur, cartea n-are nimic de-a face cu asta, el credea în mine și a vrut să mă ajute, apoi totul s-a complicat și n-am mai putut rămâne acolo. Este... era prea greu, mama lui mereu cu ochii pe el, amintirea fostei sale soții perfecte și, apoi, eram mereu singură, trebuie să mă crezi, eu am încercat... și încep din nou să plâng în hohote ca o apucată. ...El îmi lipsește, îmi lipsește o parte din mine, nu mai știu ce să mă fac

Îmi întinde o batistă de hârtie, privindu-mă fix cu aceeași expresie, apoi, când m-am mai liniștit un pic, îmi face semn să mă apropii de ea și îmi spune în șoaptă:

— Ascultă, Monica, o vezi pe fata aceea de la biroul din spatele meu, cea care vorbește la telefon? I-a murit mama acum două zile. Și doamna de la poartă care ți-a dat legitimația de acces? Ea face chimioterapie de trei ori pe săptămână, iar în ceea ce mă privește... am pierdut două sarcini pe scaunul ăsta – și, spunând asta, se trage înapoi cu fotoliul ei pe roțile –, așa încât,

¹ Cântăreață și actriță italiană, ziaristă și prezentatoare la canalul de televiziune RAI în anii 1970-1980.

² Personaj din serialul american de televiziune „Dragoste și putere”, care, de-a lungul anilor, se dedă la cele mai josnice tertipururi pentru a distruge casa de creație vestimentară concurentă.

fetițo, dacă astea sunt „problemele” tale, și mimează ghilimelele cu degetele, cred că noi nu suntem ceea ce îți trebuie ție.

Mă fac vânăta la față, încerc să bolborosesc niște scuze zadarnice.

— Ești sigură că ai treizeci și doi de ani? Pentru că ești mai imatură decât fiica mea de doisprezece ani. Dar să știi că nu-i vina ta. Este vina noastră, este vina lui '68 și a felului în care v-am permis să plângeți pe umărul nostru! Am suferit atât de tare de foame încât n-am fi vrut niciodată ca voi, copiii, să vă petreceți chiar și o singură zi muncind ca niște animale, așa cum am făcut noi, pentru a reconstrui o lume după un război și n-o să pierd vremea vorbindu-ți și despre Holocaust, fiindcă tot n-ai înțelege nimic. Și ce am câștigat? O generație de neputincioși care îl așteaptă pe Făt Frumos să le apară pe calul lui alb și munca să le bată la ușă!

— Eu... îmi pare rău, Lilly, nu știam, nu-mi închipuiam... nimeni nu mi-a spus.

— Ce anume? Că sunt paralizată? Și crezi că asta m-ar putea opri? Prima regulă pentru o ziaristă: nu te opri niciodată în fața aparențelor, doar teama te poate opri, draga mea, iar eu nu mă tem de nimic!

Dau din cap încurcată și încerc să mă ridic.

— Unde pleci? Discuția noastră nu s-a încheiat, știi asta? Nu ți-a spus nimeni care sunt regulile bunei purtări?

— Ba da, dar cred că ți-am răpit deja prea mult timp...

— Poți să pariezi că așa este, draga mea, dar eu nu pierd timpul niciodată, sunt convinsă că discuția asta ți-a făcut numai bine, și-ți voi spune un lucru: ești atât de naivă și neajutorată că, spre deosebire de toți tinerii ziaști care mă roagă să le dau ceva de lucru chiar și fără plată, nici măcar nu te-ai ostenit să te piepteni, nu mi-ai adus nici măcar un curriculum sau n-ai inventat că i-ai luat un interviu lui Dalai Lama, așa că, văzându-te gata să iei totul de la capăt și pentru că ai făcut, totuși, să plângă o zăpăcită ca Paris Hilton, având o mare stimă pentru Max, vreau să-ți dau o șansă.

— O șansă?

— Uimește-mă. Ba chiar, uimește-te pe tine însăși, fă ceva ce nu crezi că ai fi în stare să faci și după aceea întoarce-te aici. Ai două săptămâni pentru asta.

Și iată-mă din nou în Times Square, amețită ca o muscă atinsă cu pliciu, puțin pentru figura de rahat pe care am făcut-o și, în parte, pentru că nu am nici cea mai mică idee cum aș putea s-o uimesc pe una ca Lilly Horowitz.

Nu s-ar mira nici dacă i l-aș aduce pe Elvis Presley în carne și oase.

O să mă gândesc la asta mai târziu, când merg să-mi fac un sandviș zdravăn cu somon și smântână.

Dacă nu mănânc, gândesc, iar dacă gândesc, plâng, poate că ar trebui să mă apuc din nou de fumat, dar nu am o față potrivită pentru asta, par întotdeauna o adolescentă la primul său fum, pe care încă nu reușește să-l tragă în piept.

Nu am nimic de făcut, ceva care să-mi schimbe ideile, așa că nu-mi rămâne decât să le fac o vizită celor două bătrâne proprietare ale magazinului în care lucram acum un an: Miss H și Miss V.

Cunoscându-le, nu mă aștept să fie deosebit de bucurătoare că mă revăd, dar au fost simpatice, după posibilitățile lor.

Între o plesnitură de bici și alta, vreau să spun.

Întru pe Strada a Cincea, care nu mi s-a părut niciodată atât de lungă, dar este incredibil de plăcută acum când se simte primăvara în aer, chiar dacă rafalele brizei oceanice mă fac să mă zgribulesc, în timp ce americancele, de îndată ce zăpada se topește, trec la sandalele cu barete.

Spre surprinderea mea, magazinul are o altă conducere, și îmi dau seama de asta după luminile aprinse și valul de aer cald care mă învaluipe de îndată ce intru.

Îmi dau seama, mai ales după maniera educată și politicoasă în care mă întâmpină, că noua patroană s-a străduit destul de mult ca să-și atragă o clientelă mai de soi.

O doamnă foarte „Upper East Side”¹, cu tenul ușor bronzat și purtând un twin set de cașmir bej mă salută cu multă amabilitate și mă întreabă cu ce-mi poate fi de folos.

¹ Cartier luxos din New York, situat în Manhattan.

— Bună ziua, văd că nu mai sunt vechii proprietari, eu am lucrat aici acum un an pentru Miss H și Miss V, voiam doar să le salut.

— Oh, chiar așa? Ai lucrat aici? mă întreabă ea cu un amestec de înțelegere și milă. După câte văd, ai reușit să supraviețuiești!

— Da, n-a fost, într-adevăr, prea ușor, dar există lucruri și mai rele... cred.

— Am preluat magazinul de câteva luni, dar este tare greu să șterg amintirea celor două scorpii. Gândește-te că lumea traversa, deseori, pe trotuarul celălalt de îndată ce ajungea în fața vitrinei! Am avut nevoie de săptămâni întregi ca să facem inventarul!

Ultima oară mă pusese pe mine să fac asta și, ca să termin mai repede, pusese cifre din burta...

— Și unde ai plecat?

— Oh, nu știi? Miss V a murit de Crăciun, iar Miss H, de când a rămas singură, și-a pierdut mințile.

— Da... eram convinsă că o să continue să se certe prin vreun azil de bătrâni pe tema celei care ar fi trebuit să se mărite a doua oară cu William Waldorf Astor, dar uite că au sfârșit-o așa...

— Erau singure pe lume, știi? N-aveau copii, n-aveau nepoți și nu mai aveau nici bani, rămăseseră doar cu magazinul ăsta care nici el nu producea mai nimic, dar ele credeau cu tărie că încă mai sunt bogate și poate că tocmai de aceea s-a îmbolnăvit Miss V: a fost șocată să descopere că au o grămadă de datorii...

— De fapt, aici în America nu aveți căi de mijloc, ori ești foarte bogat, ori mori de foame, mă tem că și perspectiva unui azil de bătrâni le-a putut fi fatală.

Îmi pare neînchipuit de rău pentru sărmanele bătrâne, mă atașasem de ele, erau excentrice, dar, în fond, țineau și ele la mine și, ca să fiu cinstită, mă tem că așa putea avea și eu un asemenea sfârșit...

Am rugat-o pe doamna aceea să-mi spună cum se numește spitalul în care este internată Miss H, poate că i-ar face plăcere

să mă revadă, iar eu așa avea și altceva de făcut în loc să mă închid în casă și să plâng întruna.

Adevărul-adevărat este că, de azi-dimineață, glasul lui Lilly îmi umblă prin cap și simt și acum până în vârful urechilor valul acela de stânjeneală.

N-am nici cea mai mică idee despre ce aş putea face, sunt tristă, deprimată și singură și nu există nimeni care să se îngrijeze de soarta mea. Dacă nici măcar eu nu pot fi înțelegătoare cu mine însămi, de data asta ar fi cazul să mă arunc în râul Hudson cu un pietroi zdravăn legat de gât.

Acum, când gândesc astfel, îmi dau seama că o asemenea stare mă însoțește încă din clasa a zecea de liceu.

Din primul semestru, ca să fiu mai precisă.

Mă hotărâsc să iau metroul; spitalul este în partea cealaltă a lumii și picioarele mele încă nu sunt antrenate pentru o probă de maraton.

Sonera telefonului mă ia prin surprindere.

Privesc mult timp la numărul necunoscut de pe ecran.

Pentru astăzi mi-am luat o porție suficientă de amărăciune și în clipa asta sunt prea fragilă. Dar dacă nu răspund, și la telefon este Max sau, mai rău, Lilly...

— Alo, da.

— Monica! Sunt David.

Oh, la naiba, ce ziceam!

Privesc telefonul, meditănd dacă să închid, dar în clipa asta nu sunt în stare să prefer altceva.

— Ce vrei?

— Trebuie să vorbesc neapărat cu tine, unde ești?

— La Roma.

— Cum la Roma, nu erai în Scoția?

— Dar tu unde erai în dimineața aceea în care, când m-am trezit, erai demult plecat din hotel? Mulțumesc că măcar ai plătit camera!

— Monica, trebuie să-ți explic, dar nu pot face asta la telefon, trebuie să te văd neapărat, săptămâna viitoare voi fi la Milano ca să mă întâlnesc cu un client, ne putem întâlni la hotelul meu, îți trimit șoferul.

— La Roma ?
 — Da, nu-i departe, nu ?
 — Nu, doar vreo șase sute de kilometri.
 — Așa de mult?... OK, îți plătesc avionul și hotelul, și o să-i spun secretarei să te sune pentru amănunte, nu-mi spune nu, te rog !
 — OK.
 — Asta înseamnă da ?
 — Te îndoiai ?
 — Ca să-ți spun sincer, pentru o clipă m-am îndoit... de luni întregi nu-mi răspunzi la telefon.
 — Cine știe de ce...
 — O să-ți explic și sunt sigur că o să mă ierți, îți jur, îi spun lui Jane să te sune mâine.
 — Abia aștept.
 — Ești nemaipomenită.
 Și tu ești un dobitoc care o să aștepti în zadar ore întregi, o să plătești un bilet la business class și un apartament.
 N-ai decât să crăpi, nenorocitul.

Mă aflu în față la Columbia Presbyterian Hospital.
 Am făcut drumul până aici cu capul vâjâindu-mi de blesteme la adresa tuturor bărbaților de pe pământ. Am fost tratată ca un câine abandonat la adăpostul canin, ba chiar ca o căpușă de pe un câine lăsat la adăpostul canin, sau nu, poftim, ca pătura plină de căpușe a unui câine lăsat la adăpostul canin.

Mamă, ce nervi am ! Îmi iese fum pe urechi. L-aș strânge de gât cu mâinile mele, ticălos nenorocit, vagabond, laș, oare cu cine o fi crezând el că are de-a face ? Cu o cretină pe care s-o ia și s-o abandoneze cum și când vrea ? Dar ce-o fi în capul lui, ce copilărie o fi avut ? Doica preferată l-a părăsit ca să fugă cu grăjdarul și de atunci și-a jurat că le va pedepsi pe toate femeile ? Sau maică-sa îl încuia în șifonier și-l bătea cu o cârjă ?

Dar ce vină am eu, cum de i-am ieșit în cale ? Ce rău am făcut și ce vină trebuie să ispășesc ? De ce mă tratează toți fără nicio fărâmbă de respect, făcându-mi promisiuni în care cred întotdeauna, angajându-mă cu trup și suflet în tot felul de relații, convinsă de fiecare dată că ultima este cea bună, după care îmi trântesc cu toții ușa în nas ca unui vânzător de enciclopedii !

Ca și cum sentimentele mele n-ar însemna nimic.

În dimineața asta am chef să-i dau cuiva iluzii, hai să vedem în lista de telefoane, uite-aici ! Hai s-o chemăm pe Monica, ea pică întotdeauna la zar, este nemaipomenit de distractiv s-o vedem cum suferă.

S-a cam grăbit Lilly Horowitz să spună despre mine că sunt o plângăcioasă, ea a obținut întotdeauna de la alții tot ceea ce și-a dorit și nu-i pasă de sentimentele altora, așa cum fac cei mai mulți dintre noi.

Eu am mers întotdeauna pe coridoarele vieții în vârful picioarelor, fără să deranjez pe nimeni, acordând încredere în dreapta

și în stânga, crezând în buna credință și în liberul arbitru, cel puțin așa am fost învățată, dar mă trezesc într-o lume pe care nu o înțeleg, cu chei care nu descuie niciun lacăt, și în care continui să fac greșeli.

Mă șterg la ochi, o infirmieră vine lângă mine și-mi pune o mână pe umăr.

— Aveți nevoie de ajutor?

— Eu? Da, cum să nu, dar să știți că nu sunt suficienți Freud și Jung ca să mă facă să înțeleg unde am greșit. Iertați-mă, este prea complicat! Caut o doamnă, Miss Henrietta Parker, nu știu dacă există o secție anexă a centrului de tratament, este o doamnă foarte bătrână și singură.

— Spitalul acesta este specializat în tratarea bolnavilor de Alzheimer, dacă vi s-a dat această adresă, probabil că în secția aceea trebuie să căutați.

Doamne sfinte, și Alzheimer, sărmana Miss H.

Îmi trebuie o jumătate de oră ca să mă dumiresc unde mă aflu, pierzându-mă printre mulțimea de clădiri până când, în cele din urmă, un medic plin de înțelegere se oferă să mă ajute s-o găsesc.

Și o găsim, așa cum presupusese infirmiera, în pavilionul pentru îngrijirea bolnavilor de Alzheimer.

O recunosc cu mare greutate.

Poartă tot paltonul acela bordo pe deasupra halatului și pe-lele pe care mi le împrumutase cândva ca să merg la nunta nenerocitului de David.

Este fardată ca o fetiță care a dat iama în cosmeticele mamei, dacă aș fi întâlnit-o pe stradă, aș fi luat-o drept o cerșetoare, și îmi stârnește milă așa cum stă așezată într-un colț, încercând să descifreze semnalele întortocheate venite din sărmanul ei creier, complet prăbușită în ea însăși, așteptându-și de fapt sfârșitul.

Viața e, pe bune, o continuă aruncare a zarurilor.

Mă apropiu cu pași șovăitori, nu mi-a dat, de fapt, atenție niciodată când era conștientă, să vedem dacă acum își amintește cine sunt.

O ating delicat pe braț și ea se întoarce brusc spre mine și deschide larg ochii, ca o fetiță care își vede pe neașteptate păpușa preferată.

Zâmbește și-mi dau seama că nu mai are niciun dinte în gură. Am o strângere de inimă și mă simt obligată să privesc în altă parte ca să nu mă las cuprinsă cu totul de milă.

Bătrânețea și copilăria sunt atât de apropiate, doar că bătrânii nu ne înduioșează asemenea copiilor, chiar dacă se comportă la fel, se murdăresc, nu reușesc să vorbească și nu știu să mănânce singuri.

Ceea ce ne sfârșimă inimile este pierderea demnității, imaginea propriului corp care se reduce la o carcasă inertă după ce a parcurs toată viața căutând să fie un individ demn, după ce a muncit din greu pentru a face carieră, a făcut sacrificii ca să-și cumpere o casă, a creat o familie, a iubit, a suferit și a luptat, la sfârșit, aceasta este recompensa: suntem reduși la starea de legumă care este doar o povară pentru sistemul medical.

— Miss H, vă mai aduceți aminte de mine? Sunt Monica de la magazin.

Continuă să mă privească, zâmbind. Nu cred că înțelege ce spun.

— Monica, italianca, cea care ajungea întotdeauna târziu la magazin...

— Victoria.

— Nu, nu Victoria, Monica...

Continuă să mă privească și să suradă cu fețișoara ei mititică și uscată, încadrată de o cunună de păr alb, cu fire subțiri ca de mătase, obraji machiați cu ruj în mai multe nuanțe amestecate la întâmplare, gura fără dinți și mâinile deformate de artrită care îmi ating cu delicatețe fața ca pentru a mă identifica.

Îmi trece cu degetul arătător peste frunte, apoi alunecă de-a lungul obrazului și urcă din nou spre nas.

— Te mai supără Victoria?

— Nu, mint eu, nu-mi mai face niciun rău.

— Am aruncat în tine cu piatra aceea pentru că nu voiai să ne jucăm cu mingea.

— Da, îmi aduc aminte că mi-a dat sângele din cauza asta.

— Mama m-a pedepsit și nu m-a mai lăsat să ies din casă timp de o săptămână.

Râde și lasă privirile în pământ.

— Mă iei acasă, nu-i așa ?

— Este prea devreme, Henrietta.

— Dar mama mi-a spus că o să mă iei acasă, se încruntă ea în semn de dezamăgire.

Întră o doctoriță cu o expresie obosită a feței și rămâne în picioare lângă ușă.

— Sunteți o rudă de-a doamnei ? mă întreabă ea politicos.

— Nu, eu lucrăm cu mult timp în urmă la magazinul ei, m-am întors în oraș și mi s-a spus că este aici, dar nu știam că se află în starea aceasta. M-a confundat cu sora ei și crede că am venit s-o iau acasă, așa că acum sunt într-o oarecare încurcătură.

— Mă confundă adesea și pe mine cu mama ei, cred că între ele era o legătură foarte puternică, dar boala aceasta este devastatoare și incredibil de frustrantă pentru rude. Sunt zile în care acești bolnavi sunt ca și cum s-ar aprinde un bec, prompti în reacții și lucizi, dar apoi se cufundă din nou într-o lume obscură și confuză a amintirilor și devin agresivi, deocamdată ea nu este într-un asemenea stadiu, dar trist este că ar putea trăi mult timp de acum încolo și este singură pe lume de când i-a murit și sora.

— Erau de nedespărțit.

— Să n-o obosiți prea tare, nu-i fac bine emoțiile.

— Nu vă faceți griji, plec imediat.

Doctorița iese din cameră și o aud cum încearcă să calmeze un pacient care strigă vorbe fără sens pe coridor.

Abia aștept să plec din acest loc.

— Trebuie să plec acum, Henriette, fii liniștită, o să vin mai târziu ca să te iau de aici.

Rămâne cu capul plecat, dar când ajung în dreptul ușii, o aud spunând :

— Știu că nu tu ai furat telefonul, Stella a fost.

Telefonul ? Își aduce aminte că nenorocita aia de colegă a mea i-a furat telefonul mobil și au dat vina pe mine, cu gândul să mă dea afară.

Mă întorc imediat la ea.

— Tu n-ai fi fost în stare să furi nici măcar o bomboană, n-ai fost niciodată o șmecheră.

Și-a revenit, este ea însăși, asta-i ceva incredibil.

— Miss H ! și o îmbrățișez cu căldură.

— Da, da, fii cuminte, însă, sunt patroana ta și nu sunt de acord să am un contact fizic cu angajații, du-te acum să pui în ordine sulurile de stofă, ți-am spus asta de ieri și n-ai făcut-o, în plus iar ai ajuns târziu la magazin !

— Da, Miss H, mă duc imediat, scuzați-mă, o să rămân după program, zic eu și plec în grabă.

Ies în fugă din spital și abia după câteva blocuri mă opresc o clipă ca să-mi recapăt suflul.

De când mă aflu la New York nu fac decât să primesc pumni în stomac.

Dacă există cineva care se străduiește să-mi dea de înțeles ceva, aș zice că este pe cale să reușească !

Acum vreau doar să mă întorc acasă cât se poate de repede și să mă vâr în pat.

Gata cu emoțiile pe ziua de azi.

Dacă înainte credeam că fundamental este să ai o relație, acum consider că pe primul loc este o casă și senzația aceea minunată pe care numai un acoperiș deasupra capului ți-o poate da.

Acoperișul este întotdeauna acolo, tenace și de nezduncinat, fie ploaie ori vânt, vară sau iarnă, în zile bune și în zile rele.

Și nimic nu-i mai bine decât să poți închide ușa în nas lumii și nebuliei de afară, refugiindu-te în siguranța dată de cele patru ziduri.

Mă rog, nu sunt chiar ale mele, dar cel puțin pentru moment...

Deschid computerul cu speranța că voi găsi mail-ul care îmi va schimba viața, de tipul: ați câștigat un milion de euro.

Sunt două mesaje de la Max, pline de ură și dorință de răzbunare pentru că n-a reușit să mă contacteze, unul de la mama, care îmi trimite salutări, ceva spamuri și atât de punctualul Peter.

Dragă Monica,

Sper că ai călătorit bine și că locuința este pe gustul tău.

Nu-ți face probleme pentru lucrurile mele, am plecat cam în grabă și n-am avut timp să pun totul în ordine, pune-le tu unde vrei.

Știu că fratele meu, Tyler, ți-a făcut o vizită, trebuia să-mi închipui asta din moment ce i-am interzis s-o facă, dar când le interzici copiilor ceva trebuie să fii sigur că vor face exact acel lucru!

El te găsește foarte simpatică, motiv pentru care am insistat să nu mai vină niciodată pe acolo, decât dacă este invitat insistent, dar asta nu înseamnă că-mi va da ascultare. De aceea, dacă se întâmplă să mai vină în vizită, ești autorizată să-l alungi.

Probabil că ți-ai dat seama, Tyler este un pic cam lent când este vorba să învețe câte ceva și nu are nici cea mai mică idee despre conceptul „nu deranja”, ceea ce este un lucru foarte bun dacă rămâi pe

dinafară în toată noaptea, pentru că el ar fi nespus de fericit să vină să te salveze și să se întoarcă acasă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar din același motiv tinde să dorească să se facă util chiar și atunci când prezența lui nu este neapărat necesară.

Îmi dau seama că ar fi trebuit să-ți spun asta de la început, dar cred că am fost destul de clar într-o discuție cu el.

Joe este, de obicei, ca un filtru, dar, dacă nu este acolo, se poate întâmpla ca Tyler să mai treacă pe la tine să vadă ce mai faci.

Ceea ce într-un cartier cum este Manhattan-ul nu strică niciodată! Sper din toată inima că un asemenea lucru n-o să fie o problemă pentru tine.

Sună-mă pentru orice problemă.

Ciao,

Peter

Când termin de citit mail-ul, numele său clipește pe ecran.

Mă sună prin Skype, conectez căștile și răspund, căci este primul telefon pașnic pe care-l primesc în ultimele zile.

— Alo, tu ești Monica? Sunt Peter Bonelli!

— Ciao, Peter, ce plăcere să te aud!

— În sfârșit ne cunoaștem, ce faci? A fost în regulă călătoria? Casa este suficient de curată? Am făcut eu un pic de curățenie înainte de a pleca, dar nu cât aș fi vrut, era mult praf adunat?

— Nu, nu, totul este în regulă.

Uite că mai există cineva care își face griji pentru mine, parcă-mi dau lacrimile.

— Ești puțin răcită?

— Nu, de fapt da, poate că aerul condiționat din avion este de vină.

— Este o cutie plină cu medicamente în baie, sunt puțin ipohondru, să știi. Te rog să te servești de acolo dacă ai nevoie, totuși îți recomand echinacea, este o plantă care stimulează sistemul imunitar, este mai bună decât aspirina, cu condiția să nu fii alergică la praf. Eu sunt alergic peste măsură, ba chiar cred că sunt alergic la aerul din Manhattan, când mă aflu acolo mă îmbolnăvesc întotdeauna, iar în acest caz este mai bun *ribes*

nigrum gemoderivat¹ picături... Of, Doamne, dar vorbesc prea mult, iartă-mă, o să mă crezi un nebun ! Te rog să-mi atragi atenția când exagerez... Ei, cum merge cu munca ?

— Las-o baltă... credeam că am un post în prestigioasa redacție *Vanity Fair*, dar azi-dimineață am ajuns târziu și... mă rog, n-am făcut o figură prea frumoasă, apoi oamenii de acolo sunt atât de agresivi și de duri, nu știu, poate că nu a fost o idee prea grozavă să vin aici în goana mare, dar aveam mare nevoie să mă schimb aerul.

Acum îmi spun asemenea lucruri mai mult mie decât lui.

— Te înțeleg, și eu am făcut asta de multe ori, plecând pe valul unei dezamăgiri sau al unei dureri sau chiar numai pentru a căuta acel loc în care să mă simt mai bine.

— Și l-ai găsit ?

Tăcere.

— Nu, încă nu... Nu știu dacă există, poate că locul așa-zis potrivit nu este niciodată acela în care te afli, dar devine astfel după ce pleci, când sunt acolo așa vrea să fii altundeva și când sunt, în sfârșit, în altă parte, îmi lipsește locul din Manhattan.

— Dar acum unde ești ?

— În acest moment mă aflu la Toronto. Țin aici un curs de bucătărie organică într-o școală pentru japonezi...

Mă abțin din răspuneri să nu izbucnesc în răs.

— Râzi de mine ?

— Nu, nici vorbă, nu mi-aș putea permite așa ceva.

— Oricum, știu, toată lumea râde când aude de așa ceva.

— Ce este bucătăria organică ?

— Este o bucătărie naturală, fără aditivi chimici, ca să înțelegi mai bine, asemenea celei pe care o practicau bunicii noștri.

Dacă ar afla de OMG²-urile pe care i le-am introdus în casă, m-ar alunga imediat și ar comanda o dezinfecție.

— Interesant...

Este ca și cum ai privi o mașină de spălat cum storce rufe.

— Dacă vrei, îți pot trimite câteva rețete, nu știu, te-aș putea învăța să faci pâine.

— Pâine... dar nu se face înainte de a o cumpăra.

— Nuuuu, nici nu-ți dai seama cât de bună este cea făcută în casă, când mă simt deprimat fac întotdeauna pâine, simplul fapt că frământ aluatul timp de două ore mă face să mă simt mult mai bine.

— Două ore ? Asta nu-i pentru mine.

— Atunci o să-ți scriu ingredientele pentru o mască hrăitoare de față cu ulei de măsline; după ce-o s-o încerci, îmi vei mulțumi.

— OK, m-am hotărât pentru mască.

Între el și fratele lui nu știu care e mai trăsnit !

Peter este puțin agitat, dar îmi face plăcere să stau de vorbă cu el, are aerul unui om sensibil, o calitate rară în vremurile de azi.

După ce ne-am salutat, încep să mă gândesc la viața mea de până acum și la ce aș putea scormi ca să aibă loc o cotitură definitivă, dar nu-mi vine în minte nimic.

O să-i scriu Sandrei, ea are întotdeauna un răspuns pentru orice, chiar dacă nu este cel pe care mi-l doresc eu.

În timpul acesta, mobilul sună iarăși. Sunt o femeie căutată, după toate cele întâmplate.

— Domnișoara Monica ? Scuzați-mă dacă vă deranjez, sunt Jane, secretara d-lui David Miller, vă contactez pentru călătoria dumneavoastră la Milano de săptămâna viitoare; mi s-a spus să vă satisfac orice dorință, așa că vă stau la dispoziție, aveți vreo preferință pentru ora zborului ?

— Da... deci, lucrez până târziu, așa că pot pleca din Roma abia seara târziu și, dacă este atât de amabil, să-mi rezerve un apartament la Four Season, și un zbor la clasa întâi cu o masă vegetariană pentru bolnavii de celiachie. Vă rog să-i transmiteți d-lui Miller că trebuie să mă ia el însuși de la aeroport, altfel nu voi veni.

— Dar... cred că nu va putea să-și lase clienții la ora aceea, voi trimite șoferul.

¹ Coacăz negru.

² Organisme modificate genetic.

— Nu, nu vreau șoferul, ori vine el să mă ia de la aeroport, ori nu mai facem nimic.

— OK, suspină secretara, o să văd ce pot face și vă sun mai târziu.

— Stați că n-am terminat! exclam eu, vreau să-mi aducă flori când vine să mă aștepte, mai precis cale și câteva tablete de ciocolată albă care se vând la magazinul *Chocolat*, apoi vreau să iau cina cu el în cameră, cu sushi și șampanie ar fi cel mai bine (nu uitați, nimic cu gluten) și să vă asigurați că va fi și muzică în apartament.

— Aveți vreo preferință?

— Amy Winehouse îmi place foarte mult.

— Nimic altceva?

— Pentru moment, nimic, dar dacă-mi mai vine în minte ceva, vă sun!

Mmmm, telefonul ăsta mi-a redat buna dispoziție, chiar dacă este o slabă consolare pentru felul mizerabil în care s-a purtat cu mine.

Dar el nu mai este de-acum o problemă, ci doar o poveste pe care o pot spune oricând transformând-o în favoarea mea în timp ce iau un aperitiv. În schimb, în ceea ce-l privește pe Edgar, nu reușesc să-mi formez o opinie despre el.

Este ca și cum aș fi într-o stare de comă-veghe: percep viața din jurul meu, dar nu reușesc să acționez, nu-mi aparține nimic și nimic nu mă interesează cu adevărat. Am capul căptușit parcă în permanență cu vată și simt o apăsare în piept care nu-mi dă pace nici măcar o clipă.

Au trecut doar trei luni de când ne-am despărțit, din dimineața în care am plecat din casa lui, și ultima imagine care mi-a rămas în minte este aceea în care el mă privește de la fereastră, cu ochii triști, lăsându-mă să mă duc unde văd cu ochii.

Cine știe dacă a regretat vreodată că n-a făcut nici cel mai mic gest ca să mă oprească.

Regretul este doar o formă de justificare a propriilor acțiuni: atât timp cât suntem vii, putem modifica în orice moment cursul lucrurilor, dar schimbările sunt un sacrificiu prea mare pentru cei mai mulți dintre oameni.

Resemnarea cu o existență cenușie și cu evitarea riscului este deseori o perspectivă mai tentantă decât încercarea de a fi fericiți chiar și preț de numai câteva minute.

Dacă există un lucru cert în viață, acela este că mai devreme sau mai târziu ea se încheie.

Cu atât mai mult merită să sari de la trambulină.

Și între timp să încerci fabuloasa mască de față cu ulei de măsline a cărei rețetă mi-a trimis-o Peter Bonelli.

Mască nutritivă cu ulei de măsline de la Peter Bonelli (Rețetă de la bunica mea siciliană)

Este nevoie de 3 linguri de ulei de măsline, 2 linguri de miere și un albuș de ou.

Bați bine oul și adaugi uleiul și mierea. Pui totul în frigider circa o oră, apoi aplici din belșug crema aceasta pe față și o lași să acționeze timp de vreo douăzeci de minute, după care te speli cu apă caldă din abundență; o să vezi ce ten frumos vei avea!

Dacă însă ai pielea uscată din cauza căldurii din casă, atunci încearcă așa:

Mască hidratantă a lui Peter Bonelli (Rețetă inventată de mine)

Ia un pământ de iaurt și amestecă în el sucul rezultat dintr-o felie de portocală (te rog să nu cumperi suc gata preparat din comerț!), așterne compoziția pe toată fața (eventual îți acoperi ochii cu două felii de castravete), relaxează-te o jumătate de oră și clătește-te pe față cu apă rece.

Vei fi ca nouă!

Te îmbrățișez. Trebuie să mă duc să controlez brânza.

Singurul lucru decent pe care am reușit să-l fac de când sunt aici a fost să găsesc această casă; în rest, eșec total.

De două zile mă gândesc la modul în care o pot uimi pe draga de Lilly Horowitz (ba mai mult, să mă uimesc pe mine însămi, ca să folosesc propriile ei cuvinte), dar nu-mi vine în minte nimic sau, mai bine zis, am impresia că tot ce am făcut până acum este oarecum uimitor, dar de ce oare pe cei mai mulți oameni nu-i interesează asta?

Faptul că am trăit mulți ani departe de casă, am plătit o chirie, am încercat să întrețin o relație, am ținut de mai multe ori regim timp de cel puțin o săptămână, am legat prietenii importante, sunt o persoană onestă, un pic confuză și dezorganizată, dar, în fond, cumsecade (fac acum și trierea gunoiului din casă), vreau să spun, toate astea nu contează?

În copilărie, când cei mari ne spuneau să fim cuminți ca să nu ajungem în Iad, totul era doar o păcăleală! Toate acele valori ca responsabilitatea, cinstea, respectul, angajarea, corectitudinea, nu fura, nu ucide, nu jura strâmb, erau doar o gogoasă. De fapt, întotdeauna sunt răsplătiți ticăloșii, cei care te înghiontesc din stânga și din dreapta și te calcă pe față cu tocurile lor ascuțite.

Ce obositoare e lumea asta!

Sandra mi-a scris că o să vină să mă vadă, împreună cu Mark și cu fetița, sunt foarte emoționată la gândul că-i voi revedea, a trecut mai bine de un an de când au plecat în Bahamas, sunt cei mai buni prieteni ai mei, singura familie adevărată pe care o am, cei cu care am împărțit cele mai multe bucurii și tristeți, o să-mi facă bine să stau puțin cu ei.

Îmi trec din întâmplare palma peste față și trebuie să spun că masca aceea cu ulei de măsline este într-adevăr extraordinară, am pielea ca a unui nou-născut.

Îmi petrec după-amiaza căutând să văd ce noutăți au apărut în New York City și constat că 20% dintre localurile pe care le frecventam anul trecut nu mai există, iar în locul lor au apărut altele, care vor sfârși la fel peste șase luni.

Când mă aflu aici încerc întotdeauna să arborez o mină „a locului” și mă străduiesc să par teribil de ocupată, la fel ca ade-vărații newyorkezi, merg lent, cu un aer lipsit de chef, de parcă aș avea o întâlnire la care nu prea mă trage așa să mă duc.

Este singurul mod în care poți fi respectat aici; dacă spui în gura mare că lucrezi doar part-time sau că ai un an sabatic, ești privit ca picat din altă lume, cu condiția să nu se vadă limpede că ești un artist.

Chiar și un turist trebuie să aibă un program foarte strict de muzee și expoziții pe care trebuie neapărat să le viziteze, cu pauze minuscule pentru prânz și fără nici cea mai mică ezitare pentru tipul de sandviș pe care îl comandă și pe care îl va înfuleca în timp ce stă la coadă cu rucsacul pe umăr, în fața a 14 funcționari care cronometrează totul.

Așa ajungi întotdeauna să mănânci sandvișuri din cauciuc gata făcute, pentru a evita îmbulzeala și privirile plictisite, asta explicând și gastrita mea cronică.

Mă așez pe o bancă din Union Square, piața mea preferată unde sămbăta este un mic târg în care bătrânele de peste șazeci și opt de ani, nostalgice, vând fructe, prăjituri și cocarde pe care stă scris „Dați o șansă păcii”.

Sunt oameni care cântă la vreun instrument sau umblă îmbrăcați cu haine ciudate și asta mă face să mă simt mai puțin singur sau, mai exact, mă face părtașă la o singurătate mai extinsă, care îmbrățișează întregul univers și de care nimeni nu poate fugi, compusă din aceleași nesiguranțe, din aceleași întrebări și din aceleași greșeli pe care le facem cu toții. Mai mult decât orice altceva pe lume aș vrea să fiu îmbrățișată, o îmbrățișare adevărată, sinceră, în care să mă las cuprinsă doar timp de un minut, timpul maxim care poate fi acordat altcuiva pentru a-i

permite să perceapă bătăile inimii, dar nu și pentru a-l face să asculte ceea ce îi spui.

Nici măcar o secundă în plus: prețul care se plătește pentru a ne lăsa surprinși goi este prea ridicat și nu se întoarce nicio-dată înapoi. Am plătit deja de prea multe ori pentru încrederea mea naivă.

Doamne, ce bazaconii, iar lacrimi?

Ce m-o fi apucând, să știi că-mi lipsește magneziul! Trebuie să-l întreb pe Peter Bonelli, acest „guru al fitoterapiei”, ce crede despre această stare depresivă galopantă prin care trec.

Nici măcar n-am ajuns la menopauză.

O să ajung la fel ca bătrâna cu glezele umflate care dă de mâncare porumbeilor și-și împinge încetșor căruciorul pentru cumpărături plin de pungi cu gunoarie, iar seara face coadă la masa pentru săraci.

Stop, stați pe loc cu toții, acum exagerez.

Trebuie să fac o listă.

Listele îmi fac întotdeauna bine în momente dintr-astea de panică, mă ajută să regăsesc ordinea din cadrul universului.

Contra:

Edgar și cu mine ne-am despărțit ~~pentru totdeauna pentru moment pentru totdeauna~~ nu vreau să mă gândesc acum la asta!

David este un ticălos (pentru totdeauna).

Nu am un loc de muncă.

Banii pe care i-am avut puși deoparte îmi vor ajunge pentru 64 luni.

Am deja 32 de ani împliniți și încă nu știu ce să fac cu viața mea.

Pro:

Mă aflu la New York (și nu este deloc puțin!).

Am o casă.

Nu am pe nimeni căruia să-i dau socoteală, doar nouă cactuși de udat dacă îmi aduc aminte.

Peter și Tyler sunt drăguți cu mine.

Portarul și vecinele sunt și ele drăguțe cu mine.

Sandra și Mark vor ajunge aici peste două zile.

Trăiesc (nu este ceva de neglijat!).

Am doar 32 de ani și am scris o carte.

Dacă aș reuși s-o uimesc pe Lilly așa avea și un post la *Vanity Fair* (asta rămâne oarecum în suspensie).

Și, dacă stau să mă gândesc acum, de ce nu le-aș face o vizită lui Sam și lui Judith, care mă invitau în fiecare săptămână la Hamptons anul trecut?

Cuplul perfect, povestea ideală de iubire, el un pic mototol, dar foarte simpatic și grijuliu, ea, hotărât lucru, mai frumoasă, dar incredibil de maternă față de el și amândoi uniți atât de strâns în fața oricăror greutăți ale vieții.

— CUM ADICĂ SUNTEȚI ÎN DIVORȚ???? urlu în telefon.

— Nu-l mai pot suferi, îl urăsc din toată ființa mea, nu mai rabd să-l văd nici măcar în fotografii, stăm cu rândul în casă, dar nu-ți face griji, totul este în regulă, de ce nu treci pe la mine?

— Poate că n-ar prea fi cazul, ca să fiu sinceră, am o imagine despre voi diferită de ceea ce mi-ai povestit, rămăsesem la momentul morții mamei tale...

— Da, aceea a fost lovitura de grație, dar de faptul că el este un dobitoc mi-aș fi dat seama oricum, mai devreme sau mai târziu, hai, vino, mi-e dor de tine, abia aștept să-mi povestești ce-ai făcut în Scoția.

Fără prea mare chef mă urc în metrou și mă îndrept spre Brooklyn Heights, un cartier care a devenit căutat de toată lumea, cu casele sale din cărămidă roșie și cu localurile trendy, dar fără vacarmul nebulos din Manhattan, unde îți poți permite să ai un apartament cu patru camere și grădina fără să fi fost nevoit să-ți vinzi amândoi rinichii pe internet.

La colțurile străzilor sunt o grămadă de copii care sar coarda și vând limonadă.

Probabil că acceptă și cărți de credit.

Casa în care locuiesc Judith și Sam are etaj, nu pot să-mi dau seama cum de nu reușesc să-și împartă spațiile astfel încât să nu-și încălce unul altuia teritoriul, dar știu ei oare în ce condiții trăiesc cei mai mulți dintre oameni?

Apăs timid butonul soneriei, aproape că sunt tentată să fac cale-ntoarsă, dar Judith mă vede de la fereastra bucătăriei și vine în fugă să-mi deschidă, ștergându-și mâinile cu un șervet.

Mă strânge tare în brațe și simt un miros de fursecuri amestecat cu cel de transpirație.

Nu era exact tipul de îmbrățișare la care mă gândeam mai devreme când stăteam pe banca din parc, dar este bine și așa.

Are același păr roșu ciufulit dintotdeauna, în schimb cred că a cam dat iama în dulciuri: pare să aibă cel puțin 20 de chile în plus.

— Frumoaso! Ce mai faci, ți-ai lăsat părul să crească, mi-ai lipsit tare mult, nici nu știi de câte ori te-am pomenit cu Sam... mă rog, când mai vorbeam unul cu celălalt!

— Îmi pare rău, nu mă așteptam la situația asta, mă simt cam încurcată.

— N-ai de ce să fii încurcată, hai înăuntru, tocmai am făcut niște biscuiți. Help!

Strigă din toți rărunchii la câine, labradorul blond căruia i-am servit drept mamă vreo două săptămâni a devenit un ade-vărat dulău, cu labe mari și cu un început de răgușeală.

— Îl mai ții minte pe Help? S-a cam îngrășat în ultima vreme, nu l-am mai dus să alerge pe plajă și s-a cam lenevit, știi cum este, n-am mai pus piciorul în casa aceea de când stă el acolo.

— Aha, Sam s-a mutat la Hamptons?

— Da, cu cât ne vedem mai rar, cu atât este mai bine.

Nu știu ce-aș mai putea să spun, îi lăsasem în plin doliu, dar apropiați și îndrăgostiți, iar acum o regăsesc pe ea care seamănă cu Sarah Ferguson între două diete și pe el care parcă este un pescuit de scoici.

Aș putea spune că putea să fie chiar mai rău... de tipul unei garsoniere de periferie.

Este un lucru foarte trist, dar care, mi-e rușine să spun așa ceva, mă face să mă simt mai puțin singură.

— Dar tu? Știi că ai fost în Scoția, ți-ai publicat cartea, probabil că ai făcut o carieră de beton, nu?

— Cariera beton n-aș zice, m-am dus acolo ca să trăiesc alături de Edgar, la început se părea că totul merge strună, date fiind împrejurările, dar încetul cu încetul totul a început să degenereze, el lucra tot timpul, avea o mulțime de probleme de comportament la care se adăugau o mamă omniprezentă și o soție moartă, prin urmare lucruri obișnuite, încerc eu s-o dau pe ironie.

— Oh, te înțeleg foarte bine, de când a murit mama mea m-am hotărât că vreau un copil, doar că nu reușeam, am încercat de toate, am fost la cei mai buni specialiști, dar nimic; și în cele din urmă am încercat să-l conving să ia un uter cu chirie, dar el n-a vrut nici în ruptul capului, prefera adopția, eu, însă, nu mă simțeam în stare să adopt un copil despre care nu știam nimic, așa că am început să ne certăm și, ceartă azi, ceartă mâine... Ce știu eu, poate că este mai bine așa, în fond, cred că nici nu aveam tot acest instinct matern și, ca să compensez, am început să fac prăjituri.

Fursecurile sunt divine, le-a făcut cu ciocolată albă și neagră, cu stafide și nuci și mi le aduce cu o porție dublă de frișcă.

Nu știu ce să zic, sunt nedumerită și mirată de rapiditatea cu care se schimbă viața celorlalți.

Probabil că secretul este numai acela de a face ceva, orice, pentru a pune în mișcare energiile.

Pentru una ca mine, însă, campionă a compătimirii de sine...

— De ce nu-l suni pe Sam, cred că s-ar bucura să te vadă, te poți duce în vizită la el în Hamptons și așa profiți de ocazie să vezi marea, iar dacă tot ești acolo mi-ai putea aduce și vreo două lucruri pe care idiotul ăla nu vrea să mi le dea înapoi.

— Nu, nu mi se pare potrivit...

— Insist, ar fi foarte bucurios, o să vezi, sună-l chiar acum!

— Nu, hai s-o lăsăm pe altă dată.

Nu mă ascultă, deja formează numărul, apoi brusc închide.

— Nu răspunde niciodată când vede că sunt eu, sună-l de pe telefonul tău!

— Dar nu...

Mi-l scoate din buzunar și formează numărul, este deja ceva oficial că a înnebunit.

— Poftim, sună, și mi-l înapoiază de parcă îi frige degetele.

— Alo, Sam? Sunt eu, Monica. ...Cine? Ei, Monica... ita-
lianca, nu-ți amintești de mine?

Clipe de tăcere în timp ce Judith îmi face semn cu mâna că nu-i zdrăvăn la cap.

După o pauză care mi se pare că a durat vreo jumătate de oră, îmi dă în sfârșit un semn de viață.

— Cum să nu! Iartă-mă, atipisem un pic... Ce faci? De ce nu vii să mă vezi, ai aflat că eu și Judith ne despărțim?

— Da, și îmi pare tare rău. Judith îmi face semn să-i cer lucrurile ei.

— Este mai bine așa, este mult mai bine, hai, vino și rămâi la cină, mă îngrijesc eu să frigem niște cârnăciori picanți.

— La cină? În seara asta? Dar aveam deja o înt...

Judith îmi smulge telefonul din mână:

— E foarte bine, o conduc eu la stația de autobuz, vine la Southampton la 8.15, salut. Și închide.

Rămân înmărmurită.

— Foarte bine, așadar, am nevoie neapărat să-mi iei cărțile, câteva fotografii ale mamei mele, cd-urile, anuarul de la colegiu, tabloul mic din holul de la intrare, tricourile...

— Scuză-mă, dar eu sunt pe jos, răspund, rușinată.

— O să-i spui să te conducă el la întoarcere, oricum n-are nimic de făcut, stai puțin să-ți fac o listă ca să nu uiți ceva. Ce frumos din partea ta că ai venit în vizită, Monica, nici nu știi ce mare plăcere mi-ai făcut!

Cu o listă demnă de o adevărată mutare a unei societăți trans-naționale, mă urc în autobuzul care merge la Southampton, unde nu știu ce mă poate aștepta.

În stație, îl văd pe Sam așteptându-mă.

Cu mâinile în buzunare, cămașă cadrilată, barba cam mare.

La prima vedere îmi pare a fi neschimbat, apoi, la un examen mai atent, vălul de tristețe este destul de vizibil.

Mă îmbrățișează frățește și îl simt mai sincer decât a fost Judith mai devreme.

Îl privesc cu o simpatie plină de blândețe, el îmi susține privirea timp de câteva clipe, apoi își întoarce fața în altă parte și îmi dau seama că are ochii lucioși.

El este cel care ia inițiativa:

— Să știi că mă bucur foarte mult să te văd! Vezi cât de caraghioasă poate fi viața câteodată? Te trezești dimineața gândindu-te că vei avea o zi ca toate celelalte și, în loc de asta, apare ceva care te ia prin surprindere. Am cumpărat câteva fripturi, ca în vremurile de altădată, o să le facem la grătar pe verandă.

Caută să-mi facă șederea acolo cât mai plăcută, dar văd că este ca și cum o parte din el ar fi absentă.

Casa a rămas aceeași, dar și din ea parcă lipsește sufletul.

Există încă balansoarul în care îmi petreceam serile cu bătrâna Helen, bând cafea și trâncănind în voie, înainte ca ea să moară.

În salon este dezordine, pare că-și petrece timpul mai mult pe divan. Probabil că făcuse în grabă puțină ordine, în așteptarea mea, dar fără a ști prea bine cu ce să înceapă.

Își dă seama că-l privesc.

— Nu mă simt prea în largul meu de la o vreme, n-are rost să ți-o ascund. Dorm prea mult și, în plus, beau cam multe beri, îmi spun mie însumi că va trece totul, dar deocamdată n-a trecut.

Mă așez într-un fotoliu :

— Da, trece, Sam, trece pentru toți, dar este nevoie de mult timp pentru asta, spun eu pe un ton grav.

— Știi când îți dai seama că o persoană nu este cum te așteptai ? Și continui să nu vrei să crezi că s-a schimbat ? Asta mi s-a întâmplat mie cu ea și încă nu mă resemnez la gândul că n-o mai am alături pe acea Judith cu care am petrecut unsprezece ani din viață. Îmi lipsește și așa face orice ca să se întoarcă lângă mine. Îi dau lacrimile.

— Mie-mi spui ? Trăiam împreună cu un om pentru care aproape că am renunțat la tot și, încetul cu încetul, mi am descoperit că dorința sa de a-și reface viața nu era decât ceva de fațadă și că, în realitate, nu voia să schimbe nici măcar o virgulă din lumea sa, că era încă îndrăgostit de fosta sa soție care murise și că pentru a controla realitatea în care trăia își crea o mulțime de ritualuri stânjenitoare. Ai idee ce-ai putea gândi văzându-l pe bărbatul tău care cântă o poezioară pentru copii sticlelor de vin înainte de a se duce la culcare, dar fără a le atinge, ca să nu fie contaminat de cine știe ce boală ?

— Chiar așa ? Îi vine să rădă.

— Sigur ! Și care când era nervos punea în funcțiune foenul ? Crezi că glumesc ? Și cele două dulapuri de pantofi, unul pentru pantofii de dreapta și unul pentru cei de stânga ?

— Nu se poate... hai că le inventezi !

— Măcar de le-aș inventa ! Avea cam 200 de perechi de șosete violete pe care le alegea numărând cum fac copiii în joacă.

— Judith avea, în schimb, o respirație urât mirositoare.

— Ei bine, Edgar lucra 24 de ore pe zi și nu voia să se însoare cu mine.

— Judith nu făcea curățenie prin casă, lăsa câinele să doarmă pe divan și bărfele pe toată lumea.

— Edgar era logodit cu mamică-sa și nu voia copii.

— Judith era invidioasă și egoistă.

— Edgar credea întotdeauna că a călcat pe cineva cu mașina și se oprea ca să verifice la fiecare doi metri.

— OK, Monica, ai câștigat !

— Cred și eu... Atunci, nu vrei să stropim cu vin în loc de lacrimi fripturile astea ?

Sam mă privește cu recunoștință.

— Dar tu voiai să ai copii ?

— Nu știu. L-am întrebat asta și pe el, dar mi-a răspuns că nici nu vrea să audă de așa ceva ; într-adevăr, nu aveam nimic în comun, dar eu mă conformasem atât de mult dorințelor sale, că nu mai știam care erau ale mele.

— Asta poate că este problema tuturor : la un moment dat, cel mai slab se adaptează atât de mult încât se pierde pe el însuși și, atunci când rămâne singur, trebuie să ia totul de la capăt. Cel mai puternic merge, într-un mod sau în altul, mereu înainte.

— Dar nu întotdeauna cel puternic este și cel mai fericit.

— Cel mai egoist este, fără îndoială, cel mai fericit.

— Asta înseamnă că mai avem încă mult până să fim fericiți !

Petrecem, cu toate acestea, o seară plăcută.

Parcă suntem doi convalescenți, dar, mai devreme sau mai târziu, oasele noastre rupte se vor suda la loc.

Este doar o chestiune de timp.

A doua zi dimineața mă conduce la autobuz.

— Judith îmi dăduse lista asta cu lucruri pe care voia să i le aduc.

— Tu spune-i că au venit hoții și au furat totul ! Vreau să încep și eu să număr șosete și să mă gândesc la mine însumi, știi ?

Autobuzul se îndepărtează, Sam îmi face semne cu mâna, sunt sigură că o să reușească în ceea ce își propune.

O să reușim fiecare dintre noi.

Călătoria în autobuz are o savoare retro.

Îmi place la nebunie să observ cuplurile de bătrâni care se plimbă pe plajă în pardesie bej, ținându-se de mână și la vârsta aceasta. Au petrecut o viață în Manhattan și acum se bucură de un „buen retiro“ pe coastă, ocupându-se de nepoți și de curcanul tradițional de Ziua Recunoștinței.

Mi-ar plăcea enorm să fiu măritată de 60 de ani cu un asemenea bărbat și să-i gătesc încă mâncarea preferată, la fel ca prima

dată, să-i iubesc ridurile și șubrezenia, să-l privesc în ochi și să-l văd încă tânăr.

Probabil că e minunat să ajungi în acel punct al vieții în care ai făcut tot ceea ce trebuia să faci: o carieră, copii, o casă, și să te poți considera satisfăcut de felul în care au decurs lucrurile, fără să mai ai neliniștea unei poveri care te apasă și, în cele din urmă, să te dedici creșterii nepoților.

Dacă însă, după numai unsprezece ani, bărbatul de la care voiai un copil devine pe neașteptate „idiotul acela”, poate că este mai bine să reflectezi mai adânc.

Max nu m-a mai sunat, mă simt un fel de gunoi. Este posibil oare să-mi boicotez toate posibilitățile de a-mi clădi o carieră?

Ce vină am eu dacă nu aceasta este lumea mea? Dacă am nevoie de o cu totul altă certitudine decât banul?

O exista și pentru mine vreun locșor pe undeva. Sau nu.

Ajungând acasă, îl văd pe Tyler care mă așteaptă șezând pe pragul ușii de la intrare.

— Ce faci aici? De când mă aștepți?

— Mmm... numără pe degete, cinci ore și patruzeci și unu de minute.

— Dar de ce? Puteai să mă suni dacă aveai nevoie de ceva, nu? În loc să stai să aștepți; dar ce se întâmplă, ai tăi erau cumva hipioți?

— Cum?

— Nimic, las-o baltă, aveai nevoie de ceva? Întreb eu iritată în timp ce încerc să deconectez alarma, greșind de două ori.

— Stai puțin, fac eu asta, vezi? Doi... cinci... nouă.

— ȘTIU! Te rog, acum gata, mă exasperezi! mă revolt eu.

— Scuză-mă, Monica, răspunde el dezolat, nu voiam să te deranjez, plec imediat.

— Nu, scuză-mă, nu trebuia să te atac astfel, sunt nervoasă în ultima vreme, n-am nimic cu tine.

— Chiar n-ai nimic cu mine? Zâmbește el.

— Chiar nu.

— Bine, atunci, poftim, ți-am adus asta, este un adaptor, cred că ți-ar putea folosi, și o cremă pentru mâini, mi-a spus fratele meu să ți-o aduc, este preparată după o rețetă de-a sa...

și, apoi, ar fi asta... și îmi întinde o carte, continuând să-mi zâmbească.

— Bine, dar asta este... Rămân fără grai.

— Este cartea ta, voiam să-mi dai un autograf, am comandat-o pe internet, n-a fost ușor, dar am reușit!

— Ai dreptate, a devenit o raritate...

Ce senzație ciudată să-mi revăd cartea, o adulmec, o mângâi, o răsfoiesc, este și greșeala de culegere de la pagina 18 și este tot prima ediție, Edgar probabil că a făcut un tiraj ca un adevărat scoțian.

Ce calic!

— Ești bună, știi?

— Nu, nu sunt bună.

— Ba da, ești bună, știi câtă lume și-ar dori să scrie o carte? Iar tu ai reușit, prin urmare ești bună, eu n-aș fi fost niciodată în stare de așa ceva.

— Tu știi să repari lucrurile, eu nu știu decât să le stric.

— Fiecare se pricepe la ceva, altfel am fi cu toții egali.

— Așa este, să știi că ar fi tare plictisitor.

— Plec acum, mama mă așteaptă de azi-dimineață. Ciao, Monica, și aleargă în jos pe scara de serviciu.

În timp ce închid ușa, un fel de șobolan enorm intră în fugă și se ascunde sub divan.

Îmi stă inima în loc. Scot mătura din debara și iau poziția de luptător din prima linie.

Este cel mai mare șobolan pe care l-am văzut vreodată, probabil că se hrănește cu hoituri. Mă apropii încetisor, cu ochii închiși, sunt gata să leșin, dar dacă leșin o să-mi mănânce nasul. Doamne, ce teamă mi-e, sunt gata să pariez că este înarmat.

Hai, Jerry, pleacă de aici, o să-ți dau un sandwich mare cu brânză, o berică și bani pentru țigări dacă pleci, cu atât mai mult cu cât știi că n-am curajul să te pocnesc și să te tăvălesc pe parchet.

Dar de ce-o fi plecat Tyler? Tocmai acum aveam nevoie de el.

Împing mătura pe sub divan și aud o răsuflare. De când suflă șobolanii așa?

S-ar putea să fie un exemplar de laborator fugit de la vreo fabrică de medicamente cu o mulțime de electrozi vârâți în creier.

Ar trebui să-l chem pe Joe sau să mă mut în altă parte, îmi vine să vomit.

Dau să mă întorc și să mă îndrept spre ușă când aud clar un mieunat.

O pisică oribilă, fără niciun fir de păr, care seamănă cu Silvester când îi explodează dinamita în mână, vine spre mine.

Este plină de riduri, are niște urechi enorme, iar pielea cenușie este pătată și seamănă îngrozitor cu un spiriduș din povești, un elf.

Coadă este ca a unui șobolan de canal, rozalie și lungă precum un cablu de telefon, o ține drept în sus, cu aceeași ușurință ca o pisică normală!

Îndrept spre ea coada măturii:

— Stai acolo unde ești, ticălosule! Să nu te apropii nici măcar cu un pas, nu-ți citesc nici măcar drepturile, acum simt că te-aș putea strivi pe parchet fără să-mi pară rău de tine.

Fac singurul lucru de bun-simț și de curaj: mă urc pe divan, apoi pe un scaun și în cele din urmă pe masă. Cruț rafturile de cărți, pentru că nu m-ar ține.

Lucrul acela, gândindu-se la un joc, vine după mine cu salturi sprintene.

După ce am făcut de trei ori traseul acesta, mă predau.

— OK, de pe ce planetă ai aterizat? Și, mai ales, cum aș putea face să te trimit din nou acolo?

Sună soneria.

Blestemata singurătate a newyorkeșilor, nu?

Deschid ușa fără să privesc prin vizor, prefer să-i deschid unui asasin care să rămână doar un minut cu creatura asta de pe altă planetă.

— Ciao, sunt vecina ta, me cheama Pilar.

O fată brunetică, mărunță și foarte simpatcă îmi întinde mâna; observ că are tatuate două zaruri mari pe antebraț.

— Ciao.

— Pisic de la mine cred că est la tine, la el place casa ast, Peter dă la el întotdeauna ceva de mâncar.

— Așadar, este o pisică... murmur eu nedumerită.

— Este un Devon Rex, pisic gol, eu sunt alergic la păr și me este scârb de el, dar cel puțin nu mă face să strănutez.

Pilar intră în casă și pisica se ascunde iarăși sub divan, așa că stăpâna ei este obligată să se întindă pe podea și să se umple de praf.

După numai câteva secunde începe să strănute în rafale, fără a-și mai putea recăpăta răsuflarea, și sunt hotărâtă s-o dobor și pe ea cu mătura.

— Doamne, cât de rău îmi pare, încă n-am făcut curățenie, știi, am sosit de curând și...

— Nu-i nicio problemă, spune ea între un strănut și celălalt, cu ochii roșii și nasul curgând, întotdeauna pătesc așa.

Apucă de ceafă șobolănoiuil care protestează cu furie și se îndreaptă către ușă.

— Bienvenida a Nueva York, y escusa per el gatto, vii la mine un sear, îți fac niște tortillas!

În toiul nopții mă trezește târâitul asurzitor al telefonului.

Pentru o clipă, nu-mi pot aminti nici măcar cine sunt și îmi imaginez că sunt o persoană fericită.

Dar asta durează doar o clipă.

— Alo.

— Bună ziua, sunt Jane, secretara domnului Miller, vă deranjez?

— Dumneavoastră ce credeți? E ora 3.30 dimineața!

— Este ora 3.30 dimineața la New York, dar la Roma este 9.30 dimineața sau greșesc?

Rahat, sigur că este adevărat, ea mă crede la Roma!

— Alo? Legătura este foarte proastă, puteți să mă sunați din nou?

Închid.

Cine seamănă vânt culege furtună.

Mă sună din nou.

— Alo! Deci, v-am sunat pentru detaliile zborului dumneavoastră: veți pleca în seara aceasta la 21.50 de la Roma Fiumicino cu destinația Milano Linate, unde veți ateriza la 22.35, mi-ați spus că mai devreme nu puteți, vă asigur că domnul Miller va face și salturi mortale ca să fie liber și să vină să vă ia de la aeroport. Întoarcerea este fixată pentru mâine la 12.30 cu sosire la 13.35, asta dacă nu veți dori să mai prelungiți vizita, veți locui la the Four Seson, așa cum ați cerut, în orice caz vă trimit toate detaliile prin mail, dacă mai aveți nevoie și de altceva...

Să dorm...

Șaisprezece secunde mai târziu sună și David.

— Monica, ești trează, nu-i așa? Eu n-am închis un ochi din cauza zborului tău, diseară vin să te iau de la aeroport, am cu adevărat nevoie să vorbesc cu tine, am anulat o întâlnire foarte importantă și i-am lăsat pe clienții japonezi cu două colaboratoare – sper să-i întrețină cât lipsesc eu! Sună-mă când ajungi, ne vedem la ieșire.

— Ești sigur că o să mă recunoști sau trebuie să port pe cap o tubă și să-mi fac un nas roșu?

— O să te recunosc dintr-o mie.

— N-aș fi atât de sigură de asta.

Gata, mi-a trecut somnul.

Deschid televizorul și văd reluarea la *Tyra Banks Show*: un episod cu niște pitici în studio.

Îmi controlez cu o privire absentă poșta electronică: Sandra mă anunță că vor sosi de la Nassau mâine după-amiază, vor locui la prietenii lui Mark și nu este nevoie să mă duc să-i iau de la aeroport....

Mama se simte bine, spune că are o relație cu un alt domn... Uite și biletele de avion pentru Milano... Și dau și peste o soluție ca să-mi măresc penisul!

Foarte bine, nimic pentru care ar merita să-mi smulg părul din cap.

Fac greșeala să deschid un fișier cu titlul „Edgar” în care, din imprudență, am păstrat toate mail-urile lui.

Mă cuprinde o incredibilă nostalgie, vreau să-l sun.

Știu că n-ar trebui, dar nu mă mai pot abține.

Sun.

Tremur de încordare. Ca și cum l-aș suna prima oară.

O voce înregistrată mă anunță că numărul nu este alocat. Ce înseamnă asta?

L-a schimbat pentru că nu voia să mă mai audă? I-au furat telefonul? Doamne, de așa ceva aveam eu acum nevoie?!

N-aș vrea să par de-a dreptul paranoică, dar am senzația că a făcut asta împotriva mea.

Pe neașteptate, mă simt absorbită ca într-un vârtej, acum, mai mult decât niciodată, simt că l-am pierdut pentru totdeauna. Ca și cum ar fi înălțat un zid pentru a mă împiedica să mai intru în contact cu el.

Se învâрте lumea cu mine, nu mă simt bine, parcă îmi lipsește aerul.

Una este să decizi că n-o să te mai vezi cu cineva pentru o perioadă rezonabilă de timp care să ajute la limpezirea ideilor și, eventual, pentru a reveni pe drumul anterior, dar să rupi punțile de legătură așa, fără un cuvânt măcar, este monstruos, este rușinos, este nedrept.

Rămân așezată pe jos și-mi rod unghiile gândindu-mă cum aș putea da de el. Aș putea, eventual, să-l sun la birou, Morag, asistenta lui îmi era prietenă, oricum, am publicat o carte la ei, am și eu niște drepturi.

Caut numărul.

— Bună ziua, sunteți... Lockwood & Cooper? Întreb eu cu un glas ezitant.

— Nu mai este, acum este Mysore Editions, vă pot ajuta cu ceva?

— Îl caut pe Edgar Lockwood, el lucra acolo, adică Lockwood & Cooper era firma sa, înainte de a deveni a voastră, nu știu unde l-aș putea...

— Nu știu nici eu, de când ne-a vândut-o nouă nu l-am mai văzut, poate că șeful meu știe cum să-l găsească, dar parcă am auzit vorbindu-se că a plecat, dacă vreți, pot să mă informez.

— Eventual, dacă sunteți așa de amabilă.

Melodia de așteptare a rămas aceeași, aleasă de el: *Unchained Melody*.

Ce porcărie.

Cu siguranță, îi amintea de vremurile în care el și fosta soție modelau vase de lut la masa din salon.

— Alo? Vi-l dau la telefon pe șeful meu...

Îi repet aceeași întrebare unui domn extrem de politicos care, ca un adevărat anglo-saxon, se face luntre și punte ca să mă ajute, dar fără să știe prea bine în ce fel.

Pe parcursul a douăzeci de minute vorbesc cu toți oamenii din birou (șase persoane) și ies la iveală următoarele ipoteze:

— A devenit misionar cambodgian.

— Produce lână mohair.

— Este un adept fervent al lui Osho.

— Face înconjurul lumii pe catamaranul său.

— Învăță să tragă cu arcul.

— Cerșește în fața stațiilor de metrou.

Cunoscând adversitatea lui față de religie, ovine, filosofii orientale, apă și sport, aș fi tentată să cred în ultima supoziție.

Pot doar să-i trimit un mail cu speranța că mi-ar putea spune ceva mai mult, nu mă simt cu adevărat în stare s-o sun pe mama lui.

Mai iau o pastilă contra acidității, mă trec sudori reci, poate că am și ceva febră.

În cutia lui Peter sunt, într-adevăr, de toate: aspirine, antibiotice, analgezice, flacoane cu prescripții pe numele său și al unui oarecare Steve, poate logodnicul, antialergice, plasturi, tinctură de iod și, din păcate, nimic pentru dureri de inimă.

Beau puțin lapte și mă întorc în pat. Când mă trezesc este trecut de amiază.

Hotărât lucru, nu sunt tipul de colaboratoare a lui Lilly Horovitz și, probabil, a nimănui altcuiva.

Încerc să mă fac prezentabilă pentru întâlnirea cu Sandra. De când a devenit mamă, de când trăiește cu un gay și, probabil, l-a ucis pe tatăl fiicei sale, nu mai este mlădioasă ca altădată, așa că mi-e teamă că ar putea avea ceva de zis împotriva stilului meu boem de viață.

După câteva ore, se aude soneria. Ei sunt.

Deschid și îi recunosc cu greu: OK, a trecut mai mult de un an și e bine că trăiesc în Bahamas, unde cuvântul „stres” nu cred că există, iar Sandra este mai în formă ca niciodată.

Ultima dată când am văzut-o, avea probleme cu rezervarea unui bilet de avion, din cauza dimensiunilor sale!

Este clar că nu mai trebuie să folosească acea cremă pe bază de paciuli și bălegar, pentru că are o piele foarte lucioasă și parfumată. Cărlionții afro ies de sub o pălărie de stofă albastră cu boruri largi. Dacă mai demult semăna foarte bine cu Mammy din *Pe aripile vântului*, acum cred că ar putea fi confundată cu Naomi Campbell.

Mark nu prea are aerul unui gay de capitală, dar se vede că ține în continuare la înfățișarea sa. Foarte bronzat, cu părul lung și blond de surfer, poartă un costum de in bej și sandale decupate, iar la încheietura mâinii are o bentiță de piele.

Fetița este o minunăție, are o clăie de păr foarte creț și, de îndată ce mă vede, întinde mâinile către mine.

— Ai văzut? Te iubește deja la nebunie, hai, dă-i un pupic mătușii Monica.

O iau în brațe pe micuța Jazlynn.

— Dar voi trei veniți de la un studio fotografic?

— Tu, în schimb, ai ieșit dintr-un carambol în lanț? mă întreabă Mark fără menajamente.

— Se vede atât de tare că nu sunt în apele mele?

— Mă rog, te-am văzut arătând și mai bine, spune Sandra mângâindu-mă pe obraz.

— Hai, îmbrățișați-mă amândoi, aveți timp să mă criticați mai târziu.

Ne îmbrățișăm așa cum făceam cândva pentru a ne aminti că nu puteam conta decât pe noi înșine, că eram ca o familie și că împreună puteam depăși orice necaz.

Acum, totuși, nu știu de ce, mă simt în continuare singură.

Propun să deschidem o sticlă de vin, o propunere care într-o vreme ar fi fost întâmpinată cu un „Era și cazul, dă-o încoace s-o destup eu!”

În loc de asta îi aud spunând:

— Mai bine nu, poate că ai o limonadă sau poate un ceai deteiat.

— Sunteți tot prietenii mei, voi doi, sau ați fost înlocuiți cu alte persoane la aeroport?

— S-au schimbat un pic lucrurile, Monica, răspunde Sandra, ștergând palmele fetei, lipicioase din cauza prăjiturii.

— Văd asta, dar nu ați devenit cumva chiar prea serioși?

— Știi, când ai un copil lucrurile se mai schimbă și nu poți face nimic.

Ei poftim, așteptam să aud o lămurire!

— Dar mai ghicești în cărți sau măcar în zaț de cafea?

— Sigur că da, nu m-aș putea lipsi de asta, vrăjitoare am fost, vrăjitoare rămân până la moarte, așa că vino încoace să-ți dau în cărți.

— Nu trebuie să-mi dai în cărți ca să aflu că sunt deocheată! Toate îmi merg prost.

— Nu, ce tot spui, mi-aș fi dat seama încă de când am intrat în casă și m-aș fi răscuit imediat pe călcăie, aura ta este doar stinsă, nu-i nimic grav.

— A cui este casa asta? întreabă Mark.

— A lui Peter Bonelli, un individ de care am dat pe Craiglist, este foarte amabil, un pic pisălog, dar simpatic, iar fratele lui este cam mototol, dar atent și grijuliu și el. Uite, ieri mi-a trimis

crema asta pentru mâini, făcută de el, și mai apoi mi-a trimis tot felul de rețete pentru mâști de înfrumusețare.

— Ce draguț, aș vrea și eu un asemenea logodnic, nu cumva este gay? Când mi-l prezinți?

— Când se întoarce de la Boston, dar tu nu ți-ai găsit pacea simțurilor în Bahamas?

— Nu cu adevărat, am trăit o poveste de iubire cu un profesor de dans, în timp ce eram cuplat cu un barman cu care mă vedeam o dată pe săptămână și, când mergeam la Nassau ca să fac shopping, ieșeam cu slujitorul lui Hermes. După cum vezi, nu, nu mi-a pus capul în ordine.

— Are un dovieac pe umeri! se pronunță Sandra. Dar este și cel mai bun tată care poate exista pentru o fetiță.

— Da, dar vrei să-mi spui cum a sfârșit Julius? Mi-ai trimis mail-ul acela enigmatic în care spuneai că, uneori, persoanele dispar, dar n-am înțeles niciodată în ce sens!

— Să zicem că eu și bunica, în afară de magia neagră, avem și unele cunoștințe concrete, iar Julius ar fi reprezentat întotdeauna o problemă pentru noi toți.

— L-ați ucis! exclam eu ducându-mi palmele la gură.

— Poate că într-o zi o să aflu.

— Îmi faci pielea ca de găină, sper să nu mă cert niciodată cu tine. În momentul acela sună mobilul și recunosc imediat numărul: este David.

La Milano este zece și jumătate seara și el mă așteaptă ca un bou în fața porții de sosiri, cu flori în mână. Exact așa cum m-am trezit eu în dimineața aceea, în apartamentul său de la Carlton, când el plecase deja. Acum probabil că o sună pe biata lui secretară fără de odihnă, care va verifica zborurile și de acolo i se va confirma că n-am plecat niciodată din Milano.

— Dar nu răspunzi? Cine e?

— Poate că într-o zi o să aflu.

Îleșim toți patru la o plimbare în Village, cinăm într-un loc drăguț de pe Bleeker Street și ne așezăm la coada de la Magnolia Bakery ca să cumpărăm cup cake, brișe delicioase cum numai aici poți găsi.

Mai mult pentru noi decât pentru fetiță.

Ba chiar, mai mult pentru mine decât pentru noi: am mâncat cinci.

Cred că o să mor.

Sandra mă privește bănuitoare.

Încă nu m-am obișnuit cu versiunea asta a ei de Oprah Winfrey după dietă.

Este posibil ca pierderea atâtor kilograme din greutate să-i facă pe oameni să se schimbe atât de mult?

Ca faptul că a ajuns să treacă de bunăvoie pe planul al doilea gustul pentru plăcerile normale ale vieții?

Nu mi-a mai imitat-o pe Mammy nici măcar o dată de când a sosit. Este ceva nemaipomenit!

Mark este foarte ocupat să trimită sms-uri de pe noul său mobil. A fost prima cumpăratură pe care a făcut-o imediat după ce a pus piciorul pe pământ, urmată de un iPod miut.

Sunt impresionată de atâta spiritualitate. Plecase în Bahamas ca să facă voluntariat.

Sandra mă ia de braț.

— Trebuie să stăm de vorbă când ajungem acasă.

— Da, dar să nu folosești fraze ca „viața ta este dată peste cap”, „m-ai dezamăgit profund” și „ce aștepti ca să-ți pui gândurile în ordine”. În rest, ai mână liberă.

— Atunci nu-mi vor mai rămâne multe de spus!

Mark se oferă s-o ducă pe fetiță acasă la ei, astfel încât să ne lase pentru câteva minute singure în apartamentul meu.

Sunt vânată, mă tem de dojana surorii mai mari care a înțeles totul din viață și nu mai am chef de așa ceva.

Prietenii imaginari, virtuali și fantomele trecutului îmi sunt de ajuns.

Și apoi, am înțeles și eu câte ceva din viață, doar că nu merge așa cum vrei; după ce ai priceput cum funcționează o mașină nu înseamnă că știi s-o și conduci, nu? Să spunem că sunt începătoare în conducerea auto.

Ne instalăm în salon. Sandra își scoate pantofii și se așază jos cu picioarele încrucișate sub ea, în fața măsuței. Amestecă rapid cărțile și le aranjează în cerc.

— Monica, ai o bere?

— Sigur că am, dar tu ai spus că nu bei.

— În fața feteiți nu beau, dar acum sunt în permisie.

Iau două beri, le destup și mă așez lângă ea. Îmi face plăcere intimitatea aceasta regăsită.

Am spart gheața.

— Nu se poate... este așa cum bănuiam.

— Ce? Întreb eu, neliniștită.

— Așteaptă, mai dau o dată, dacă și a treia oară ies aceleași cărți, înseamnă că este adevărat... Trei este legea, cum se spune pe la noi!

— Da, dar ce? Ce? Ce zice legea? O să mă îmbolnăvesc de diabet? O să mă aresteze pentru bancrută? O să-mi sfârșesc viața împingând un cărucior cu pungile de plastic legate la picioare? Te avertizez că toate astea sunt ipoteze plauzibile!

— Nu-i nimic așa de tragic. După cum spun cărțile, tu ești însărcinată!

— CE-AI SPUS?

— Știi că nu mă înșel niciodată, am dat de trei ori. S-ar părea că ești însărcinată... Ești?

— Sigur că nu, ce întrebare!

— Ești sigură?

— D-daaa..

— Sigură, sigură? Uită-te în ochii mei! Îmi ia fața în palme ca și cum aș fi micul Arnold.

Mă încrunt.

Mă încrunt :

— Nu-s-sărcinnată !

— Cum ai spus ? Îmi lasă fața în pace.

— Am spus că nu sunt însărcinată, îți mai spun o dată !

— Prin urmare, ai avut ciclul regulat luna asta.

— Ce ? Da, cred că da, dar cu toate deplasările astea, cine se mai gândește la așa ceva.

Sandra mă privește cu o expresie serioasă, ținându-și bărbia între degetul mare și arătător. Mai demult nu făcea gesturi atât de sofisticate și, mai ales, nu se gândea la asemenea absurdități.

— Atunci pot sta liniștită, vreau să spun, excluși o eventualitate de genul acesta.

Nu scot un sunet.

— Monica... îmi răspunzi ?

Rămân în continuare cufundată în tăcere.

Mintea mea a căzut pradă unui vârtej de imagini din Scoția: eu care mănânc singură, eu care dorm singură... Nu reușesc să-mi reamintesc nicio scenă de amor nebun, am făcut-o așa și-așa de două ori în ultima lună, poate mai puțin, nu, nu se poate și, apoi, a fost acea unică și enormă prostie a mea cu David pe Coasta de Azur.

Nu, nu se poate rămâne gravidă astfel, dintr-o încercare și gata. Așa cred eu. Cât timp să fie de atunci, așa, aproximativ ? Trei luni, trei luni și jumătate ?

Vocea Sandrei mă readuce cu picioarele pe pământ :

— Hei, e cineva în casă ? Îți repet : există posibilitatea ca tu să fi rămas gravidă ? Mai mult, reformulez întrebarea : ai făcut sex neprotejat de curând ?

— Oh, recent... Acum câteva luni.

— Câte ?

— Trei și jumătate.

— Protejat ?

— Mmdaa...

— Adică ?

— Un pic da, un pic nu !

— Așadar, *există* o posibilitate...

— O exclud.

— Monica, nu face pe fetița neștiutoare.

— Fetița ai făcut-o tu.

— Ufff, ce pacoste ești tu și jocurile tale de cuvinte ! Ești în stare să fii serioasă timp de zece minute ? Nu uita că este important, mâine dimineață vin aici și facem un test.

— Nu, mâine am treabă.

— Să dormi până la amiază ? Dacă nu-mi garantezi că nu ești însărcinată, mâine dimineață facem un test.

— Ți-o garantez, afirm eu însoțind-o către ușă și, pe neașteptate, nu mai sunt cu totul convinsă de asta.

Nu reușesc să-mi amintesc când am avut ciclul ultima dată, mi se pare că luna trecută, dar poate că mă înșel, nu m-am încădrat niciodată în reguli.

Nu, dar ce glumă este asta ? Nici vorbă de așa ceva, nu se poate, vorbim aici despre o eventuală sarcină a mea pe baza unor cărți de ghicit !

Să dăm cifrele ?

Iau încă un antiacid și mă vâr în pat.

Toată noaptea nu închid un ochi încercând să-mi reconstitui ciclul menstrual din ultimele luni și nu reușesc să mi-l amintesc, nu mai știu nici măcar când am cumpărat ultima oară tampoane absorbante.

Am înnebunit eu sau ce s-a întâmplat ?

Iar în eventualitatea că așa ceva ar fi adevărat, chiar dacă exclud asta apriori... cine ar fi tatăl ?

Edgar sau David ?

Fugi de-aici... Pare subiect pentru un film de doi bani !

David, după seria de apeluri fără răspuns, a optat pentru un sms sintetic : „Cred că am meritat-o. Să ai noroc. David.”

Sună ca un adevărat adio.

Dar la ce se aștepta ? Să mă vadă sosind la aeroport entuziasă și recunoscătoare pentru invitația lui ? Să cinez cu el în atmosfera scuzelor lui patetice ? „Treceam printr-o perioadă dificilă... Îmi pare foarte rău... Știi, divorțul... Tu ești altfel... Nu voiam să te rănesc... Acceptă colierul ăsta în semn de scuze (altădată au fost cercei, poate că ar fi completat astfel parura)... Gata, m-am schimbat...”

Și a doua zi să mă întorc la aeroport singură-singurică.

Chiar dacă viața mea nu are încă o adevărată direcție, cel puțin încep să înțeleg ce nu-mi mai doresc.

Mă uit la ceas, este aproape patru, o altă noapte de privit la gunoaiile de la televizor și de pe internet.

Cred că mâine o să dorm până la amiază.

Cu asemenea gânduri care mă frământă...

Peter Bonelli mi-a scris din nou:

Dragă Monica,

Mi-a făcut o deosebită plăcere să te aud alaltăieri. Am impresia că ești o fată foarte sensibilă, într-un anumit sens îți amintești de mine însumi.

L-am rugat pe fratele meu să treacă pe la tine ca să-ți aducă acea cremă pentru mâini, pentru că îmi spusese că-ți rozi unghiile până la sânge. Bineînțeles că i-am recomandat să nu te aștepte toată seara zăzând pe coridor, dar el așa este, când știe că are o misiune de îndeplinit se face luntre și punte ca s-o ducă la bun sfârșit.

Ar fi fost o gardă perfectă la Buckingham Palace.

De aceea te rog și de data asta să-l ierți, poate ți-a făcut impresia că ai nimerit într-o casă de zăpăciți și, într-un anumit sens, chiar așa și este, dar îți mărturisesc un lucru: mi s-a întâmplat de multe ori să fiu singur și au fost multe seri în care mi-aș fi dorit nespuse de mult să apară cineva care să-mi aducă o cremă pentru mâini sau o supă de varză sau măcar cineva care să greșească numărul și astfel să trângănim puțin. (Apropo, te-ai gândit vreodată că, printr-un calcul al probabilităților, s-ar putea ca Brad Pitt să greșească numărul și să te sune?) Mă rog, sunt sigur că ai înțeles. New York, după cum bine știi nu este, desigur, locul cel mai comod în care să trăiești, așa că, uneori, puțină căldură umană ajută.

Acestea fiind spuse, îmi reînnoiesc îndemnul de a-l lua pe Tyler în suturi dacă devine prea săcător.

Te îmbrățișez,

Pe curând,

Peter

Infuzie contra gastritei (și asta mi-a spus Tyler. Iartă-mă...)

În 500 de ml de apă clocotită cufundă timp de 5 minute 3 linguri din următorul amestec:

Urzică 40 gr

Cimbrișor 30 gr

Nalbă mare 30 gr

Liquirizia rădăcină 20 gr

Nalbă albă rădăcină 20 gr

Bea din infuzie o ceașcă la câteva minute înainte de mese și una înainte de culcare.

Pentru greață, în schimb, este utilă o infuzie de ghimbir.

P.S. Îmi uzi cactușii? Te rog, te rog, te rog!

De ce trebuie combătută greața?

În schimb, veștile de pe frontul scoțian nu sunt bune.

Mi-a răspuns Morag.

Dragă Monica,

Ce surpriză și ce plăcere mi-au produs veștile tale.

Sper că te simți bine și că încetul cu încetul o să reușești să treci peste durerea despărțirii voastre.

Nu mai lucrez cu Edgar de când a dizolvat societatea. Pentru mine a fost ca un trăsnet pe cerul senin să mă trezesc fără serviciu de la o zi la alta, dar, din fericire, pentru noi, economiștii, nu lipsesc niciodată oferte de servicii!

Și când te gândești că voiam să studiez medicina veterinară...

Mă întrebi despre Edgar, dar nu știi pe unde este și, drept să-ți spun, nici măcar nu mă interesează.

Am lucrat serios pentru el și pentru editură, iar atitudinea lui n-a fost recunoștința la care mă așteptam.

Ți-aș putea sugera s-o suni pe mama lui, dar nu știi cât de mult chef ai să faci asta. În orice caz, la sfârșit, când tehnologia eșuează, vechile și dragele scrisori sunt singura certitudine care ne mai rămâne.

Este mult mai ușor să-ți schimbi adresa de mail decât adresa poștală, nu crezi?

Îți doresc să ai parte de tot ce este mai bun pe lume și sper să ne revedem într-o zi.

Te îmbrățișez,

Morag

Dispărut în neant.

Un an de iubire și de viețuire împreună, după care totul se sfârșește astfel.

Ce porcărie.

Evident, nu puteam spera ca Sandra să nu atace din nou.

Insistență ca toate femeile de culoare. O combinație periculoasă între Whoopi Goldberg, Claire Robinson, guvernanta lui Jefferson, și Condoleezza Rice năvălește în salonul meu cu furia unei tornade.

O să-i spun Katrina de-acum înainte.

— Pun pariu că ai luat trei.

— De unde știi asta ?

— Este legea, nu ?

— Ai făcut deja pipi ?

— Eram pe punctul de a face, știi cum este, s-a făcut șapte fără un sfert și n-am dormit deloc.

— Bine, atunci eu aș zice că ar fi cel mai bine să le încerci pe toate trei în același timp.

Începe să scoată pe masă tot felul de cutiute colorate cu cele mai variate forme, ar fi chiar drăguțe dacă n-ar decreta într-un minut că viața ta s-a dus definitiv de-a dura.

Ne privim fără să scoatem o vorbă. Mi se pare că altcineva ar trebui să facă asta.

Nu reușesc cu niciun chip să mă gândesc la consecințe, nu mă gândesc decât că este imposibil.

— Deci, rezultatul la Clearblue este : un + pentru „da” și un - pentru „nu”, la First Response, o linie pentru „nu” și două pentru „da”, apoi testerul digital, el fiind preferatul meu, care spune „gravidă” și „non-gravidă”.

Trebuie să discut cu ea să mă lase să mă duc singură în baie.

La scurt timp după aceea, ies cu mâinile tremurătoare și trei bețișoare de plastic pe care nu mai știu cum să le montez la loc.

Sandra mi le smulge din mână.

— Dă-le încoace !

Montează la loc cele trei eprubete, înșurubând, înfigând și apăsând capacele, apoi se spală pe mâini și se așază cu mine pe divan, punând cu grijă trofeele pe măsură.

Pentru o clipă, îmi aduc aminte cum ne jucam în copilărie de-a „mamele”.

Ce însemna nerăbdarea aceea care ne împingea pe noi, fetele, să vrem neapărat să creștem un copil ? Acea pasiune pentru schimbatul de scutece, pentru biberoane, bavețele și plânsete în toiul nopții ? Acea dorință precoce de maternitate care, începând de la doisprezece ani, este înlocuită de căutarea iubirii adevărate, fiind îngropată apoi sub mormane de teamă și dezamăgiri ?

Nu mă văd deloc făcând-o pe mama.

Nu se poate să fiu gravidă.

Este minutul cel mai lung din viața mea.

— Aici este o linie și jumătate, anunț eu.

— Ba sunt două.

— Eu văd doar una și jumătate, nu-i prea clar.

— În schimb, poftim aici unul foarte clar, este o cruce.

— Uită-te mai bine, nu vezi un minus dedesubt ?

— Ce prostii, Monica, uite, ține-l pe cel digital. Ce citești acolo ?

— „Gravidă”, dar dacă privești mai atent se zărește și un „non”...

— Monica...

— Fir-ar al naibii...

Plâng.

De data asta am un motiv.

Gravidă.

Gra. Vi. Dă.

Pare un banc dintre cele mai cretine, de tipul : cum se numește cel mai mare producător de prezervative chinezești ?

Doar că eu nu am chef să râd.

De data asta am o problemă atât de mare încât nu se poate compara cu ceea ce am trăit până acum.

Nu este ceva care dispare odată cu trecerea timpului, nu este ceva pe care să-l clarifici discutând sau, cu atât mai puțin, fugind cât vezi cu ochii.

În viață am fost părăsită, am fost concediată, am căzut de pe scuter și mi-am rupt clavicula, am picat la examene, ai mei au divorțat, mi-au murit bunicii și un prieten, mi-a fost furată mașina, am rupt mai multe prietenii, am fost singură în cea mai mare parte a timpului și mi-am riscat pielea aruncându-mă într-un râu.

Întâmplări pe care, cu timpul, am reușit să le depășesc și care, acum, sunt închise undeva, într-un sertar al sufletului meu, catalogate și arhivate sub titlul „a nu se repeta”.

Recunosc, desigur, că am dus până acum o viață cu totul superficială, lipsită de responsabilități, și că, fără îndoială, aș fi putut face mai mult și mai bine, dar niciodată, absolut niciodată, nu luasem în considerare „asta”.

Nici eu, nici Sandra, nici Mark nu avem curajul să deschidem gura.

Ca și cum, dacă am vorbi, ar deveni realitate ceea ce mă străduiesc să cred că este doar un vis urât.

Așezat în fotoliu, Mark bătaie permanent dintr-un picior, Sandra își tot răsucesce un nasture și eu stau ghemuită pe un colț de divan, nemișcată, speriată de ceea ce mi se întâmplă, con-

știentă pe neașteptate că viața pe care am dus-o până acum s-a sfârșit pentru totdeauna.

Jazlynn, ca și cum ar fi înțeles că atmosfera este foarte apăsătoare, se apropie de masă clătînându-se ușor pe picioare și ia în mână testul de graviditate. Apoi, vine la mine și mi-l dă.

Rămânem împietriți.

Mark prinde ocazia din zbor.

— Hai cu unchiul să vedem pisica înspăimântătoare a vecinei.

Ei doi ies, iar eu cu Sandra rămânem pe loc în tăcerea care a devenit asurzitoare.

Aș da orice să nu mă aflu în beleaua asta.

— Iubito... Cum te simți ?

— Ca naiba, dintr-odată toate necazurile mele recente au un sens, veșnica arsură din stomac, durerea de ovare, foamea continuă, kilogramele în plus, nevoia de a plânge, voma și grăsimerea care parcă iese prin piele, chiar dacă admit că obiceiurile mele alimentare au contribuit la toate astea.

— Trebuie să începi să-ți faci analizele, te pot trimite la un ginecolog, în fond, acum ceva mai mult de un an mă aflu în aceeași situația ca tine.

— Da, dar tu n-ai stat pe gânduri nici măcar o clipă, de îndată ce ai aflat, ți-ai dorit să păstrezi copilul, pe când eu n-am de ales și nu pot nici măcar să-mi revin.

Sandra face o pauză căutându-și, cu prudență, cuvintele. Dacă aș fi în locul ei, nici eu n-aș ști ce să-mi spun.

— OK, n-o să-ți mai pun întrebări incomode, hai să încercăm doar să gândim practic, să o luăm treptat și să încercăm să nu ne pierdem capul... Se ridică. Între timp, cel mai bun lucru pe care l-ai face, cred eu, este să te întorci în Italia la ai tăi, nu crezi ?

— În Italia ? Și ce să fac acolo ? Unde și cu cine ? Dacă vrei să mă vezi moartă trimite-mă înapoi în Italia, dacă viața mea are un sens aici, acolo nu are niciunul ! Singurele prietenii adevărate le-am avut aici, casa, munca, dragostea, cartea, toate astea le-am realizat aici, măcar nu-mi lua toate astea. Dacă m-aș întoarce acasă aș fi singură cu mama, care mă va face idioată de dimi-

neata până seara și ar trebui să dorm din nou în pătuțul de copil; nu, în halul ăsta mai bine mă duc la o mănăstire de maici!

— Dar aici, în America, sănătatea este foarte scumpă pentru străini. Și dacă apar complicații?

— Asta înseamnă pentru tine să fim practice? Eu aș numi-o mai degrabă înfigerea cuțitului mai adânc în rană.

— Ar fi mai bine să mă prefac și să-ți spun că nu există dificultăți?

— Dificultățile de acum nu sunt nimic în comparație cu cele viitoare. Totuși, am o asigurare și viza temporară pentru muncă, măcar atâta.

— Vrei să te duci la ginecologul meu? Am schimbat patru anul trecut, ultimul nu era rău, tot un ticălos, dar nu era rău.

— Faci cum crezi, eu n-am habar nici de unde să încep, am fost doar o singură dată la unul.

— Îți bați joc de mine?

— Nu, dar nu sunt prea obișnuită cu doctorii.

— Aici nu-i vorba de obișnuință, este în joc sănătatea ta.

— Dar eu mă simt bine.

— Ești de felul tău o inconștientă, dar acum situația s-a schimbat, așa că trebuie neapărat să te îngrijești.

— Da, da, bine, așa voi face.

— Nu, poate că pentru tine lucrurile nu sunt limpezi, dar ai face bine să începi să-ți dai seama cât mai repede posibil: tu aștepti un copil. Punct.

Mă apucă amețeala când o aud vorbind atât de clar și de direct.

— Sandra, eu chiar nu mă simt în stare. Cu adevărat nu mă simt în stare. Am impresia că încă mai am șaisprezece ani, nu sunt pregătită și nu sunt tipul acesta de femeie.

— Monica, îmi spui toate astea ca și cum ai refuza o invitație la o petrecere cu dans, dar, de fapt, tu ai de ales. După câte îmi spui, ar trebui să fii în luna a patra de sarcină, nu pot înțelege cum de nu ți-ai dat seama și chiar dacă ai avut niște simptome le-ai trecut totalmente cu vederea... Poate că dacă-ți dădeai seama mai din vreme, puteai... dar acum nici n-are rost să mai vorbim despre asta, trebuie să ne gândim la naștere.

Nu se poate să vorbească despre mine, am impresia că toate astea i se întâmplă altcuiva. Refuzul meu era atât de categoric încât mintea mea s-a prefăcut că totul merge bine.

Am reușit să ies în evidență și în privința asta, m-aș fi dus la spital în luna a noua gândindu-mă că am făcut indigestie de la năchos cu brânză!

Sunt, fără umbră de îndoială, o diletantă.

— Așadar, în primul rând îți fixezi o programare la doctorul Mc Ewan, iar după aceea... trebuie să-i spui lui Edgar.

— Lui Edgar? Nici nu mă gândesc. Și apoi, a dispărut.

— Cum adică a dispărut?

— Dispărut, în neant. Puff! Nimeni nu știe pe unde ar putea fi, doar dacă nu vrei tu să dai în cărți ca să afli.

— O să fac fără îndoială și asta, cu cineva trebuie să intri în legătură, măcar cu mama lui.

— Mama lui? Oh, pune un pic frână, toată avalanșa asta este prea mult pentru mine. Și apoi, nici măcar nu știu dacă este al lui.

— Ce vorbești, zăpăcito, doar n-o să-mi spui că ar putea fi al altui handicapat cu creierul în Blackberry, nu?

Dau aprobator din cap.

Sandra își schimbă expresia. Își înțeștează pumnii. Scrâșnește din dinți. Își cuprinde fața în palme. Pune mâinile în sold. Face orice, numai să nu mă ucidă. Într-un târziu își iese din pepeni: AAAAAHHH! MONICA, EȘTI O MARE TOANTĂ! Tipă din toți bojocii, cu glasul ei de gospel. O mare, colosală, inegalabilă netoată! Mă enervezi atât de tare că... Doamne, trebuie să mă calmez, nu m-am mai agitat așa de când Julius voia s-o fure pe fiică-mea, uite-aici, MĂ FACI SĂ-MI TREMURE PICIOARELE!!!! Ai noroc că ești gravidă, altfel te-aș fi omorât cu mâna mea, dar am prea mult respect pentru bieteale creaturi nevinovate! Doamne, ce proastă, proastă, proastă!

Stau cu ochii în pământ, nu am curajul să-i înfrunt privirea.

— Atunci, eu ies acum, mă calmez, apoi mă întorc și o să facem cumva, OK? Trebuie să reflectez de una singură, pentru că dacă mă uit la tine, îmi vine să te omor!

Zbang!

Rămân singură, pradă spaimei, nu izbucnesc în lacrimi pentru că asta n-ar rezolva nimic, dar simt că sunt pe cale să cad pradă unui atac de panică.

Vreau să rămân pe loc, nu vreau să vorbesc cu nimeni, nu vreau să văd pe nimeni și, în același timp, am nevoie de cineva care să rezolve situația asta, cineva care să facă niște lucruri pentru mine, fiindcă eu nu sunt în stare.

Sună soneria și mă grăbesc să-i deschid Sandrei.

— Ai dreptate, sunt o cretină și o nebulă, o să fac totul așa cum spui tu, dar te rog, nu mă lăsa, sunt singură și gravidă, doar tu mă poți ajuta!

Deschid larg ușa, dar n-o văd pe Sandra, ci pe omniprezentul Tyler, împreună cu Pilar. Mă privesc nedumeriți.

— Am auzit strigându-te...

— Credeam că ai nevoie de ajutor.

— Logodnic de la tine a părăsit biata fată?

— Aștepti un copil? bolborosește Tyler.

Cristoase, nu trebuie să se întâmple astfel, într-o secundă o să afle tot cartierul. Ce belea. Ce belea.

— O așteptam pe prietena mea, am înfuriat-o rău de tot, ier-tați-mă, dar am nevoie să rămân singură.

— Cred, dar nu stai prea mult singur, încearcă să glumească Pilar.

— Nu vreau să mai vorbesc despre asta, vă rog frumos să mă scuzați.

— Aștepti un copil, repetă Tyler, vorbind ca pentru el.

— Ei, hombre, est surd? Hai să plecăm și să lăsăm pe chica să se fie liniștit.

Tyler mă privește serios, ca și cum, dintr-odată, n-ar mai ști cine sunt. Și are dreptate, nici măcar eu nu mai știu cine sunt.

După o oră și jumătate, Sandra și Mark se întorc.

— Sandra mi-a povestit detaliile poveștii tale, sunt destule pentru un roman întreg, dar hai să ne așezăm și să vedem dacă nu putem găsi cele mai bune soluții, OK?

— Ți-am făcut programare la ginecolog pentru mâine dimi-neată, vin să te iau și mergem împreună, n-are rost să-ți mai spun că n-am încredere că te vei duce singură, mă anunță Sandra.

— Cât despre cei doi tați, continuă Mark, cred că mai devreme sau mai târziu va trebui să le spui totul, este un drept al lor, și apoi, un test ADN se face acum cu numai 20 de dolari.

— Mai devreme sau mai târziu? Am așteptat deja patru luni, ce să mai aștept, serviciul militar? Și cum crezi că o să mă des-curc cu banii? Ajungi cu greu la sfârșitul lunii, chiar dacă ai de lucru!

— OK, Sandra, descarcă-te, ai dreptate, dar îți aduc aminte că, atunci când ai rămas tu însărcinată, cântai două seri pe săptămână într-un local și acesta era tot venitul tău!

— Într-adevăr, m-am întors în Bahamas, unde pot trăi trei luni cu ceea ce aici abia îmi ajunge să iau cina într-un local și să las un bacșiș cât de cât onorabil. Mark, ține-o departe de mine!

— Nu vrei să te întorci la Roma? mă întreabă Mark cu un glas blând.

— Nici moartă.

— Bun, n-o să fii nici prima, nici ultima care a născut un copil pe teritoriul american, cu tată necunoscut, fără serviciu și locuind cu chirie într-o casă găsită pe Craigslist! Viitoarea carte pe care o s-o scrii va fi un succes fulminant, îi văd deja titlul: *Monica, viața mea este un joc*.

— Sigur! Și o să mi-o publice Edgar și pe asta!

— Bine măcar că nu ți-ai pierdut simțul umorului.

— Da, o să aibă nevoie de el peste cinci luni! mă ironizează Sandra.

— Hai, las-o măcar câteva clipe, n-o mai certa atâta, mai bine deschidem o loterie a presupunerilor. Câte posibilități sunt să fie al lui Edgar și câte să fie al lui David.

— Eu nu mai știu ce să-mi doresc, oftez.

— Nu cumva mai este și un al treilea?

Ne aflăm în sala de așteptare a doctorului McEwan.

Împreună cu noi mai așteaptă două doamne din Upper East, foarte elegante și serioase, din acelea care au făcut inseminare artificială și așteaptă trei gemeni, și „când John a aflat vestea cea mare a înnebunit de fericire și a alergat să cumpere o mașină uriașă pentru vacanțe“.

Sandra este mai nervoasă ca mine, dar eu aștept în continuare să mă trezesc din acest coșmar.

Privesc în jurul meu, sala de așteptare este sobră, fotolii, măsuță cu reviste, plante decorative și un perete întreg plin cu fotografiile copiilor pe care doctorul McEwan i-a asistat la naștere.

Să tot fie 60000.

De ce nu mă înduioșează asta? Ar trebui să gândesc cam așa: „Doaaaamne, ce draguți sunt!“ dar nu mă emoționează mai mult ca dungile de la trecerea pentru pietoni.

Infirmiera vine să ne invite în cabinet, iar Sandra sare fulgerător în picioare și intră prima. Doctorul McEwan o recunoaște imediat, observ un semn abia perceptibil de neplăcere pe fața lui. Probabil că Sandra i-a tocat serios nervii.

După schimbul de amabilități și fotografiile cu Jazlynn, vine, din păcate, rândul meu.

Mă uit la Sandra de parcă aș vrea să-i spun „te rog, spune-i tu“ și ea începe să spună povestea, ferindu-se să spună ce crede cu adevărat despre mine.

Doctorul pare să devină gânditor, dar nu alarmat prea mult de sarcină, ci de starea mea de sănătate mintală.

— Ei bine, Monica, stai liniștită acum, o să te consult imediat și apoi îți voi spune ce trebuie să faci. Tu caută să te relaxezi. Ăă... Sandra, poate că ar fi mai bine să aștepti dincolo.

Sandra protestează fără vlagă, dar după aceea se supune.

Rămânem doar noi doi, eu și doctorul McEwan. Este un domn cam de saizeci de ani, înalt și uscățiv, seamănă cu Don Quijote, dar are un aer mai liniștitor.

— Monica, să știi că nu trebuie să te simți vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat. N-o să mă apuc acum să-ți spun că a avea un copil este cea mai frumoasă experiență pe care o poate avea o femeie pe parcursul vieții sale și să-ți înșir toate frazele care se spun în asemenea împrejurări, dar ceea ce mă interesează acum este ca tu să fii liniștită și să nu te simți abandonată, așa că o să ne concentrăm asupra ta și te vom pregăti astfel încât să parcurgi cu bine această perioadă.

Îl strâng de mână într-un mod aproape disperat.

— Mi-e teamă, domnule doctor.

— Știu, dar fii liniștită. O să fie totul bine.

Începe să mă consulte, eu mă concentrez asupra unei pete de umezeală de pe perete.

— Totul arată foarte bine, o mică inflamație, dar nimic îngrijorător și așa zice că... da, suntem cam în luna a patra, dar o să vedem mai bine la ecograf.

Îmi dezgolește pânțele care, dacă mă uit bine, este destul de umflat și mă unge cu un gel transparent.

Poftim, acesta este momentul în care John o apucă de mână pe Mary și ea spune: „Oh, iubitele, îți dai seama? O să avem un copil! Domnule doctor, nu ne spuneți dacă este băiat sau fată, vrem să fie o surpriză!“

După aceea ascultă bătăile inimii copilului și îi podidesc lacrimile.

Eu însă, mă întorc pe partea cealaltă.

Mi-e scârbă de mine, dar nu mai sunt în stare să rezist.

Doctorul McEwan nu spune nimic, dar când termină consultul mă asigură din nou că totul este în regulă și-mi dă voie să mă îmbrac.

— Bine, Monica, este bine, deși te-ai cam neglijat o vreme pe tine însăși. Îți prescriu acum o serie lungă de analize pe care o să le faci cât mai repede, ca să putem exclude orice patologie. Pentru că nu cunoaștem cine este tatăl, nu știm dacă în familia

sa există precedente. O să-ți dau câteva sfaturi pentru a evita tulburările cele mai obișnuite, nimic complicat, îți promit, eu sunt un medic de modă veche și în vremea mea copiii se nășteau fără prea multe examene, diete și pilule. În orice caz, câteva vitamine tot îți prescriu, te văd puțin palidă, iar fătul este cam micuț, cred că ai o oarecare carență de substanțe minerale. Mănânci în cantități suficiente fructe, zarzavaturi, cereale și pește?

— Verdețuri, lăsați-mă să mă gândesc, am mâncat dovlecei fripți luni și fructe caramelizate de la chinezi, cereale da, cele cu ciocolată, și apoi fish and chips.

— Monica dragă, tot ce mi-ai înșirat acum este ca o otrăvă pentru o femeie aflată în starea ta. Riști să faci diabet, toxoplasmoză și multe alte afecțiuni grave pentru tine și pentru copil, așa că este foarte important să elimini porcăriile astea și alcoolul din obiceiurile tale alimentare, trebuie să-mi promiți asta.

— Și... ce-mi mai rămâne?

— Oh, destul de multe lucruri, nu te teme, încearcă doar să te ții departe de raioanele cu alimente obișnuite și orientează-te către cele naturale.

O să fie mulțumit Peter.

— Apoi, altceva: aș vrea să te duci la o persoană, doctorița Parson, este o psihoterapeută, cred că ai avea nevoie de puțină susținere în momentul acesta și străinii fac minuni! Ne vedem aici de îndată ce ai rezultatele analizelor.

Ies din cabinet ținând în mână lista aceea infinită cu analizele pe care trebuie să le fac și nu pricep nimic din tot ce scrie acolo.

Preferatul meu este Citomegalovirus.

Sandra sare din nou în poziție de drepti și mă bombardează cu întrebări.

— Ei, ce ți-a spus? Cum se simte copilul? Ți-a spus ce poți face ca să afli cine este tatăl? Ți-a spus că te-ai purtat ca o inconștientă? Și despre toate riscurile pe care ți le-ai asumat...

— Nu, Sandra, te rog, nu începe iar, a fost foarte politicos și mi-a explicat cum stau lucrurile fără a le combina cu tipete și amenințări.

Plăcăm. Este soare și ne hotărâm să mergem pe jos până la Washington Square.

— Ai mâncat ceva azi-dimineață?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că nu știu ce să mănânc.

— Te tratez eu cu o înghețată, poftim!

— Cu ce gust: aer?

— Cu soia și fără zahăr.

— Prefer un pumn.

Ne așezăm pe o bancă din parc și ling fără chef așa-zisa înghețată.

Privesc la oamenii care trec prin fața noastră și simt că aș face schimb cu oricare dintre ei.

Suspîn adânc.

— Te-ai gândit cum să le spui asta lui Edgar și lui David? mă întreabă Sandra.

— Iar începi? N-am lămurit deja subiectul ăsta?

— L-am lăsat în suspensie, nu te las până nu-mi spui.

— Nu pot să le spun și nu vreau să le spun.

— Dar de ce? Ei trebuie să știe.

Nu mai pot. Acum chiar că m-am săturat.

— Chiar nu reușești să faci și altfel decât cum te taie pe tine capul, nu? Nu poți să-ți dai seama, o dată pentru totdeauna, că ceilalți s-ar putea să nu aibă chef să facă doar așa cum spui tu?

Mi-a ieșit o voce mai agresivă decât prevăzusem. Or fi de vină hormonii.

— Aici nu e vorba de a avea sau nu dreptate, este un aspect legal, tu violezi dreptul sacrosanct pe care îl au cel puțin doi bărbați de a fi puși la curent cu paternitatea lor, vrei să înțelegi asta?

— Ah! Tu îmi vorbești de paternitate? Tu care l-ai făcut să dispară pe tatăl fetei tale! După tine, un asemenea lucru este permis?

— Fata mea era în pericol, dar o să înțelegi în curând ce înseamnă asta: din clipa în care aduci un copil pe lume, viața ta va fi legată pe vecie de a lui și nu vei putea să nu te îngrijești de el pentru tot restul zilelor tale!

— Prin urmare, fă-mă să înțeleg: a elimina un individ care nu-ți mai convine este ceva drept, în schimb, dacă nu vrei să-ți distrugi definitiv viața punându-i la curent cu cele întâmplate pe cei doi ticăloși tembeli (cu care, stând să mă gândesc bine, n-aș împărți ultimele înghițituri de apă dacă ne-am afla în deșert), este greșit!

— Nimeni nu te obligă să trăiești cu ei, poți face totul singură dacă te simți în stare, dar trebuie să le spui asta.

— Pe naiba, Sandra, credeam că ești în stare să mă înțelegi, în special după toate cele pătimate de pe urma lui Julius, însă tu nu încetezi să-mi ții predici, să-mi vorbești de principii și de ceea ce este drept, dar de unde știi tu ce este drept pentru mine? Ce drept poți avea tu să decizi în privința vieții și viitorului meu?

Am cam început amândouă să ridicăm tonul și câțiva trecători au întors deja capul către noi.

— Dar dacă tu însăși ai spus că-ți este frică și că nu te simți pregătită? Ești singură și neajutorată și refuzi singurul ajutor pe care l-ai putea avea?

— Ajutor? Ajutor de la David sau de la Edgar? Dar nu ți-ai dat seama cu cine avem de-a face? Ei sunt un pericol pentru comunitate! David este un rahat egoist care, ca să nu aibă parte de scandal, ar angaja toată mafia chineză ca să mă facă să dispar. Edgar, în schimb, în seara în care i-am spus pe față că vreau să facem un copil, s-a dus să doarmă pe divan și nu a mai vorbit o săptămână cu mine!

Acum chiar că țiș și am impresia că se învârt totul cu mine, ar fi mai bine să mă calmez.

— Niciun bărbat nu-ți va răspunde cu „da” la întrebarea „vrei un copil?”, dar mai târziu, când îl vei vedea, înnebunesc.

— Nu! Eu aș înnebuni la ideea că pot avea de-a face toată viața cu un bărbat pe care-l urăsc pentru că mi-a masacrat inima, m-a umilit și m-a luat în suturi, și ar trebui să discut cu el despre educația copilului, să programez zilele de vizită și să-l dau în judecată pentru că nu-mi plătește la timp pensia

alimentară!... Nu, draga mea, poate că singurul lucru care îmi rămâne este un minimum de demnitate și îți jur că voi ține cu dinții de ea!

Doamne, ce cald îmi este.

— Tu exagerezi, Edgar este în fond un adult, un bărbat matur și cultivat, n-ar refuza să-ți acorde un ajutor, iar David este militar, așa încât copilul tău ar putea să aibă un viitor grozav.

— Așadar, nu vrei să înțelegi! Nu banii sunt adevărata problemă. Adevărata problemă sunt ei, nu i-aș lăsa să ia copilul în brațe nici măcar o secundă, nu sunt niște bărbați care să fie un model pentru cineva, cu atât mai puțin pentru un copil. Și apoi, hai să nu ne mai învărtim în jurul cozii, ce avea Julius de nu era în regulă? O adora pe Jazlynn, mi-ai scris chiar tu asta, venise în Bahamas ca să fie aproape de ea și poate că l-a deranjat tocmai faptul că l-a văzut pe Mark în locul lui, nu? Măcar din punctul lui de vedere, s-ar putea să fi avut dreptate, dar pentru tine părearea altora este doar pierdere de timp!

— Julius era un pierde-vară.

— Da, dar era tatăl fetei tale.

— Era mereu beat.

— Dar, oricum ar fi fost, era tatăl ei.

— A încercat s-o răpească.

— Sandra, tu nu-l lăsați nici măcar să se apropie de ea!

— JULIUS ERA UN TICĂLOS NENOROCIT CARE SE CULCA ȘI CU ALTE FEMEI!

O apuc de umeri.

— ȘI ATUNCI, NU VEZI CĂ SUNTEM ÎN ACEEAȘI BARCĂ? NICI EU NU VREAU SĂ AM ALĂTURI UN BĂRBAT CARE NU MĂ IUBEȘTE!

— Dar tu nu te poți descurca singură, ești prea neajutorată.

— NEAJUTORATĂ EU? Dacă vrei să spui că n-aș avea curajul să elimin pe careva, da, în privința asta ai dreptate. Știi ceva? M-ai convins de-acum, tu nu ești o prietenă, nu mai ești deloc, și mă întreb dacă ai fost vreodată! Apoi, adresându-mă buștii mele, continui: Ai auzit, copile? Lumea spune că nu sun-

tem în stare, hai să le arătăm noi tuturor cine suntem! Hai, să plecăm!

Mă îndepărtez cu pași mari, vânăta de furie și cu tensiunea urcată la 3000.

— Nu l-am ucis pe Julius, strigă Sandra în urma mea, am pus doar pe cineva să-i dea o lecție!

Am timp doar cât să dau colțul străzii și să nu-i ofer satisfacția de a mă vedea leșinând.

Prima mea cădere din picioare a fost salutăată cu multă înțelegere de tot blocul.

Joe m-a obligat să iau liftul, Pilar a stat cu mine toată după-amiaza, iar când a plecat la jobul ei de la restaurant, a chemat-o în locul ei pe cealaltă vecină, Maggie, care, fiind aproape surdă, s-a dovedit a fi compania ideală: am jucat cărți toată seara și nu mi-a pus nicio întrebare.

Probabil că Tyler a rămas șocat de o asemenea veste și n-a dat niciun semn de viață, așa că, una peste alta, totul mi-a făcut plăcere.

Peste două zile se împlinește ultimatumul dat de Lilly, am reflectat profund și ceva îmi spune că voi reuși să pătrund până la inima ei de piatră.

Cred că am găsit acea idee care s-o uimească.

Mă dezbrac și mă duc în fața oglinzii.

Cum de nu am observat până acum, doar Dumnezeu poate ști.

Am doi săni gigantici, mameloanele unei aborigene, burta împinsă în afară, traversată de o fâșie înspăimântătoare de păr închis la culoare și niște glezne ca de elefant.

Pentru una care nu a avut niciodată un raport veritabil cu propriul său corp, faptul că trebuie să dau socoteală în acest fel este aproape comic.

Dacă nu cumva e tragic.

Lista mea este adusă la zi după cum urmează:

Pro:

Sunt în viață.

Mă aflu la New York.

Sunt liberă.

Am toată viața înaintea.

Contra:

Sunt gravidă în patru luni.

Sandra și Mark pleacă acasă în seara asta.

Eu și cu ea nu mai avem nimic să ne spunem, de fapt, prietenii nu se deosebesc prea mult de poveștile de iubire.

Când cei doi o apucă pe căi diferite și își schimbă radical modul de a gândi, este inutil să se mai prefacă și să susțină că totul este ca la început, în amintirea clipelor frumoase de altădată: trebuie să se despartă.

Și, cine știe, după ani și ani, s-ar putea întâmpla să se reîntâlnească la o altă răspântie a vieții, trecuți prin experiențe diferite, prin alte dureri, și ar putea să-și schimbe propriile poziții, cândva inflexibile.

Pe moment, deși fără prea multă tragere de inimă, prefer să n-o am prin preajmă pe Sandra ca să-mi impună regulile ei și să-mi dirijeze viața.

Și totuși, nu cred că s-a rezumat „doar“ la a-i da o lecție sărmanului Julius, cunosc eu bine marfa.

Mi-e din ce în ce mai greață, sunt obosită, deprimată, îmi este somn întotdeauna la ore nepotrivite. O parte din mine continuă să creadă că toate astea nu se petrec aievea și că este vorba despre o greșală, dar tocmai aceste simptome mă readuc cu picioarele pe pământ.

Paradoxal, niciodată în viață n-am fost atât de singură și, în același timp, cu atât de mulți oameni în jurul meu, dormici să se ocupe sub o formă sau alta de mine.

Am crezut întotdeauna că dacă rămâi gravidă după ce ai împlinit treizeci de ani nu mai poți întrerupe sarcina doar pentru că îl aștepti pe bărbatul ideal, deoarece e ca și cum ai spune că nu mai vrei copii: ești o femeie, nu o tânără neajutorată de paisprezece ani și, în plus, ai depășit de limita de timp pentru așa ceva.

Totuși, când formulam o asemenea teză, nu mă gândeam, desigur, la mine!

N-aș putea să iau vreodată în considerație ideea de a da copilul spre adopție, nu mi-aș ierta niciodată așa ceva, dar în același timp am certitudinea că sunt un dezastru total ca ființă umană.

Mai am de învățat încă 78% din ceea ce înseamnă viața și nu mă simt cu adevărat în stare să transmit experiența mea cuiva. Apoi, având în vedere precocitatea copiilor de astăzi, probabil că atunci când va avea vreo cinci ani îmi va scrie el CV-ul la calculator.

— Sunt sfârșită! suspin eu și mă trântesc pe divan.

Viața mea s-a terminat, acum n-o să mai pot dormi până dimineața târziu, nu voi mai putea aștepta serviciul perfect, logodnicul perfect, nu voi mai avea voie să mă îmbăt și să înghit o groază de medicamente!

Trebuie neapărat să-mi pun capul în ordine.

Și nu vreau să-mi pun capul în ordine!

Ce pot face?

Îmi privesc pântecul și, instinctiv, îmi pun palmele pe laturile lui.

Un frison îmi trece de-a lungul spinării.

Ar putea fi copilul lui David și ar putea fi copilul lui Edgar.

Un narcisist și un obsesiv-compulsiv.

Ce cuplu ciudat!

Îmi apare un flash cu noi trei la spital în timp ce nasc: unul care vorbește la telefonul BlackBerry, admirându-se într-un geam, și care îmi spune să urlu mai încet pentru că nu-l aude pe interlocutorul său, și celălalt care nu încetează să numere plăcuțele de ceramică și mă strigă „Rebecca“ (așa cum o chema pe fosta soție).

Nu, hotărât lucru, nu pot obliga o ființă nevinovată să plătească pentru greșelile mele!

Trebuie să ies de aici.

Afară plouă.

Așa cum numai la New York poate ploua, în valuri reci și transversale, dar oamenii nu par să fie îngrijorați prea mult de asta, mamele cu cizme de cauciuc în picioare împing cărucioare high tech și chiar și câinii sunt îmbrăcați cu pulovăr și impermeabil.

Aș fi tentată să mănânc un sandwich cubanez cu chorizo și sos picant, dar ceva îmi spune că nu este cea mai bună alegere în acest moment.

Nu-mi mai amintesc cine a spus: „Cele mai bune lucruri din viață ori fac rău, ori sunt interzise, ori te fac să te îngrași.”

Off, dar mi-e foame, ce mă fac?

Sonoria telefonului îmi abate atenția de la gândurile mele futele.

— Ciao, Monica, sunt Max, îți mai aduci aminte de mine?

Detest folosirea neîndemânică a ironiei.

— Am impresia că da.

— Vorbeam ieri despre tine cu Lilly și ea se întreba când o să te întorci să te vezi cu ea.

— Ah, curând, Max, nu te teme.

— Prin „curând” înțelegi anul acesta?

— Vreau să spun azi la prânz!

— Uh, sunt impresionat și la un pas de leșin, pot să știu, dacă nu te superi, care va fi surpriza pe care ne-ai rezervat-o?

— Fiind o surpriză, Max, ar fi păcat să vorbim acum de ea, nu crezi?

— Este adevărat, asta înseamnă că voi aștepta cu mare nerăbdare ca Lilly să mă pună la curent mai târziu, n-o să închid un ochi până când n-o să aflu, te anunț!

— OK, Max, nu te voi dezamăgi.

— Sunt sigur de asta!

Intru într-un magazin mare cu alimente integrale și alte lucruri ciudate și ies de acolo cu un sandwich enorm cu carne de curcan, alge și rucola și cu un biscuit cu scorțișoară și stafide (pe ambalaj scrie că are magneziu și potasiu și am mare nevoie de asta!).

Nici nu este prea rău la gust, dacă treci de primul impuls instinctual de a scuipa, este un gust ceva mai puțin îmbietor decât al maionezei și mai apropiat de al cretei, dar cred că o să pot supraviețui.

Din nefericire, costă dublu față de un sandwich obișnuit.

Așezată la o măsuță din bar mă simt ca și cum m-aș privi pe mine însămi printr-un perete de sticlă.

Văd o femeie tânără care a alergat mai mult de treizeci de ani după ceva de neatins și, timp de câteva clipe, a crezut că-l poate ajunge: ceva indispensabil cum ar fi dragostea, fragil ca echilibrul, unic așa cum este sentimentul de a te ști iubit.

Dar totul n-a durat decât câteva clipe, după care m-am întors la punctul de plecare și energia mea începe de-acum să se epuizeze, așa că am obosit să alerg degeaba.

Nu mai am chef să cerșesc dragoste, să încerc să fiu la înălțime, să fac tot posibilul ca să fiu fetița care își face temele întotdeauna, lucru care, la urma urmelor, nu interesează pe nimeni.

Sunt în situația de punct și de la capăt.

De una singură.

Nu-mi mai rămâne decât s-o înfrunt pe Lilly, pentru că, oricum, mai rău decât asta, ce mi se mai poate întâmpla?

— Și zi așa, ești însărcinată...

Sună ciudat cuvintele astea spuse de ea, sună ca „Îndepărtați-vă de linia marcată”.

— D-da.

— Bun... spune ea continuând să semneze diferite documente și să-și răsfoiască agenda... prin urmare?

— Prin urmare... mi-ai spus să fac ceva care ar putea să surprindă, iar asta, crede-mă, m-a surprins destul de mult, a fost într-adevăr ca un fulger pe cerul senin, viața mea s-a schimbat în numai câteva ore, cu toate că sunt singură; în sfârșit, nu mi se pare un lucru de joacă să crești un copil și să-l crești fără să ai pe cineva alături, într-o junglă ca New York-ul! Mi se pare că este ceva foarte... curajos, și mă gândeam că aș putea ține o rubrică în care să povestesc mersul sarcinii, măcar că asta ar fi un blog....

Lilly are un acces de tuse. Apoi face o pauză lungă, de efect.

— Zici că ideea ta „surprinzătoare” ar fi aceea de a face un copil și de a ține un blog?

Spusă astfel, fraza sună în genul „Controlează-mi, te rog, nivelul uleiului și al apei”.

— Da, ar fi original... cred eu.

Lilly lasă pe birou pixul și își încrucișează degetele, dacă mă ridic rapid poate că reușesc să mă feresc de scrumiera pe care o s-o arunce spre mine.

— Ascultă, Monica, tu îmi ești simpatică, într-adevăr, îmi provoci buna dispoziție cu poantele tale, doar că, să știi, aici oamenii muncesc. Nu au timp de pierdut cu gaguri de genul ăsta.

Dau aprobator din cap.

— Crezi cu adevărat că a avea un copil la vârsta ta ar fi ceva care să uimească pe cineva? Nu uita că este un eveniment prevăzut de natură și privește toate mamiferele, nu doar pe tine, se petrece chiar și la câinii mei. Cât despre ideea ta cu blogul, n-ar fi o idee rea dacă ai fi... să vedem... J. Lo sau Angelina sau chiar Britney, dar tu? Tu cine ești, Monica? Cine te cunoaște? Pe cine interesează dacă ai greturi sau poftă? Răspunde-mi sincer, zice privindu-mă cu un zâmbet batjocoritor.

— Pe... pe nimeni.

— Răspuns corect. Acum, dacă nu te superi, cred că nu mai avem altceva să ne spunem, eu sunt îngrozitor de ocupată. Ridică receptorul și mă privește, așteptând să mă ridic.

Îi întind mâna, dar ea îi cere deja secretarei să-i sune pe cei de la Wintour.

— Anna dragă... exclamă zâmbitoare, în timp ce mie îmi face semn că pot să plec.

Ies din nou în haosul infernal de afară, dar capul îmi este ca într-un înveliș de vată, mă simt scârbită de mine însămi și sufletul îmi este apăsător de mii de gânduri.

Era singura speranță, poate că ideea era cam slabă, dar nu meritam să fiu umilită astfel.

Ce proastă am fost. Îmi dau lacrimile. Ticăloasă Nenorocită.

Mă întorc acasă, singurul loc în care mă simt în siguranță. Deschid poșta electronică și văd că am primit o droaie de mail-uri.

Încep cu cele neplăcute.

Max:

Am aflat de puțin timp. Ești idolul meu.

Succes și să ai băiat!

Sandra:

Suntem pe picior de plecare, îmi pare rău că a ieșit așa, dar eu și cu tine nu mai avem multe să ne spunem, sper ca acest copil să te facă mai matură și să înțelegi ceva mai mult din viață sau nu vei mai pleca

nicăieri, dar nu uita că această responsabilitate este definitivă. Să fii sănătoasă.

Apoi cele neutre...

Mama :

Ciao, scumpete,

Ești bine? Aici, totul îmi merge din plin. Ies cu Mario, domnul despre care îți spuneam alaltăieri, pe care mi l-a prezentat Rita. Este foarte distins, este politicos și plin de respect, chiar dacă are un serviciu cam ciudat.

Gândește-te că vinde mânerulele celea pentru coșciuge. Nu credeam că poate exista un asemenea loc de muncă. Are chiar și un catalog al produselor pe care le oferă !

Lăsând la o parte acest amănunt, ne vedem destul de des, apoi o să-ți comunic dacă o să mă mut în castelul familiei Adams !

Tatăl tău, de când i s-a născut copilul, este din ce în ce mai în formă, ferice de el, teoria mea este că pentru bărbați viața este mereu ușoară și nu este vorba despre o cugetare feministă, ei nu cunosc menopauza, nici osteoporoza, nu le pasă dacă le-a crescut burta și au chelie, în timp ce noi, femeile, dacă începem să ne neglijăm chiar și un pic, suntem sortite să ajungem la cimitirul elefanților. Și chiar dacă ne conservăm bine, cu nenumărate sacrificii, a găsi pe cineva dispus să aibă o relație cu o femeie de 60 de ani este ceva aproape la fel de rar cum ar fi s-o vedem pe Mina la televizor.

Te las acum, trebuie să merg la sala de gimnastică. Și subliniez, trebuie, pentru că, dacă aș avea de ales, aș merge la cofetărie.

Cele plăcute

Peter :

Ciao, Monica,

Nu știu cum să încep mail-ul acesta. După cum îți poți închipui, am aflat de la fratele meu că aștepti un copil. Numai Dumnezeu știe cât de stânjenit mă simt să-mi vâr nasul în viața ta personală fără să te cunosc măcar, dar am impresia că nu o duci bine și, dacă pot să-ți fiu de folos în vreun fel, nu trebuie decât să mi-o spui.

Tyler a rămas stupefiat de această veste, el are o concepție oarecum schematică despre viață și, pentru că nu te-a văzut căsătorită și cu un bărbat alături, aceasta a zdruncinat și așa nesigurile lui certitudini.

Ai nevoie de ajutor? Vrei să vorbești despre toate astea? Am o mulțime de remedii naturale pentru orice fel de tulburare (probabil că ți-ai dat deja seama de asta), de aceea cere-mi, te rog, tot ceea ce vrei, sunt la dispoziția ta.

Eu aproape că mi-am terminat cursul de bucătărie și voi pleca săptămâna viitoare în Noua Zeelandă (țară de kiwi și oi), unde o să mă ocup de deschiderea unei ferme Bio, dar îmi pot găsi timp și pentru tine, nu-ți face griji. Aveam cândva o prietenă în situația ta și cred că te pot înțelege destul de bine.

Între timp, îți sugerez să folosești uleiul de migdale dulci pentru prevenirea vergeturilor.

Fug acum să controlez tarta pusă la copt.

Și cele neașteptate...

Morag :

Dragă Monica,

Mă hotărâsem să nu mă mai ocup de asta, dar am preferat să las la o parte orgoliul și să pornesc o mică anchetă. Edgar a plecat acum câteva luni fără să lase vreo urmă. Nimeni nu mai știe de el, nici măcar fostul lui asociat. Cine a vorbit ultima oară cu el își amintește că era trist și abătut, se pare că avea de gând să facă o lungă călătorie, nu a spus unde. India ? Africa ? Pe mare ? Din păcate, destinațiile posibile sunt infinite.

Singura care ar putea ști ceva mai multe despre el, îți repet, este mama lui, dar mă întreb dacă este cazul să deschizi asemenea răni dureroase.

Măcar să fi plecat ca să se regăsească pe sine însuși, criza clasică a vârstei de 50 de ani ! Și când își va da seama că nu este nimic de găsit, se va întoarce la tine.

Cred că a făcut o mare greșală lăsându-te să pleci, dar era un om plin de probleme și poate că, în cele din urmă, și-a dat seama și el de asta.

Nu știu dacă ți-am fost de vreun folos, poate că nu, dar este tot ce am reușit să afl.

Dacă ai nevoie de altceva (măcar de un ajutor pentru a completa declarația de venituri), te rog să apelezi la mine.

Bine, sunt într-o poziție excelentă, mai jos decât atât nici că puteam să cad.

Mă așez pe divan, deschid televizorul, dar după o secundă trebuie să alerg în baie ca să vomit.

Asta îmi mai lipsea, fac pipi la fiecare șapte minute și restul timpului îl petrec vomitând sau leșinând.

„Mă urăști deja?” spun eu către pântecul meu. „Și eu m-aș urî dacă aș fi în locul tău, nu fac mare lucru nici pe post de incu-bator după cât se pare.”

Îi răspund lui Peter:

Dragă Peter,

Mail-urile tale sunt, ca de obicei, o mană cerească și, chiar dacă nu te cunosc, te simt mai apropiat decât pe oricine altcineva în acest moment.

Modul în care Tyler a descoperit sarcina mea nu a fost dintre cele mai delicate, dar nu-mi puteam imagina că el se afla dincolo de ușă.

Am descoperit că sunt gravidă din întâmplare, n-aș fi crezut niciodată, iar ca lucrurile să fie și mai încurcate nici măcar nu știu cine este tatăl. Spus astfel, s-ar părea că am o viață sexuală mai ceva decât Samantha din *Sex and the City*!

În realitate, trăiam alături de omul pe care îl iubeam, dar el nu se atinge de mine aproape niciodată, fiind complet cufundat în amintirile despre fosta soție, moartă de șapte ani. În timpul unei călătorii mi-am reîntâlnit fosta mare iubire și... în final, unul s-ar părea că este în legi-unea străină, iar celălalt și-a luat tălpășia.

Acum, adevărata problemă cu care mă confrunt este să-mi găsesc un loc de muncă, dar cine este dispus să angajeze o femeie de treizeci de ani gravidă în patru luni?

Nu mă simt bine, am gleznele umflate, salivez ca un limax și de ieri am mâncărimi puternice pe tot corpul. Măine dimineață trebuie să fac o mulțime de analize, poate că astfel o să aflu ce am.

Între timp nu știu cu exactitate nici măcar ce să mănânc, pentru că tot ce am mâncat până acum mi-a fost interzis cu strășnicie. Îmi poți da o rețetă de superîncepătoare, fără prea multe grăsimi?

Iartă-mă pentru destăinuirii, dar reușesc mai ușor să-mi deschid sufletul în fața unui necunoscut și, văzând lucrurile negru pe alb, pot înțelege mai bine până în ce hal am fost capabilă să-mi complic viața.

Ciao,
M.

O altă noapte nedormită, doar între 6 și 7 dimineața presupun că am ațipit puțin.

În timpul celorlalte ore m-am gândit la o soluție pe care n-am găsit-o, m-am răsucit prin pat, m-am scărpinat și m-am sculat ca să mă duc la baie.

Singura notă pozitivă este că n-am mai plâns.

Nu mă ajută cu nimic dacă plâng, am nevoie de fiecare gram de energie în parte.

Mă pregătesc să mă duc la un laborator ca să-mi fac analizele de sânge, dar chiar și alegerea unei ținute decente a devenit o adevărată aventură: pantalonii nu mă mai încap, trebuie să las neîncheiați primii doi nasturi, iar cămașa face și ea cute de strămtă ce este.

Mă privesc în oglindă: „Ciao, Monica, în caz că nu-ți aduci aminte, ești gravidă. Îți doresc o zi bună!”

Înainte să plec mai intru de două ori în baie.

Nu se poate, în ritmul asta n-o să mai pot ieși din casă fără sondă. „Copile dragă, te rog, dă-mi pace măcar o vreme, măcar până la clinică, da? Hai, fii cuminte.”

Greața dispare în secunda următoare. Mă opresc o clipă în dreptul ușii și zămbesc, apoi deschid și văd pe jos o pungă de hârtie. Înăuntru este un flacon cu ulei de migdale dulci, ghimbir pulbere și o infuzie de mentă, fennel și floarea pasiunii, împreună cu un bilețel în care se explică dozele și modul de administrare.

A trecut pe aici Tyler. Dumnezeu să-l binecuvânteze.

Ajung la clinică și am în mână lista mea nesfârșită de analize pe care trebuie să le fac.

Infirmeriile sunt foarte drăguțe, cea care îmi ia sânge pare să aibă doisprezece ani și asta înseamnă „a avea idei clare”.

— Este primul? mă întreabă mânuind eprubetele.

— Primul control ?
— Nu, primul copil.
Copil, ce cuvânt mare.
— Da, răspund eu scurt.
— Soțul tău este la serviciu ?
Soțul, ce cuvânt mare.

— Da.
— Dar tu, lucrezi ?
Lucrez, ce cuvânt mare.
— Da, răspund eu fără entuziasm, nehotărâtă dacă să plec

pe neașteptate sau nu.

— Scuză-mă, toată lumea de aici spune că pun prea multe întrebări, dar femeile care vin sunt toate în al șaptelea cer la gândul că vor avea un copil și îmi povestesc toată viața lor. Și eu abia aștept să am un copil, trebuie să fie o senzație unică pentru că, în sfârșit, minirea ta de femeie este îndeplinită.

După mine, femeile ar trebui să aibă foarte mulți copii și ar trebui să înceapă să-i facă cât se poate de repede, eu am deja 24 de ani și, împreună cu soțul meu, ne-am pus în gând să avem cel puțin trei. Suntem împreună de cinci ani, am urmat același liceu și când ne-am căsătorit părinții noștri ne-au dăruit casa visurilor noastre, un apartament la Tribeca, este enorm, perfect pentru o familie numeroasă !...

Doamne, cum poate fi oprită tipa asta ?

...O să muncesc până în luna a opta și după aceea o să-mi iau un an de concediu de maternitate ca să stau suficient de mult cu copilul, știi, aceea este perioada cea mai importantă, apoi vor avea grijă bunicile și după exact un an o să facem altul și apoi, în anul următor, pe al treilea, chiar dacă îți mărturisesc că aș vrea tare mult să am gemeni, soțul meu are un frate geamăn și s-ar putea să avem și noi norocul acesta. N-ar fi minunat ? Te-ai gândit deja la un nume ? Mie mi-ar plăcea tare mult David, dacă este băiat, sau Juliette, dacă este fată. Cine știe cât de mulțumiți sunteți voi doi ! Uite, te invidiez cu adevărat... scoate acul și îmi pune un plasture peste înțepătură, dar mie îmi vine să i-l aplic pe gură. ...Uite, apasă puternic aici pe venă... Ce doctor ați ales ca să vă asiste ? Noi o s-o alegem fără îndoială pe Wheeler,

este cea mai bună dintre toți și, apoi, este și o veche prietenă de familie... Cine știe cât de fericiți sunt ai tăi că vor deveni buni, bunicii italieni sunt atât de simpatici... Și apoi, școala, ne gândim deja la ce grădiniță să-i trimitem, este fundamental pentru viitoarea lor carieră să înceapă cu o educatoare bună... Știi deja dacă este băiat sau fată ? Eu nu știu dacă vreau să aflui asta, dar poate că da, prefer să fiu pregătită...

— OOOKEY BARBIE, VIAȚĂ PERFECTĂ ! exclam eu ridicându-mă brusc... Vrei să-ți povestesc și viața mea ? Uite, ca să fii mulțumită : nu sunt măritată, nu știu cine este tatăl copilului, nu am serviciu, am urmat niște școli mediocre, părinții mei habar nu au de sarcină și când o să afle nici n-o să mă mai salute, nu am casă și nici măcar o prietenă !

Les trântind ușa.

Apoi intru iar :

— Ah, și ca fapt divers... David este un nume de ticălos !

De acum înainte o să mă gândesc bine înainte de a mai pune întrebări.

Am oră la psihologă dar fac pe mine și mi-e din nou greață. Intru într-un pub teribil de dărăpănat, unde pare că nu servește nimeni.

Îi întreb unde este baia pe doi indivizi așezați la teighea cu câte o bere în față.

La baie este ocupat și nu știu dacă să vomit sau să fac mai întâi pipi !

Se poate ca oamenii să nu aibă și altceva de făcut ? Meditez asupra ideii de a alerga afară ca să caut o altă baie, dar simt că n-aș putea ajunge până la ușă.

Doamne, simt că toată gura îmi este plină de acreală.

Iese un grăsan enorm având în mână o revistă pentru pescari.

Mirosul care vine din urma lui definește într-o clipă natura șederii lui acolo înăuntru, îmi întinde ziarul, îl privesc și-mi astup gura cu amândouă palmele înainte de a alerga să vomit totul în chiuveță.

— Ei... doar n-oi fi gravidă ! mă ironizează unul.

— Ba da... și voi căutați cumva o chelneriță ?

— Chiar că da.
— Atunci, dacă nu ai nimic împotriva să mă angajezi la negru pe două-trei luni, nu-ți cer decât să-mi dai acces liber la baie.

— Mie-mi convine, pun afișul „Defect” și așa nici nu mai trebuie să fac curat.

— Gata, ne-am înțeles.

Plec de la bar și mă îndrept spre cabinetul doctorei Parson, nu știu cu ce mă ajută consultația la un psiholog, dar dacă i-am eliminat pe toți prietenii, de ce nu?

Trebuie să ajung în Bronx și traseul metroului este foarte lung. Deja știu că n-o să mă mai întorc vreodată acolo.

După un drum de patruzeci de minute cu metroul și o bucată bună de mers pe jos, intru în ceea ce, în mintea mea bolnavă, îmi imaginasem a fi un cabinet elegant și de mare clasă, ca acelea care se văd prin filmele cu Woody Allen, cu o mulțime de fotografii de piele neagră și diploma de licență atârnată pe perete, semnată de Freud în persoană, dar în realitate nu este altceva decât o palidă sală de consultații, slab luminată, undeva sub o scară.

Împreună cu mine, în sala de așteptare sunt oameni de toate rasele, cu toții niște disperați care au nevoie de îngrijiri medicale sau de susținere psihologică și nu au o asigurare.

Sunt acolo femei înșărcinate, cu alți copii în brațe, un individ care vorbește singur, cu ochii întredeschiși, o doamnă foarte bătrână care intră în vorbă cu toată lumea și arată peste tot fotografiile cu fiii săi în uniformă militară.

După aproape o oră, îmi vine și mie rândul. Așteptarea m-a deprimat deja.

Poate că face parte din terapie: uite cine stă mai rău decât tine, așa că zâmbește vieții.

Nu am deloc chef să zâmbesc și mi-e groaznic de somn.

Doctorei Parson are aerul că este o persoană normală, care nu caută să intimideze pe nimeni cu diplome și specializări, dar care este aici pentru a încerca să rezolve problemele cele mai arzătoare în cel mai bun mod.

Păr tuns scurt, ochelari și o piele foarte albă, care parcă este transparentă.

— Ciao, Monica, eu sunt Louella, te trimit la mine doctorul McEwan, nu-i așa?

— Așa este, dată fiind situația mea, am considerat nimerit să consult un specialist.

— Da, mi se pare corect, vrei să-mi spui câte ceva despre tine sau despre ceva în mod special?

O privesc și apoi îmi privesc mâinile, mi se pare atât de liniștită și senină, atât de sigură pe sine, una dintre acele ființe care fac întotdeauna alegeri corecte și care nu au avut niciodată dubii sau ezitări în ceea ce privește propriul viitor, una dintre acele persoane cu o familie solidă în spate în care copiii cresc în respectul propriilor idei, cu o mamă puternică și prezentă și un tată deschis și disponibil care îți arată cea mai bună cale de urmat ca și cum ar fi niște faruri prin beznă și care sunt întotdeauna gata să te asculte și să-ți ofere sfat și sprijin. De Crăciun, se adună cu toții în casa lor mare, bând cidru și cântând imnuri religioase, în timp ce copiii se bat cu bulgări de zăpadă în curte...

— Monica? Totul este în regulă? Pari să fii departe cu gândul.

— Da, mă gândeam de unde să încep.

— Dacă-ți pot da un sfat, cred că lucrul cel mai bun pe care l-ai putea face ar fi să te oprești asupra prezentului, putem analiza motivele care te-au purtat către anumite opțiuni, dar fundamental rămâne ceea ce vei face de acum înainte și cum o vei face, eu aș vrea să te ajut să faci față mai bine vieții tale în loc să te provoc să răscolești într-un trecut pe care nu-l mai poți schimba.

— Mi se pare de bun-simț... Vedeți dumneavoastră, eu am descoperit doar de câteva zile că sunt gravidă și nu reușesc să-mi formez o opinie despre asta, nu vreau și nici nu mă simt pregătită, dar sunt în luna a patra și este de-acum obligatoriu să aleg o cale, spun eu și simt de îndată un val de greutate care mă asaltează.

— N-ai fi ținut copilul dacă ți-ai fi dat seama de sarcină mai devreme?

— Nu știi, nu m-am gândit niciodată la așa ceva, dar nu cred că aș fi tipul de femeie care să aibă copii, nu sunt în stare să duc lucrurile la bun sfârșit, aș fi una dintre cele mai rele mame.

— Eu nu cred că ai fi atât de rea, ba chiar simplul fapt că îți pui o asemenea problemă face din tine o persoană responsabilă, femeile care pregătesc din timp și cu grijă trusoul copilului nu sunt neapărat cele mai bune mame.

— Dar eu nu știu nici măcar cine este tatăl și, în orice caz, chiar dacă aș afla asta, n-aș mai vrea să petrec nici măcar o clipă alături de acei bărbați. M-au rănit și umilit și n-aș vrea să-i impun ca tați unui copil nevinovat, creându-i o altă suferință.

— Și acesta este un gest protector care îți face cinste, chiar dacă ai fi drept ca tatăl să știe. Aici, în cabinetul meu, văd situații care mă fac să cred că, uneori, ar fi mai bine să nu ai deloc un părinte decât să ai unul crud și violent. Anumite experiențe rămân ca niște cicatrice de neșters în propriul psihic.

— Prin urmare, dumneavoastră nu mă dezaprobați.

— Nu trebuie nici să te aprob, nici să te dezaproab, vreau doar să te ajut să te simți mai bine.

— Mi-am imaginat întotdeauna că o familie ar trebui creată doar atunci când există o mare iubire între două persoane, nu mi-a trecut niciodată prin minte ideea de a fi o mamă singură, n-am fost niciodată una dintre acele femei care se dau în vânt după copii, dar mă gândeam că într-o zi ar fi fost normal să fac unul cu bărbatul pe care-l iubesc; altfel totul este eronat.

— Asta nu te va împiedica să faci alți copii cu omul potrivit atunci când îl vei întâlni. Habar n-ai câte femei se află în situația ta și — știi ceva? Se trezesc toate că descoperă o mulțime de resurse neașteptate care le fac să devină mai puternice și hotărâte, iar la sfârșit nici măcar nu-și amintesc că au lăsat în urmă o situație atât de dificilă.

— Și, după dumneavoastră, ce ar trebui să fac eu acum?

— Concentrează-te asupra ta și fă doar câte un singur lucru o dată. Între timp, ocupă-te de propria sănătate, care este cea mai importantă, și nu te izola, ci caută să obții ajutor de la cât mai multe persoane posibil, vei rămâne surprinsă constatând câte ființe sunt dispuse să-ți dea o mână de ajutor. În sfârșit, vorbește

despre asta și cu ai tăi, părinții sunt de multe ori o resursă prețioasă, la urma urmelor nu trăiești cu ei, poți întotdeauna să te repropii de ei dacă nu mai reușești să te descurci!

— Bine, spun eu, încurajată pe neașteptate și cu o licărire de speranță în viitor care mă surprinde în primul rând pe mine.

Într-o oarecare măsură mă simt mai bine, într-o oarecare măsură simt că s-ar putea să reușesc.

În timp ce mă îndrept spre ieșire, mă întorc s-o privesc:

— Mă scuzați că vă întreb, dar numele dumneavoastră nu-mi este necunoscut...

— Louella Parson?... Era cea mai mare scandalagioaică din Hollywood, o adevărată viperă... apropo de sarcini nedorite...

Stau în fața sifonierului de aproape 40 de minute.

Este oficial de-acum: nu mă mai încap nimic.

Mă găsesc în faza în care nu se poate ști dacă sunt doar supraponderală și simt că mor la gândul că aș mai putea lua încă vreo zece kilograme.

Trebuie să merg mai întâi să-mi iau rezultatele analizelor și apoi mă voi duce să muncesc la bar.

— Dacă ar fi vorba despre altcineva i-aș spune: „Ești nebună? În starea în care te afli? Tu trebuie să te gândești la odihnă, să îndeplinești puloverașe și să alegi nume.” Dar fiind vorba doar despre mine, e bun orice lucru, numai să nu mă gândesc la ceea ce va urma.

Sunt ultimele luni de viață ca iresponsabilă care trăiește singură, după care voi deveni o fată-mamă.

Nu știu dacă după 30 de ani se mai poate spune chiar o „fată-mamă”, dar „tânără femeie încă plăcută la vedere și pe neașteptate mamă” mi se pare pretențios, așa că ar fi mai bine să mi se spună mamă singură.

Mi se face greață din nou.

Tot mergând așa, rămân mirată de șirul nesfârșit al muncilor pe care le-aș putea face ca să trăiesc dacă n-aș fi însărcinată: să trag o ricșă, să merg pe catalige, să cânt la chitară în costum de mexican și să mă travestesc într-un hot dog enorm (poate pentru așa ceva m-aș potrivi mai bine).

Nici nu mă deranjez să deschid plicul cu analizele, cu atât mai mult cu cât n-aș înțelege nimic, și mă duc să-mi fac provizii de semințe la magazinul de alaltăieri, unde pot și eu să mănânc fără să mă amenințe un atac de panică.

De data asta optez pentru o lasagna din făină integrală cu urdă, spanac, muguri de brad și germeni de lucernă, plus fructe de pădure cu iaurt și scorțișoară ca desert.

Conștiința mea este curată, chiar dacă mintea mi-a rămas la cuvintele „hot dog enorm”.

Trecând pragul barului, îmi dau seama de cantitatea exactă a imbecilității mele.

Sunt întâmpinată de un val de mirosuri de diferite proveniențe, toate preponderent umane.

Poate cineva să cadă de bunăvoie atât de jos?

Barul cel mai obscen din tot New York-ul (și mă refer la statul cu același nume), care servește bere de toate mărcile, cartofi prăjiți cu muște și câteva sandvișuri cu salmonella.

— Ah, așa este, trebuia să începi de azi, sunt cuvintele de întâmpinare din partea grăsanului de alaltăieri, un fel de nazist pocăit care poartă un tricou imprimat cu imaginea Aerosmith și datele turneului din 1998.

Mă privește din cap până în picioare, căutând să-și amintească de ce m-a angajat și continuă să spele paharele.

Îi întind mâna zâmbind, așteptându-mă cu naivitate să și-o steargă înainte de a o strânge pe-a mea, dar, cu siguranță, am prea multe așteptări.

Îl cheamă Bob.

Ceva îmi spune că a avut nevoie de foarte mult timp și efort ca să scape de amintirea felurilor porecle pe care colegii i le pusese în clasele mici de liceu.

Mă înduioșează oarecum, dar și în acest caz dau vina pe hormoni.

— Dacă vrei, poți începe cu măturatul... apoi trebuie să faci curățenie în closet... și după aceea... deschidem.

— Mm... nicio problemă, doar că voiam să-ți amintesc de la început că sunt gravidă, așa că nu pot face munci de mare efort.

— Ah, da, ești fata gravidă, cea cu baia... mmm, așa este, ai dreptate. Pare să cadă pe gânduri și mă aștept să-mi spună că s-a răzgândit, jur că m-aș simți ușurată să aud asta.

— Atunci o să stai tu aici la tejghea, baia o închidem și de măturat nu-i nevoie, că tot se murdărește, nu ?

— Eh, sigur că da...

Îmi arată unde îmi pot lăsa lucrurile.

De data asta nu-mi mai iau telefonul în buzunar, în așteptarea unor mesaje care să-mi schimbe viața. Nu mă caută nimeni, cel puțin pentru moment.

Este un bar pentru adevărații nostalgici, fără voia lor retro, ori l-a moștenit de la vreo rudă, ori nu-și dă seama câtuși de puțin de ceea ce este în jurul lui.

Penumbra reușește să mascheze mult din mizeria reflectată de lumină.

Pereții îngălbeniți de anii în care s-a fumat aici fără opreliști, urmele lăsate de tablourile pe care le-a șterpelit careva, ziaarele de săptămâna trecută. Chiar dacă tejgheaua din lemn și alamă cu taburetele sale n-ar arăta rău.

Fiindcă nu știu exact ce trebuie să fac și nu vreau să-i tulbur cei doi neuroni aflați în conflict, fac ce-mi spune bunul-simț.

Curăț, pun lucrurile în ordine, încerc să umplu un pahar cu bere, verific starea băii ca să-mi dau mai apoi seama de ce el îi spune pur și simplu closet, pun la locul lor revistele.

După o jumătate de oră deschidem și-i văd intrând pe cei care consideră probabil locul ăsta ca fiind a doua casă a lor sau poate chiar prima.

Doi tipi se așază unul de o parte și altul de cealaltă parte a tejghelei, apoi se uită la mine și, timp de o clipă, citesc panica din ochii lor, dezorientați de o nouă notă în vechile scheme. Se întorc de îndată spre Bob.

— Ah, da... ea este Monica, e nouă... dă-le două beri dublu malt, în cea pentru Carl toamnă și un deget de whisky.

Execut comanda spunându-mi în sinea mea că este doar cinci și jumătate.

Iau două cartonașe de pus sub pahar, alune și câteva chipsuri proaspete. Cei doi mă privesc cu recunoștință.

— Tu nu ești niciodată așa de amabil cu noi, îi spune unul dintre ei lui Bob.

— Cum nu, vă dau totuși paharele !

Măi să fie, asta-i o replică bună !

Seara pare să nu se mai termine, din fericire nu trebuie să fac altceva decât să servesc sonde mari cu bere și să umplu mașina de spălat vase.

Nu sunt mai mult de zece clienți, puțin cam neciopliți, dar una peste alta inofensivi.

Vreo doi sunt de-a dreptul simpatici.

Starea în care se află bucătăria este de plâns. Frigiderul e murdar, iar la loc de cinstă stau câteva bucăți de brânză mușgărită și niște cârnați de o culoare nedefinită.

Înțeleg de ce nimeni nu cere un meniu.

Omul ăsta este nebun, oare nu știe că riscă să înfunde pușcăria ? Sau serviciile de protecția consumatorului există doar în Italia ?

Încerc să-i spun asta lui Bob.

— Iartă-mă, Bob, dar nu crezi că ar fi nevoie să fac puțină curățenie în bucătărie ? O fi plin de gândaci pe-acolo.

Mă privește de parcă i-aș fi cerut să arate statele africane pe hartă.

— Da, dacă ai chef.

Nu cred că este momentul potrivit ca să-i țin o lecție despre importanța igienei în locurile publice.

N-are rost să sper că ar putea exista pe aici niște săpun, dar mă tem cumplit să-i pun prea multe întrebări, pare să trudească din greu ca să uite de gândurile lui și să se întoarcă în realitate. Curăț cum pot și-mi pun în gând să aduc unul dintre miile de produse pe care le am acasă, cumpărate de Peter, igienist ipohondru.

Din când în când Bob se uită la mine, dar sunt sigură că nu mă vede. Privirea sa pare să treacă prin mine.

În ochii lui se citește o infinită tristețe.

Bucătăria arată deja mai bine, chiar dacă sunt sfârșită de oboseală, mi s-a părut o cauză bună și, de altfel, nu dispun de subiecte de conversație prea interesante ca să stau la tejghea, nu știu nimic despre baseball, toți mă întreabă obișnuitele trei lucruri despre Italia, inclusiv dacă Roma se află în nord, și vreau

să evit ca după prea multe beri cineva să înceapă să facă pe cretinul cu mine.

După ora unu, mă trimite în sfârșit acasă. Sunt foarte obosită și îmi vine să pic din picioare de somn.

Bob mă plătește imediat pentru prima seară și insistă să iau un taxi, adăugând pentru asta zece dolari. Este primul gest uman pe care-l face, poate că sub tricoul acela soios bate o inimă.

Miile de lumini ale New York-ului văzute dintr-un taxi, cu ochii întredeschși, dărâmată de oboseală și cu picioarele umflate după opt ore de muncă, nu sunt fascinante ca atunci când ești terminată pentru că ai dansat toată noaptea.

Fac parte acum din mulțimea invizibililor, adică a celor care vin la New York pentru a duce o viață cu siguranță mult mai grea decât aceea din oricare alt colț al lumii, care se dau de ceasul morții ca să-și poată plăti la timp chiria acceptând orice muncă, oricât de înjositoare ar fi, dar care, după toate astea, n-ar putea trăi în nicio altă parte, pentru că este singurul loc pe care-l iubesc cu adevărat și doar aici se simt într-adevăr acasă.

Urc scările cu nespusă greutate și nu mă pot abține să privesc cu invidie ușa casei lui Carrie; mi-o imaginez ieșind cu pantofii ei Manolo și poșeta vintage ca să urce zămbitoare în limuzina lui Big.

Și când te gândești că luasem plasă și eu, căci crezusem cu adevărat că e posibil să trăiești în Manhattan dintr-un serviciu part-time.

În prag găsesc încă un semn al trecerii lui Tyler.

Este un mic elefant de lemn cu trompa în sus.

Cine știe cât timp va rămâne în umbră.

Pilar mă aude intrând și scoate capul pe ușă.

— Todo bien ?

Ridic din umeri în semn de „Fac și eu ce pot”.

— Vrei să vin puțin aqui ?

— Sunt moartă de oboseală, scumpo, mă duc să mă culc.

— O să vezi che non dorme, io quand estoy prea obosit non puedo dormir.

— Îți garantez că îndată ce ajung în pat adorm buștean...

...Pe la patru dimineața încă mai număr oile.

Mi-e somn ziua, nu închid ochii noaptea și mă torturează mâncărimile astea insuportabile ale mâinilor și picioarelor.

Am râie, știu, sunt cele zece molute ale Egiptului care se năpustesc peste mine pentru că am păcătuit.

Într-o vreme, aș fi putut bea un pahar de vin sau aș fi luat un somnifer, dar acum singurul lucru pe care-l pot face este să-mi trag singură o măciucă în cap !

O să încerc din nou, cu lapte și cu biscuiți (lapte degresat și biscuiți din fulgi de ovăz).

IMI VREAU ÎNAPOI VIAȚA DE ALTĂDATĂ !

Am oră la doctorul McEwan pentru o discuție despre analizele mele.

Nu-mi pot ascunde o anumită îngrijorare, nu sunt pregătită pentru eventuale și ulterioare vești proaste.

Răspunsul lui Peter a fost punctual.

Dragă Monica,

Am o prietenă care a rămas însărcinată, dar avea un dubiu între cinci bărbați, o alta care a născut un copil de culoare, dar soțul ei era japonez, eu însumi sunt un fruct al păcatului, în această lume haotică nimeni nu mai face caz de asemenea lucruri de gen Peyton Place, ba chiar le vei face să moară de invidie pe prietenele tale prinse în capcana unei vieți obișnuite.

Vei vedea că, într-o zi, o să răzi de tot ce ți se întâmplă acum.

Cât despre fratele meu, el încearcă să digere această veste, dă-i timp și va înțelege, va vorbi din nou cu tine, pentru moment în capul lui este o mare dezordine. Eu am încercat să-i explic, dar la sfârșit mă întreabă de fiecare dată cum este posibil ca tu, trăind singură, să aștepti un copil... probabil că se gândește la tine ca la Sfânta Fecioară!

Revenind la simptomele tale, nu uita niciodată să-ți păstrezi pielea mereu hidratată, o să vezi că mâncărimele vor scădea. Cu privire la greață și salivă știu un remediu homeopatic. Nux vomica, sau colubrină, în limbaj popular, ar putea să-ți fie de folos.

Cu siguranță te-ar ajuta și unele tehnici de relaxare pe care ți le-aș putea explica, dar prin e-mail este mai greu, s-ar putea să fie mai ușor prin Skype, am putea face o ședință de training autogen care te-ar ajuta să te destinzi și să dormi.

Mănâncă întotdeauna cereale integrale, în ele se află o mare cantitate de acid folic, acesta fiind un panaceu pentru graviditate. Și trebuie să fii de acord cu mine: încearcă să-ți faci singură pâine, o să vezi că este chiar distractiv.

Oricum, eu o să-ți trimit rețeta.

*Rețetă de bază pentru pâinea integrală a lui Peter Bonelli
Prepararea aluatului-mamă, adică maiaua*

Amestecă 150 gr de făină integrală cu o jumătate de ceașcă de apă minerală plată, o linguriță de zahăr integral și o linguriță de ulei de măsline. Amestecul trebuie să fie moale (tip pastă), să poată fi amestecat cu lingura, dar nu lichid. Pune compoziția într-un vas de ceramică și acoper-o cu un capac. Las-o la dospit trei zile, la o temperatură de 20-22 de grade, amestecând energic în ea cam de două ori pe zi. În apartament este suficientă căldură, nu te teme, înainte de a amesteca presară întotdeauna peste acea compoziție puțină făină. După trei zile ar trebuie să fie crescută, nu-ți mai rămâne decât să adaugi încă 150 gr de făină și o altă ceașcă de apă minerală, o frământă și mai așteaptă încă o zi. Vei obține astfel maiaua de bază pentru aluatul care îți va servi să faci pâinea în viitor. Va fi suficientă de fiecare dată o cantitate de circa 200 de grame. Păstrează restul la frigider, într-un borcan de sticlă.

Așadar, asta este doar pregătirea? Facerea pâinii abia acum urmează? El o fi crezând că nu am nimic altceva mai bun de făcut decât să am grijă de creșterea aluatului? Ei bine, de două ori pe zi!

Acum să facem pâinea:

1 kg de făină integrală bio

½ litru de apă caldă

o linguriță de sare integrală

200 gr de maia

Frământă bine de tot ingredientele împreună cu maiaua, până când aluatul devine moale și elastic și nu se mai lipește de mâini (ca să înțelegi mai bine, trebuie să fie ca aluatul de pizza). Lasă la crescut cel puțin 12 ore, până când aluatul își dublează volumul.

Alte 12 ore?

Ăsta își bate joc de mine!

Împarte aluatul în două părți și lasă-l să mai stea încă o jumătate de oră. Încălzește cuptorul la 250 de grade și creștează pâinile cu un cuțit din loc în loc, nu prea adânc, apoi stropește-le cu puțină apă. După o jumătate de oră de stat în cuptor, coboară temperatura la 200 de grade.

După alte 20 de minute, pâinea este coaptă. Las-o să se răcească și consum-o a doua zi.

Dacă mă gândesc mai bine, nu cred că vei reuși vreodată să faci așa ceva!

Nu, nici eu nu cred că pot fi ocupată o săptămână cu pregătirea unui kilogram de pâine!

Doctorul McEwan mă întâmpină cu obișnuitul lui zâmbet amabil. De data asta am un aer cam îngrijorat și ei își dă seama.

— Totul este în regulă, Monica? Ai vreo durere, te supără ceva în mod special?

— Ceva special?... Uitați-vă la mine, domnule doctor, sunt umflată, salivez într-un mod cu totul dizgrațios, mi-e în permanență somn, dar niciodată noaptea, vedeți ce cearcăne am? Și vomit, vomit mereu, iar când nu vomit mi-e greață, ce altceva în plus... ah, sigur că da, mâncărurile, pruritul permanent, pe picioare, pe burtă și, nu în ultimul rând, fac în continuare pipi foarte des.

Doctorul McEwan zâmbeste.

— S-ar zice că simptomele au apărut toate împreună!

— Asta nu mă amuză deloc.

— Îmi închipui, multe dintre aceste tulburări nici nu sunt menționate în literatura de specialitate, dar se alătură celor mai frecvente, precum constipația și hemoroizii.

— Nu, nu-mi spuneți de așa ceva!

— Analizele tale sunt destul de bune, ai o lipsă de vitamine și substanțe minerale, văd că și colesterolul este cam mare, ar trebui să ținem sub control și diabetul.

— Cum adică diabetul?

— Apare și el, dar numai în timpul sarcinii, după care dispare. Ai o alimentație corectă?

— Mănânc alge, semințe și cereale: parcă aș fi un elan.

— Mă rog, simțul umorului este, cel puțin deocamdată, destul de ridicat, o să ai nevoie de el și pe mai departe.

— Mi s-a mai spus deja chestia asta, dar să nu vă lăsați păcălit, este doar o reacție isterică banală care nu are nimic de-a face cu buna dispoziție, vă garantez.

— Bun, acum vreau să te consult.

— Iarăși? Dar ai făcut-o și data trecută!

Mă irită această continuă expunere în fața străinilor.

— Din păcate, acesta este momentul cel mai supărător, dar nu poate fi evitat, o să mă grăbesc, îți promit.

Scârbă, scârbă, scârbă, urăsc partea asta.

— Ai fost la doctorița Parson?

— Da, e draguță.

— E bine, dar du-te din nou la ea, o să-ți fie de mare ajutor.

Te sfătuiesc să faci puțin înot sau yoga, te-ar ajuta, asistenta obstetriciană îți va putea oferi mai multe adrese și cred că ar fi nimerit să urmezi un curs de pregătire pentru naștere, vei putea să împărțășești cu alte femei nelișițiile tale și nu te-ai mai simți atât de singură. În timp ce pentru simptomele despre care mi-ai vorbit nu sunt prea multe de făcut, decât să-ți menții pielea hidratată pentru a elimina mâncărurile, să bei niște ceai de ghimbir contra greței și să iei niște preparate homeopatice împotriva insomniei, încearcă și câteva tehnici de relaxare înainte de culcare, o să vezi că au efect. Tulburările tale sunt preponderent psihosomatice, dată fiind situația în care te afli, dacă ai fi liniștită nu ai avea de-a face cu toate aceste simptome și, în orice caz, le-ai suporta mult mai bine.

Mare noroc pe mine că m-a îmbătat cu atâtea vorbe, astfel încât am suportat mai bine consultația.

— Totul este bine, Monica, încearcă doar să te concentrezi asupra schimbărilor pe care le înregistrează corpul tău, dacă le vei lua ca pe ceva trecător și mintea le va accepta mai ușor, acum te poți îmbrăca, pentru astăzi tortura s-a sfârșit, ne vedem peste o lună.

— Mulțumesc, domnule doctor Bonelli.

— Cum?

— McEwan! doctor McEwan.

Mergând spre bar trec prin fața unui magazin pentru viitoarele mame.

Instinctul mă face să țin drumul drept, numai că sunt cuprinsă de un val de greață, de intensitate moderată. Când trec pragul, valul devine enorm, noroc că vânzătoarea îmi arată unde este baia chiar înainte de a putea să deschid gura.

— Suntem obișnuite, fiți liniștită!

Îmi răcoresc fața cu puțină apă rece.

Mă simt dărmată, neputincioasă și rușinată.

Încerc din răsuferință să rezist, dar simt că nu mai pot!

Aș vrea să-l sun pe Edgar să-i strig în urechi toată furia pe care o simt, iar mai apoi pe David, ca să-i spun și lui că aș vrea să nu-l fi întâlnit niciodată, să-mi exprim dintr-odată toată durerea, dar nu pot să fac asta și, în fond, nici măcar nu vreau s-o fac.

Au dreptate doctorul McEwan și doctorița Parson, trebuie să mă gândesc cât pot de mult la binele meu, pentru că nimeni n-o va putea face în locul meu.

Îmi revin cât de cât, dar nu de tot.

— Pot să vă ofer un ceai? O să vedeți că vă face bine, îmi spune cu amabilitate vânzătoarea.

— Ah, mulțumesc, da, cu plăcere.

— Dacă vreți, luați și un biscuit cu ghimbir.

Fie și un biscuit cu ghimbir.

Ca fapt divers, ghimbirul este laxativ.

Arunc o privire peste rochiile, la prima vedere n-arată prea rău, colorate și pufoase, dar la o privire mai atentă încep să-mi dau seama că seamănă toate cu niște saci fără formă, pantalonii au un elastic deasupra burții care se întinde la infinit, tricourile amintesc în mod dramatic de niște umbrele de plajă și apoi în

fața ochilor mi se desfășoară o expoziție nesfârșită de salopete care aveau impresia că se poartă doar în filmele comice.

Lenjeria intimă este, de asemenea, scandalosă: sutiene enorme cu o clapă care se poate deschide, combinate cu niște chiloți uriași, până la subsuori, care decretează sfârșitul oricărei forme de viață sexuală.

— Pot să vă ajut cu ceva? Întotdeauna este un pic mai greu la început.

— Ah, nu, nu cred, îi răspund vânzătoarei, aruncam doar o privire.

— Pare de necrezut că va trebui să te îmbraci cu rochiile atât de largi și totuși, în ultimele luni devii cu adevărat gigantică!

— Mă rog, să nu exagerăm, în orice caz, eu n-o să am nevoie, o să mă descurc cu ce am.

— Cum doriți, noi suntem aici, îmi spune ea cu un aer prin care se subînțelege „oricum te vei întoarce”.

Dar eu nu, n-o să mă întorc.

Ar trebui să mă îmbrac în niște cearșafuri.

Mergând mai târziu prin fața vitrinelor fac greșea să-mi privesc imaginea reflectată.

Par una care nu acceptă că a rămas însărcinată și se prefacă că viața sa este la fel cu cea de dinainte, una care crede că, dacă nu se gândește, „problema” se va rezolva de la sine.

Mă întorc la magazinul pentru viitoarele mame.

— Știți ce, scuzați-mă, mă gândesc că niște pantaloni și un tricou mai largi ar putea să-mi vină bine... ca să umblu prin casă, vreau să spun... și, vă rog, să fie negri.

Ies din magazin cu trei perechi de pantaloni, o cămașă, două tricouri și o pereche de chiloți în care intră tot.

Primesc în dar din partea magazinului o lumânare cu aromă de lavandă, un vraf de broșuri și un CD cu muzică new age.

Ajung la bar și constat că ușa este încuiată.

Îmi aduc aminte că nu am numărul de telefon al lui Bob, așa că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să stau și să aștept în fața ușii.

După aproximativ o jumătate de oră, când se face ora deschiderii, ușa se deschide și apare Bob. Poartă un tricou cu fotografia lui John Belushi cu cartofi prăjiți în nas.

Este buimac, are în mână o cutie de Coca.

— Dormei ?

— Am închis ochii doar un minut...

Pare să nu-i pese de nimic, dacă ar ști cât de mult mă interesează pe mine !

Intru în bucătărie și mizeria mă izbește drept în față.

Cu toată munca de ieri, e o porcărie, ar trebui luat totul de la capăt.

Bob se așază într-un colț al localului și încearcă să repare o păpușă cu capul spart.

Mă hotărâsc să nu întreb nimic, dacă mă plătește cash, incluzând și taxiul, poate să se apuce să facă și balonașe de săpun.

Cei doi clienți de ieri își fac apariția la aceeași oră și, de data asta, îi întâmpin cu o frază care mi-a plăcut întotdeauna în filme: „Ca de obicei ?” Și mă grăbesc să le torn două beri din care una are și whisky.

Sunt aproape stânjeniti din cauza atenției pe care le-o acord, ca și cum n-ar fi meritat-o, și îmi mulțumesc cu ochii în pământ.

Carl se întoarce către Bob.

— Ei, ce faci acolo, ai început să te joci cu păpușile acum ?

Bob nu le răspunde și continuă să caute o modalitate de a face capul păpușii să stea la locul lui.

Celălalt client, al cărui nume tot nu-l știu, spune pe un ton scăzut:

— Probabil că este de la fiică-sa.

Ei poftim, uite un alt handicapat care s-a reproduș, de ce oare nu-i sterilizează încă de mici ?

— Astăzi pare să fie una din zilele lui triste.

Mă prefac că nu ascult, dar în realitate încerc să nu scap nici măcar un cuvânt din conversația lor.

— Ea vine să ia fata întotdeauna mai devreme și apoi cine știe când i-o mai aduce înapoi.

— El o duce tare prost, l-ai văzut în ce hal a ajuns ? A pus pe el cel puțin zece kilograme !

— Al plecat dintr-odată, de pe o zi pe alta, și el nu știe nici acum ce motiv putea să aibă.

Las baltă teigheaua și paharele și mă duc să mă așez la masa lui Bob.

Îl privesc cum meșterește fără succes la păpușa fără cap, apoi îi iau cu blândețe jucăria din mâini.

— Știi, bunicul meu avea o metodă care nu dădea niciodată greș, lua ceva care să îngroașe, de exemplu o bandă izolatoare... uite-așa, o înfășura de jur împrejur de mai multe ori și așeza capul la locul lui, după care, ca să acopere scotch-ul, îmi spunea că pe păpușa o doare în gât și trebuie să poarte o eșarfă... Gata, poftim...

Îi dau înapoi păpușa reparată astfel.

Mă privește cu recunoștință, dar tot buimac.

Îi zâmbesc și mă ridic (cu greu) ca să spăl grămada de pahare adunate între timp.

Îmi dau seama că singurul zgomot de aici dinăuntru este cel pe care îl fac Carl și prietenul său când pun cam neatent paharele de bere pe teighea. În afară de sirenele mașinilor de poliție.

Observ niște boxe atârnate pe perete și mă hotărâsc să urmez firul electric care ajunge la cd-playerul pe care-l descopăr ascuns într-un dulap de lângă ușa bucătăriei.

Alături este un teanc de cd-uri de toate felurile, albume de hard rock pentru pasionații de gen, dar și mult jazz.

Manevrez butoanele și, în cele din urmă, reușesc să fac auzite notele care se răspândesc în tot localul ca să alunge atmosfera apăsătoare. Muzica dă imediat un aer foarte diferit barului, care, dacă n-ar fi în paragină, ar fi de-a dreptul drăguț.

Marele John Coltrane își cunoaște foarte bine meseria.

Ar trebui să avem cu toții propria noastră coloană sonoră de fundal, ca în filme, ar trebui să fim în permanență însoțiți de o muzică diferită, în funcție de situațiile prin care trecem.

De două săptămâni de când sunt prin părțile astea, a mea ar fi mereu muzica celor patru cavaleri ai Apocalipsei.

Având-o intercalată pe cea a lui Benny Hill.

O a doua rundă de curătenie în bucătărie începe să facă încăperea acceptabilă. Pardoseala are acum o culoare a ei, la fel și dulapurile. Am aruncat tot ce era vechi și au mai rămas doar butoaiele de bere.

Am făcut o listă cu ceea ce trebuie cumpărat neapărat dacă Bob vrea să pregătească sandvișuri cu alte ingrediente decât sobolani și gândaci.

A promis că le va cumpăra, dar n-o să-mi sacrific somnul de grija asta.

Încep să simt niște dureri puternice de spinare, care se adaugă la lunga listă de neplăceri. Și nu pot să iau nimic.

Nu cred că vreunul dintre cei de față bănuiește deocamdată sarcina mea, dar, în compasație, Bob se gândește la asta și vrea să înlăture orice îndoială.

— Nu-i cazul să te obosești prea tare, nu vreau să ți se întâmple ceva, risc să am necazuri după aceea.

Mă ridic de pe podeaua pe care o râcăi cu un șpacu.

— Nu pot să stau fără să fac nimic, Bob. Nu vreau să mă gândesc la situația mea și locul acesta este o cocină, iar necazuri poți să ai și dacă otrăvești pe careva.

Rămâne câteva momente pe gânduri.

— Atunci, să ne împărțim treburile, eu le fac pe cele grele, iar tu te ocupi de bucătărie.

— Bine, trebuie să ne gândim la un nou meniu și să-l tipărim, să-l plastifiem, apoi ar trebui să cumperi alte farfurii și coșulețe noi pentru cartofii prăjiți.

Cererile mele sunt întâmpinate cu niște „mmm”-uri care pare că ar vrea să spună „OK”, dar poate că și „nu”.

Nu știu de ce, dar noi, femeile, de fiecare dată când luăm în posesie un anumit loc, trebuie imediat să-l revoluționăm, probabil că la mijloc e vreo justificare paleolitică având de-a face cu aranjarea mobilelor în peșteră.

Sigur că a muta din loc un divan de piatră...

Seara, Bob îmi plătește din nou taxiul și, când ajung acasă, mă duc direct la ușa lui Pilar, care oricum nu doarme niciodată.

Deschide și apare în cadrul ușii complet goală, având într-o mână o sticlă de vin și în cealaltă o țigară.

Mă vede și scoate un urlet, trântindu-mi ușa în nas.

— Așteptai pe cineva?

— NU! o aud umblând prin casă. Adică...

Deschide din nou și acum este îmbrăcată cu o pijama neagră.

— Hai s-o lăsăm baltă, oricum nu mai vine în noaptea asta.

— Ești sigură?

— Da, no me-a mai chemato de tres săptămâni, se poate che s-a întors la nevastă-sa.

— Poveste complicată, ce mai!

— Mergea todo bien atăta timp cât ne vedeam rar, apoi el a lăsat soție și a început venir aquí. La început doar sabato, apoi veneri y sabato și, în ultim vreme pleca lune dimineața. Era prea mult intimitad.

— Da, dar, teoretic, cuplurile locuiesc împreună... fac asta full time.

— Uite că eu preferam part time.

— Da, dar un bărbat care își părăsește nevasta speră că femeia pentru care a abandonat-o va sta mereu cu el, nu?

— Da, dar non puedo vivir cu cineva todo timpul!

— Dar i-ai spus asta înainte ca el să plece de-acasă?

— Eu crezut că el înțelege asta.

— Și cum voiai să fie? Ai pus aparatul care să înregistreze cartela de acces?

— Am început să iau cină la restaurant cinco zile de siete.

— Și el stătea aici și te aștepta?

— Da.

— Cred și eu că s-a întors la soția lui... din proprie inițiativă!

— Da, dar eu no voiam să nu mai văd la el, nu voiam veder la el mereu și l-am chiamat înapoi, ne-am certat și acum non mai vorbește con mi!

— Și ce ți-a spus?

— Că trebuie să mă tratez la doctor de cap...

— Dar, dacă s-a întors la nevastă, totul s-a rezolvat, totul va fi ca mai înainte și o să vă vedeți doar din când în când, așa cum îți place ție!

Se încruntă și tace, ca și cum ar avea de rezolvat o ecuație cu multe necunoscute.

— Dar știi că ai dreptat?

Ridic din umeri.

— Monica, să știi că tu es un genio!

— Pentru nimic... ascultă, din curiozitate, spune-mi dacă în astea trei săptămâni ai mai deschis ușa cuiva când erai tot goală?

— Da, o dată lui Joe, care s-a făcu vânt la față, și astă-seară, cu puțin timp înainte, lui Tyler, care a luat-o la goană pe scări.

— Îl cred, era pe cale să accepte în sfârșit faptul că eu sunt însărcinată, iar tu te arăți goală în fața lui, așa că acum o să se interneze la nebuni!

Ajung acasă și mă trântesc pe pat așa îmbrăcată. Pe neașteptate, mă cuprinde un somn năpraznic, simt cum toată oboseala acumulată în ultimele zile mă strivește ca o piatră de moară.

Nu mai am putere să mă gândesc la nimeni și la nimic, nu mai reușesc să mă duc la baie și nici măcar nu mă mai pot spăla pe dinți.

Adorm cu o mână pe pânțele.

18

Este abia 3.30 dimineața când mă trezește zgomotul unor bătăi în ușă și al unor voci agitate.

Nu reușesc să-mi dau seama exact de unde vin, am impresia că de la ușa lui Pilar.

Of, Doamne, te pomenesti că, după trei săptămâni, i-a venit în vizită fostul logodnic și s-au luat deja la poceală!

Ce fac, mă ridic sau las natura să-și urmeze cursul?

Nu-mi vine deloc să mă amestec, dar țipetele disperate care se aud acum nu-mi dau de ales, așa că mă reped afară din apartament.

Îmi trebuie destul de mult timp ca să-mi dau seama de cele întâmplate.

Nu este apartamentul lui Pilar, ci acela al lui Maggie, surda, în capătul coridorului.

Ușa este deschisă și dinăuntru se aud strigăte atât de sfâșietoare, că-ți fac pielea ca de găină.

Câinii lată înnebuniți.

Pilar iese și ea, trezită de țipete, ne privim întrebător una pe alta, dar rămânem pe loc, paralizate de bănuiala că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Un pompier cu aparatul de radio-transmisie în mână iese din apartamentul lui Maggie și cheamă ajutoare, ne ducem instinctiv către el, dar ne oprește din drum, rugându-ne să intrăm în locuințele noastre.

— Ce s-a întâmplat? Cine strigă, i s-a făcut rău cuiva?

— O doamnă... Maggie... Dupont s-a spânzurat, sora ei ne-a anunțat pentru că n-a văzut-o de mai multe zile.

Eu și Pilar ne facem albe la față ca niște fantome.

Se învâрте lumea cu mine, trebuie să mă așez.

Sora lui Maggie continuă să scoată țipete disperate, încerc să-mi astup urechile, dar tot o aud.

Izbucnesc și eu în plâns. Dintr-odată, greața a devenit insuportabilă.

A venit Joe și toți vecinii sunt acum pe coridor, punându-și cu toții aceeași întrebare: „Ce-aș fi putut face eu ca să nu se întâmple așa ceva?”

Mă întorc în casă și mă așez pe divan, cred că tensiunea a urcat la o mie.

— De ce... De ce... De ce... aud repetându-se fără încetare pe un fond de durere neagră, nesfârșită, halucinantă.

Ambulanța ia de acolo corpul lui Maggie pe o targă, acoperit cu un cearșaf și strâns în curelele de piele. O duc de acolo și pe sora ei, susținând-o ca să poată merge, delicat, ca pe o păpușă.

Ni se spune să rămânem la dispoziție pentru că se va deschide o anchetă pentru clarificarea eventualelor neclarități.

Corpul lui Maggie trece prin fața vecinilor amuțiți. Moartea trece pe lângă noi, iar noi rămânem încremeniți ca niște statui de sare, neputincioși și fără să putem crede ceea ce vedeam în fața ochilor.

Nimeni nu se mișcă din loc, nimeni nu are curajul să vorbească primul, eu simțim cu toții responsabili într-un fel, ferecați în egoismele noastre, în ipocriziile noastre, în micile noastre lumi exclusiviste.

Joe este zguduit, plânge, spune că îi adusese cumpărăturile cu trei zile în urmă, că i se părea neschimbată, nu se poate liniști, își frământă mâinile, își șterge fruntea cu o batistă.

Încercăm cu toții să-l calmăm, astfel încât să ne liniștim și noi, dar ne aflăm într-o stare de șoc total.

Când polițistul ne pune întrebările obișnuite, ne dăm seama că nu suntem în măsură să răspundem, nici eu, care sunt aici de puțin timp, nici ceilalți chiriași, care trăiesc în bloc de mai mult timp.

La cine se ducea în vizită, ce făcea, avea prieteni? Un prieten bun? Cineva care să-i fie foarte apropiat?

Răspunsurile se situează între un stânjenitor „nu știu” și un laconic „nu”. Pentru că este evident că, dacă ar fi avut prieteni, în afară de câinii ei, n-ar fi făcut ceea ce făcuse.

Birocrația și psihologia sunt cu totul incompatibile.

Mai târziu, după ce poliția a pus sigilii la ușa, a dus câinii în altă parte și a îndeplinit procedurile necesare, plecăm cu toții, încurcați și cu capul plecat, ferindu-ne să privim în direcția ușii blestemate.

— Pilar, te rog, vrei să rămâi să dormi la mine? N-aș vrea să rămân singură pentru restul nopții.

— Clar che da, chiar dacă aproape s-a făcut ziua.

Întrem la mine și Pilar pune apă de cafea. Mie îmi pregătește o infuzie.

Ideea că moartea a trecut atât de aproape de noi este sinistă.

Ca și cum în urma tărgii cu corpul lui Maggie ar fi mers funestul secerător cu glugă, travestit, printre noi, cei vii.

Mi se face frig dintr-odată, probabil că de vină e tensiunea, dar Pilar are și ea aceeași senzație.

Ne acoperim cu o pătură și ne cuibărim pe divan cu ceștile în mână.

— N-a lăsat nici măcar un bilet, nimic... Ce părere ai, de ce a făcut asta?

— Porché nu avea niente de spus.

— Dar să dispară astfel... nu crezi că pentru cine rămâne este o povară îngrozitoare pe care trebuie s-o suporte ca pe un sentiment de vinovăție?

— Que vină! Viața este prea prețioasă și nu avem decât una și nimeni nu are drept să renunțe la ea. Me siembra o demonstratie, un mod spectaculos de a ieși din scenă, lăsându-le altora responsabilitatea de a înțelege motivul gestului ei extrem. Todo oameni are un motiv bun pentru a se sinucide măcar o dată în viață! Uită-te la tine, estas gravid, singur și fără muncă, dar nu te sinucid... nu-i așa?

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte un asemenea gând, oricum, când spun „aș vrea să mor” nu mă gândesc cu adevărat la așa ceva!

— Porqué ştii că la vida se schimbă mereu, într-o zi îţi face scârbă, iar mâine este foarte formosă şi singurul lucru sigur este că într-o zi se termină, aşa că de ce să grăbeşti evenimentele.

— Poate că era deprimată, şi nu uita că era şi surdă, probabil că s-a simţit şi mai izolată.

— Ascultă, am cunoscut o mulţime de oameni con multe motive para morir, mi madre de exemplu, când sora mea es morta de leucemia. A pierde un copil este cel mai îngrozitor lucru care i se poate întâmpla unei persoane, şi totuşi, ea a continuat să trăiască purtând în suflet durerea aceasta teribilă, para mi şi mi padre.

O privesc pe Pilar cu emoţie amestecată cu compătimire.

— Nu ştiam că ai pierdut o soră... îmi pare rău. O mângâi pe braţ.

— Da, vezi tatuajul? Numerele de pe zaruri sunt data de naştere y vârsta ei când s-a dus... 22 de ani. La vida es întotdeauna o aruncare de zaruri.

— Este adevărat... şi eu zic întotdeauna asta.

Un frison mai puternic decât altele mă scutură.

Până acum nu mă gândisem niciodată la fiinţa din mine ca la copilul meu, ca la o parte din mine atât de importantă încât să anuleze orice altceva. Chiar şi pe mine însămi.

Pilar pune o mână pe pântelele meu. Este prima oară când las pe cineva să facă asta.

— Înţeles, copilule? Vida es difícil, dar plin de satisfacţii, trebuie să mergi mereu înainte, să strângi din dinţi şi să te ridici când cazii... oricum, mama va fi mereu alături de tine.

Îşi pune capul pe picioarele mele şi eu mă simt ca într-un tablou de Botticelli, un fel de „Madona cu pruncul”, doar că nu ştiu cum să-mi ţin mâinile, aşa că pun una pe capul lui Pilar şi pe cealaltă mi-o lipesc şi eu de pânţec.

Total este atât de ciudat, dar într-un anumit sens încep să mă obişnuiesc.

Capacitatea de adaptare a fiinţelor umane este extraordinară: credem că este imposibil să suportăm anumite tragedii pe care viaţa ne le rezervă, dar după aceea apelăm la resurse neaşteptate

şi ne dăm seama că suntem incredibil de puternici, descoperind astfel că învăţăm să supravieţuim.

Şi uite că, deşi moartea ne-a trecut pe-aproape, viaţa bate la uşă ca să-şi facă simţită prezenţa.

Simt sub mâna pe care o ţin pe pânţec o lovitură de picior slabă, dar distinctă.

— Oh, Doamne, ai simţit? Era o lovitură cu piciorul sau doar imaginaţia mea?

— Da, da! O lovitură zdravănă!

Pilar pune urechea pe pânţecul meu, apoi şopteşte ceva cu buzele aproape lipite de pielea mea şi, hop, se simte o altă lovitură.

Izbucnesc în râs.

— Ce i-ai spus?

— Es un secreto.

Zămbesc şi-mi las capul pe spătarul divanului. Greata mi-a trecut, iar Pilar doarme respirând adânc.

Copilul nu mai dă din picioare, poate că a adormit şi el.

Mă gândesc la linia extrem de fină care desparte fiinţa de nefiinţă.

Este ca o clipă: o boare de vânt, o carte care se închide, un pahar care se sparge şi din ceea ce erai rămâne doar o imagine mereu mai palidă cu fiecare zi care trece, până când devine o adunătură de fraze de circumstanţă.

Aproape că s-a luminat de ziuă. New York-ul se trezeşte – sirenele, circulaţia, claxoanele, iar dacă sărmana Maggie ar fi auzit toate astea, sunt sigură că nu ar fi vrut să-l părăsească atât de repede.

Dacă ar fi rezistat exact atât cât să lase să treacă valul acela care te face să spui „dar cine mă obligă să fac asta”, acum ar mai fi cu noi, mândră că nu a făcut o prostie.

Poate că, până la urmă, nu credem că am avea curajul s-o facem cu adevărat, chiar dacă sperăm să fie ceva reversibil, ceva care ne-ar lăsa să vedem cum este acolo permiţându-ne după aceea să ne întoarcem aici; poate că ne vedem aşezaţi în biserică aidoma unui om oarecare, nu lăfăindu-ne pe locul de onoare.

Sau povara vieţii devine într-o zi atât de greu suportabilă, încât face mai dorită ideea morţii.

Cert este că, de fapt, conștiința dezastrului pe care Maggie l-a lăsat în urma ei nu a fost suficientă ca s-o facă să renunțe: condamnarea pentru cine a rămas să trăiască mai departe cu sentimentul de vinovăție că n-a făcut suficient, împreună cu rușinea care se va reinnoi de fiecare dată când se va vorbi despre ea.

Și, dincolo de pierdere, bătaia de joc, pentru că, îți place ori nu, viața va continua și fără tine, dragă Maggie.

Mă ridic cu grijă de pe divan ca să mă duc la baie, atentă să n-o trezesc pe Pilar

— Știi ce am să-ți spun, copilule? În fond și la urma urmelor, sunt mulțumită că există.

TUMP!

O altă lovitură de picior.

Am programare dimineața la doctorița Parson.

Tragedia de ieri m-a tulburat profund.

Drumul până la cabinetul ei este mult mai obositor decât data trecută, sunt din ce în ce mai umflată și mai obosită.

Glezele îmi sunt atât de groase că mi-e teamă ca nu cumva un câine să le confunde cu un stâlp din rețeaua electrică de iluminat.

Doctorița își dă seama că nu mă aflu în cea mai bună formă, înțeleg aceasta văzându-i expresia speriată, astfel că mă întorc brusc pentru a vedea dacă nu cumva în spatele meu este vreunul cu un cuțit în mână.

— Ai avut cumva un accident? Dacă te-a agresat cineva, trebuie să-mi spui și merg cu tine la spital, după care facem și reclamație!

Ceva îmi spune că am, probabil, o moacă tare urâtă! Data viitoare îmi pun salopeta pe mine, măcar s-o fac să rădă.

— Muncesc mult, mănânc puțin, nu dorm, vomit mereu și ieri s-a sinucis o vecină, dar, în afară de toate astea, totul merge strună.

Ședința cu doctorița Parson îmi ridică puțin moralul, vorbim despre moarte, despre viață, despre opțiuni, despre părinții mei și, în mod surprinzător, despre viitor.

Își dă seama că sunt mai relaxată în privința pântecelui meu și mă îndeamnă să încerc să-i vorbesc copilului, cel puțin atunci când îmi dau cu crema pentru vergeturi, moment potrivit pentru a stabili un contact.

Nu i-am spus că nu m-am dat niciodată cu vreo cremă și că mă dezbrac cu viteza luminii, căznindu-mă să mă uit în orice direcție, numai în jos nu.

Și, ca să încheie, mă obligă să mănânc ceva din ce a pregătit chiar ea. Mi se pare mai degrabă o amenințare decât altceva.

Vrea să știe și dacă i-am chemat pe ai mei sau pe unul dintre presupușii tați, dar nu insistă când îi spun :

— Am impresia că am văzut destule tragedii săptămâna asta, așa că n-am nevoie de altele !

Când ajung la bar, Bob mă întâmpină cu un zâmbet și mă anunță că a cumpărat tot ceea ce i-am spus.

Îmi arată pahare colorate, coșulețe, cupe de înghețată, tacâmuri noi și șervețele, este entuziasat ca un copil !

A cumpărat preparate gata feliate, fosforescente de câte chimicale au în ele, dar cel puțin proaspete – pâine la cutie, maioneză, roșii, ton, cartofi, brânză, ouă...

Doamne, mi-e o foame că aș mânca un pachet de crenvurști cu tot cu ambalajul din plastic.

Bob observă la mine o oarecare indispoziție.

— Ai pățit ceva ?

— Nu, totul este în regulă, sunt chiar mulțumită, hai la treabă.

Scriu pe tablă meniul zilei.

Primul este *Bob's Sandwich* : trei straturi de pâine în felii pătrate, maioneză, salată, ton și felii de roșie cu garnitură de cartofi prăjiți și castraveți. Continui cu *My Dad's Mozzarella*, nemuritoarea mozzarella din crochetele pe care le pregătea tata când aveam patru ani, apoi *My Mum's Eggs*, ouăle cu roșii, specialitatea mamei, clasicul hamburger și salată de ton.

Este clar, un meniu gen anii 1980, ca și localul.

Pentru moment poate fi suficient, diseară îi mai cer rețete lui Peter.

Modestul meu meniu dispare în vreo două ore, datorită câtorva grupuri de funcționari în pauză de prânz, astfel că Bob este nevoit să meargă să mai cumpere pâine.

Sunt foarte mândră de mine și Bob reacționează printr-un bacșis dublu și un zâmbet larg, plin de recunoștință.

Când mă întorc acasă sunt atât de obosită, că nu mai știu nici cum mă cheamă.

Trebuie să-i scriu lui Peter, mai bine nu, îl sun prin Skype.

— Ciao Peter, sunt Monica.

— Ce surpriză ! Ce mai faci ? Mă bucur să aud o voce prietenoasă, dar nu este noapte acolo la tine ?

— Da, e târziu, abia m-am întors de la muncă, ascultă... Din păcate, am o veste proastă, aș fi vrut tare mult să nu ți-o dau eu, dar nu am de ales.

— Ce s-a întâmplat ? Întreabă el alarmat.

— Din păcate, vecina ta, Maggie, s-a sinucis ieri seară.

— Cum așa ? Nu, spune-mi că nu este adevărat.

— Îmi pare foarte rău, Peter, a găsit-o sora ei.

— Dar cum se poate așa ceva ? Nu, Maggie era prietena mea... Începe să suspine. Cum s-a putut întâmpla asta ?

— Nimeni nu știe... n-a lăsat nici măcar câteva rânduri, am fost cu toții zguduiți.

— Doamne, dacă aș fi știut că nu se simțea bine, aș fi încercat să fac ceva, cum a fost posibil ca nimeni să nu-și dea seama că era atât de disperată ?

— Cine a văzut-o ultimul spune că era la fel ca de obicei, se pare că nu au fost semne c-ar fi fost ceva în neregulă.

— Dar poate că vorbind cu ea, stând cu ea puțin...

— Eu cred că era deja hotărâtă să facă gestul ăsta.

Tăcere.

— Aș fi vrut să pot face ceva.

— Știu, cu toții simțim același lucru.

— Tu ce faci ?

— Mă descurc... am impresia.

— Te-ai mai văzut cu fratele meu ?

— Nu, a fugit când a văzut-o pe Pilar goală.

— Of, Doamne, nu cred că vreau să aud și povestea asta.

— Îți sunt recunoscătoare că m-ai scutit !

— Dar tu cum te simți ? Vreau să spun cu sarcina, în starea ta nu aveai nevoie de un astfel de șoc.

— Uite... starea mea sufletească nu este una din cale-afară de proastă, dar, după toate aparențele, arăt oribil ; de fapt, nu mănânc cât ar trebui, sunt panicată mereu și nimeni nu mă înțelege, nu pot mânca mezeluri și pește crud de teama toxoplasmozei, brânză din cauza colesterolului și alte porcării de teama dia-

betului, urâsc salata și aici la New York, care este patria OMG, mi-e teamă mereu că mă îndop cu hormoni și antibiotice doar bând apă de la robinet.

— Ai foarte multă dreptate, ai putea să dai și altora din ea, dar este foarte important să mănânci bine, nu-mi da motive de îngrijorare, te rog. Există paste, orez integral, mei, grâu, legume (fierte, îți recomand), toate verdețurile, iaurt, tofu, fructe. Dacă îți faci cumpărăturile din locuri specializate și citești cu atenție etichetele, vei vedea că poți mânca o mulțime de lucruri, trebuie doar să fii atentă să nu cumperi ceva care conține conservanți și grăsimi de origine animală, astea sunt otrăvă curată.

— Am înțeles, copilul acesta se va naște cu pofta de un hot dog înscrisă pe frunte.

— Te rog să mă crezi, dacă începi să mănânci într-un mod mai sănătos, o să te simți alt om. Nu avem nevoie să mâncăm carcase de animale omorâte prin tortură, nu mai suntem pe vremea când vânam mamuți ca să rezistăm la glaciațiune.

— Dar eu nu pot trăi fără prosciutto, face parte din cultura poporului meu.

— Te înțeleg, dar astăzi crescătorile de animale nu mai sunt cele de acum cincizeci de ani, când țăranul îi dădea porcului să mănânce ce mânca și el, nici nu-ți poți închipui ce le dau astăzi de mâncare animalelor și în ce condiții tragice le cresc, ascultă-mă, profită de un moment ca acesta ca să iei în considerare o alimentație alternativă.

Mamă, ce-i mai turuie gura când se pomește...

— Și ce ar trebui să fac?

— Uită-te prin cărțile din casă, cred că or fi vreo optzeci, începe cu ceva mai simplu, un fel întâi... un cușcuș de exemplu, apoi treci la ceva mai complex, ai putea face niște budinci sau, dacă îți lipsește cu adevărat carnea, încearcă mai degrabă cu seitan¹ și... tot dacă ai poftă, poți începe să faci pâine în casă!

¹ Aliment de origine japoneză preparat din făină din care s-a extras amidonul, consumat de obicei în loc de carne.

— Am impresia că îmi supraevaluezi capacitățile culinare! Știi că, odată, am lăsat să explodeze ouăle în cuptorul cu microunde? Și că am folosit pastă de dinți ca să ornez un tort? Iar altă dată am gătit un pește la hârtie fără să-l fi curățat înainte!

— Să știi că noi, americanii, facem frecvent asemenea lucruri!

— O ducem bine... Ascultă... tu, care ai răspuns pentru oricare... ai vreun remediu împotriva constipației?

— Semințe de in, le pui în apă seara și le bei dimineața... Hemoroizi?

— Ca nucile.

— Infuzie de nalbă, castan sălbatic și tei, plus o pomadă cu hamamelis.

— Mă întreb de ce trebuie să plătesc un medic când te am pe tine la îndemână.

— Mai am încă o jumătate de oră înainte de a merge la ore, pune-ți pijamaua și apoi întinde-te pe divan, să încercăm o sedință de relaxare.

— Relaxare?

— Da, o să vezi că vei dormi buștean, cheamă-mă când ești gata.

Nu încetează niciodată să mă uimească omul ăsta.

— OK, mă pregătesc și te sun din nou.

Este aproape una noaptea, mă dezbrac și, după mult timp și multe schimbări, mă analizez în fața oglinzii.

Pântece cu o fâșie de peri, mameleane mari cât fundul de pahar, glezne de elefant, umflare generală a corpului.

Minunata perioadă a sarcinii...

Scot dintr-un dulăpior uleiul din germeni de grâu pe care mi l-a adus Tyler și mă ung din belșug cu el pe pântece, săni și coapse.

Senzația este ciudată, ca și cum n-ar fi corpul meu, dar când trec cu degetele peste pântece simt o senzație imediată de bine, stomacul se calmează și greața se atenuază.

Constat că pielea devine imediat mai elastică și lucioasă.

De luni de zile nu m-am mai îngrijit și Dumnezeu știe cât de multă nevoie am acum de așa ceva.

Pun CD-ul cu muzică new age, aprind lumânarea cu lavandă și, dacă tot mă aflu în stadiul acesta, îmi pregătesc și o mască de față cu miere.

Mă întind pe divan cu picioarele puțin ridicate de o pernă ca să ajut circulația și îmi pun căștile.

După primul semnal, Peter răspunde.

— Ești gata?

— Da, dar mă simt ca o idioată.

— Am făcut asta de sute de ori, stai liniștită, acum respiră adânc și închide ochii, eliberează-ți mintea și nu te mai gânde la nimic, urmărește doar cuvintele mele.

Are un glas foarte liniștitor, chiar dacă un pic efeminat. Am chef să-i repet spusele.

— Corpul tău este acum complet abandonat, te afli în plină relaxare, dar mintea ta este trează... Imaginează-ți că în clipa aceasta ești pe malul unui lac... este o zi frumoasă, cu soare... o adiere ușoară de vânt suflă peste tine, ești întinsă pe iarba verde și ascuți susurul apei și păsărelele care cântă, te simți cu totul în largul tău, sigură pe tine și senină...

Îmi vine să râd, cum aș putea face să-i spun că urăsc lacurile? Este locul care îmi provoacă o neliniște absolută, nu se poate înota în el, peste tot sunt pompe care sunt gata să te aspire, iar fundul este un amestec de rahat și de alge!

— ...Îndreaptă-ți atenția către partea stângă a corpului și începe să-ți relaxezi piciorul... relaxează... relaxează... relaxează-ți glezna...

Mamă, suntem abia la glezne, cât o mai fi până ajungem la ochi, că până dimineată, nu mai este așa de mult!

— După gleznă, trecem la genunchi, simți articulațiile care se abandonează complet... îndreaptă-ți atenția către coapsă... și către șoldul stâng... trecem acum la partea dreaptă... piciorul este primul care se relaxează, se relaxează... apoi glezna... ești încă perfect conștientă... îmi urmărești cu atenție vocea... tot corpul tău este străbătut de o senzație binefăcătoare, de calm și de pace, dar în orice clipă te poți trezi... Monica... Monica?

Ce somn de dimensiuni spațiale!

Mă simt ca nouă, ultimul cuvânt al lui Peter pe care mi-amintesc este „gleznă“.

Am visat că aveam 16 ani, eram îmbrăcată ca Madonna în *Like a Virgin* și-l sărutam cu limba pe Jon Bon Jovi.

Mă ridic brusc în capul oaselor, ca și cum ar trebui să merg la școală, dar pe neașteptate îmi aduc aminte de pânțele, ba chiar pânțele îmi atrage atenția printr-o lovitură sonoră cu piciorul.

În clipa următoare, mă așez din nou, OK, nu mai am 16 ani și sunt foarte însărcinată, OK, copilule, dar ce-i cu activitatea asta a ta! Cine te-a învățat să te porți astfel?

Mai trebuie să-mi clătesc fața de masca aceea cu miere care s-a lipit de pernele de pe divan. Trebuie să recunosc de îndată că am o piele foarte moale, cearcănele au dispărut, mi-a revenit pe buze zâmbetul, sunt mai relaxată și așa zice că, una peste alta, mă simt mai bine.

Mă întorc spre chiuveță și vomit.

Ca și cum n-aș fi spus nimic mai devreme.

Îmi pregătesc un mic dejun sănătos și încep să răsfoiesc cărțile de bucătărie ale lui Peter. Într-adevăr, acolo sunt de toate, pentru toate gusturile (toate gusturile unui ren), sunt rețete pe bază de germen, alge, semințe și cereale cu nume extrem de ciudate, dar toate garantează un aport complet al oricărui element nutritiv, fără a mai fi nevoie de aditivi și conservanți industriali.

Îmi vine în minte o idee. Cu siguranță, Lilly ar considera că este o idee stupidă, dar merită să încerc.

Fac o listă de ingrediente pe care ar trebui să le cumpăr pentru a pregăti unele rețete catalogate drept „simple“.

Nu vreau să-mi închipui cum ar arăta cele complicate.

Vino, copilule, trebuie să ieșim de aici, trebuie să reacționăm, trebuie să trăim, altfel sfârșim ca sârmana Maggie.

Parcurgerea coridorului cu lămpile lui de neon mă pune în dificultate, seamănă într-adevăr cu o morgă.

Sunt prea fricoasă ca să aștept liftul, așa că o iau pe scările de serviciu.

Cobor în fugă, sărind câte două trepte și, de îndată ce deschid ușa care dă spre etajul al doilea, iată că-mi apare în față o umbră uriașă.

Țip din răsuferință și nu încetez cu una cu două. Inima mi se urcă în gât, sunt înspăimântată, încep să transpir din cap până în picioare.

— TYLER, CE NAIBA ÎȚI TRECE PRIN MINTE, ERA SĂ MOR DE FRICĂ!

Dar îmi pare rău imediat că l-am agresat astfel, având în vedere că, după ce a aflat de sarcina mea, a văzut-o pe Pilar goală pușcă și i s-a spus de moartea lui Maggie, se află la limita suportabilului.

Cum să ai pretenția ca un copil de doi ani să înțeleagă economia italiană.

Sau politica.

Este, într-adevăr, mai zdruncinat decât mine, rămâne încremenit, cu fruntea încrețită, fără să știe dacă s-o rupă la fugă sau să rămână pe loc.

— Scuză-mă, Tyler, te rog să mă scuzi, mi-a fost atât de frică, nu-i nimic, îmi trece repede, îi spun, punându-i mâinile pe umeri.

— Dar ți-e frică de mine?

— Nu! Nu de tine, nu te-am văzut, credeam că este cu totul altcineva.

— Ești supărată pe mine?

— Eu nu, dar tu?

— Nu știu.

— Veneai să mă vezi pe mine sau pe Pilar.

— Veneam s-o văd pe Maggie.

— Maggie nu mai este, știi asta, nu-i așa? îi spun eu pe cel mai blând ton cu putință.

— Mi-a explicat Peter.

— Ea nu mai este aici, nu te poți duce s-o vezi.

— Dar măcar...

— Nu Tyler, nu putem intra la ea în casă, dar vom întreba unde o vor înmormânta, așa că o să-i putem duce flori, e bine așa?

— Și câinii?

— Câinii sunt în regulă, îi ține sora lui Maggie.

— Dar de ce s-a dus?

— Pentru că era foarte bolnavă, foarte, foarte bolnavă.

— Dar asta înseamnă că se vor duce cu toții? Și mama mea se va duce și eu o să rămân singur?

— N-o să fii niciodată singur, Tyler, o să fie întotdeauna cineva care să vegheze asupra ta, o să fie mereu Peter cu tine, fii liniștit, îi spun mângâindu-l pe obraz, hai, nu te mai gânde la lucruri triste și vino cu mine la supermarket, am nevoie de ajutorul tău.

Dă aprobator din cap ca un copil ascultător.

Pare să-și fi recăpătat curajul și plecăm împreună către magazinul de alimente naturale preferat de Peter, în cealaltă parte a orașului.

Mă rătăcesc de-a dreptul în infinita varietate de cereale, gemuri, conserve și pâine de toate tipurile.

Îmi place mult această idee de natură și de produse simple, ca atunci când o invidiam pe Heidi că bea lapte de capră abia muls în câmile alea superbe din lemn.

Îl rog pe Tyler să mă ajute să găsesc quinoa, bulgur și kamut, se distrează grozav și înțelege din toate astea mai multe decât mine.

Mare forță poate avea un asemenea tânăr care are un frate susținător al regimului de viață sănătos și integralist!

Îmi fac și provizii de verdețuri și legume, dar și în privința asta am nevoie de un dicționar special ca să găsesc azuki roșii, soia verde sau galbenă, înnebunesc până pricep diferența dintre algele wakame, dulce și hiziki, sunt pe cale să mă predau când este vorba despre tofu, tempeh și seitan, dar lovitură de grație mi-o administrează condimentele: shoiu, gomasio și umeboshi.

SIMPLU, așa scria despre toate astea, SIMPLU!!!

Și când te gândești că e atât de ușor să cumperi o porție zdravănă de pizza cu două tipuri de brânză, salam picant și ardei gras.

Când ajungem acasă punem totul pe masă, este destul pentru a satura un regiment, am senzația că am exagerat puțin și acum nu mai știu de unde să încep.

Dacă mă străduiesc un pic și experimentez câteva feluri de mâncare pentru bar, cu mânia asta de apărare a sănătății care se răspândește în vremurile noastre ar fi un adevărat succes. Problema este că nu mă pricep absolut deloc la prepararea unor ingrediente atât de ciudate.

Tyler, în schimb, știe totul în privința duratei de înmuiere, fierbere și combinare în diferite proporții. Se dovedește un tovarăș ideal pentru începutul unei aventuri în domeniu.

După-amiază trecem la prepararea unor salate, sosuri, supe, ciorbe și sandvișuri alternative și, de asemenea, la primul meu aluat pentru pâinea integrală.

Tyler îmi arată cum trebuie procedat cu aluatul, face asta cu mare grijă și atenție, cu gesturi largi și precise, explicându-mi cât de important este să ții aluatul la căldură, departe de salturile mari de temperatură, în timpul orelor în care se dospește.

Îl admir foarte mult pentru priceperea sa.

— Cum se face că ești așa de bun la gătit?

— M-a învățat Peter. Când eram copii rămâneam mereu singuri acasă și el se juca astfel cu mine.

— Rămâneți deseori singuri acasă?

— Câteodată tata se întorcea și se certa cu mama în salon, Peter mă ducea în bucătărie, ne vâram sub masă și îmi spunea că suntem niște bucătari în calea unei nave și trebuie să curățăm cartofi în timpul unei furtuni cumplite și făceam ca și cum am fi fost în largul mării, ne stropeam cu apă și toate celelalte. Apoi, când nu se mai certau, mama venea să ne facă observație pentru că era apă pe jos și ne puneam la colț, dar mie nu-mi păsa, pentru că Peter era acolo și mă apăra.

— Și tatăl tău s-a dus?

— Da, într-o zi a plecat și nu s-a mai întors... la fel ca Maggie.

Mă privește cu o expresie tristă, frământând în continuare aluatul pentru pâine.

— Totuși, uite ce noroc, m-ai cunoscut pe mine și mă poți învăța să gătesc!

Zâmbește.

— Și apoi, oamenii nu pleacă întotdeauna chiar așa, uneori se mai și întorc, Peter, de exemplu, se întoarce întotdeauna.

— Da, este adevărat.

— Câteodată și tu pleci, dar te întorci mai apoi, fiecare este liber să-și aleagă locul în care se simte cel mai bine.

— Atunci, tatăl meu nu se simțea bine acolo unde se afla.

— Tatăl tău nu se simțea bine alături de mama ta și, în loc să se certe mereu a preferat să plece, dar asta n-are nimic de-a face cu tine.

Știu că explicația este mult mai dură, dar sunt nevoită să-i simplific parcursul, altfel nu va mai putea ieși la lumină.

— Și acum trebuie să fierbem bobul și să tăiem felii dovleceii. Pâinea trebuie să rămână la dospit măcar trei zile, timp în care va trebui să o frământ de două ori pe zi.

Dar o s-o fac, am făcut altele și mai rele.

Hotărât lucru!

Duc la bar tot ceea ce am pregătit, într-un coș mare de picnic, așa că Bob va putea gusta, spunându-mi dacă ideea mea îi place.

De fapt, rămâne surprins și se manifestă pesimist în privința ideii mele, dar nu vrea să mă jignească, așa că acceptă să încerce.

Este o altă zi de tipul „nu”, dar, din fericire, Carl și prietenul lui îmi sar în ajutor.

Pun pe masă sandvișurile și salatele pe care Bob le privește ca pe ceva suspect.

Întinde mâna, șovăitor, încurajat de noi trei, către un sandviș cu semințe de floarea-soarelui, cremă de azuki, tofu condimentat și roșii uscate pe care, după neîncrederea de la început, îl infulecă din două înghițituri. Trece apoi la unul cu vinete, stafide, ardei copt și germe de soia și, în cele din urmă, pare să-l aprecieze în mod deosebit și pe cel cu tzatziki. Nu se mai dă

în lături nici când vede un cușcuș cu verdețuri și curry, roșiile umplute, mazărea cu mentă și, la sfârșit, gustă și din biscuiții cu grâu și migdale.

Rămânem fără grai, nu atât din cauza iuțelii cu care a ras tot coșul, ci pentru că în viața mea nimeni nu a arătat atâta satisfacție pentru preparatele mele culinare.

— Ei, ce zici ?

— Foarte bun, Monica, într-adevăr foarte bun.

— Crezi că am putea încerca un meniu de genul acesta ?
L-aș putea schimba în fiecare săptămână.

— Nu, mai bine nu, cred că ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt acum, schimbarea înseamnă întotdeauna un risc.

— Asta-i filosofia ta de viață ? Întreb eu cam înfuriată.

— Nu mă poate obliga nimeni să mă bag în ceva ce nu cunosc.

— Ai dreptate, cine te-ar putea face să îmbunătățești lucrurile, rămâi acolo unde ești, cui îți pasă de tine, oricum, mai devreme sau mai târziu, viața tot se va sfârși, prin urmare, de ce să te zbați ca să realizezi ceva pentru tine însuși și pentru fiica ta, ba chiar îți dau un sfat : vinde tot, cumpără-ți o grămadă de beri și un pistol și termin-o, fiindcă nimic nu este mai rău decât să vezi un bărbat mare și voinic care își plânge viața tristă.

Se lasă tăcerea. Nu știu ce m-a apucat, dar nu-i suport pe cei care se victimizează.

Pe Carl îl apucă o tuse care îi maschează stânjenela, apoi se scuză că trebuie să meargă la baie.

Eu și Bob strigăm amândoi odată :

— Este defectă !

Și izbucnim în râs,

— Dar o să coste o groază !

— Nu, crede-mă, pentru că sunt aproape toate legume și verdețuri și pe piața din Brooklyn le cumperi la jumătate de preț, la cantități mă gândesc eu.

În realitate vor avea grijă de asta frații Bonelli.

— Dar... nu știu, n-am făcut niciodată așa ceva, și dacă nu merge ?

— Dacă nu merge, te întorci la pâinea mucegăită și la sala-mul verde, îi răspunde Carl.

— Atunci... hai să încercăm.

— Haide, nu avem nimic de pierdut și în zona asta plină de birouri va fi suficientă puțină reclamă de la om la om și o să vezi că afacerile se vor tripla.

Dar, ia te uită cum vorbesc ! Parc-aș fi Donald Trump.

Bob așteaptă și el cu mare nerăbdare să vadă luminița de la capătul tunelului, ca noi toți, problema apare când începem să ne mulțumim doar cu vâlcăreala.

Orele trec liniștite, este o seară calmă.

Șterg pe îndelete cu o cârpă paharele, curăț teigheaua și pri-vesc afară, unde se văd luminile New York-ului.

Da, în seara asta mă simt și eu acasă.

Bob îmi dă o zi liberă.

Prima după două săptămâni și, ca să spun adevărul, nici eu nu i-am cerut-o vreodată, iar el nu este un mare organizator.

Profit de acest răgaz ca să studiez manuale de bucătărie alternativă, evident, împreună cu Tyler, care nu se mai mișcă de aici. Probabil că m-a confundat cu Bunica Răușcă.

Din când în când mă duc să văd ce face pâinea și mă încântă, ca și cum aș fi deasupra unui leagăn, să văd cum decurge dospirea, parfumul, culoarea, forma, apoi sunt atentă să n-o ia frigul, așa că o acopăr cu grijă.

Tyler se uită la televizor în fiecare zi, mai ales la talk-showuri în care oamenii se foiesc pe scaune și vorbesc doar cu „bip”-uri, arătându-și degetul mijlociu (ascuns) către camera de luat vederi.

Până acum o lună nu făceam nici eu altceva, dar acum, dacă pot evita...

Tyler a devenit o companie foarte discretă, spre deosebire de primele zile, acum seamănă un pic cu un motan. Nu vorbește aproape niciodată dacă nu este întrebat, dar am o vagă senzație că se gândește în continuare la explicația lucrurilor.

De genul: Cum se nasc copiii?

Ah, nu! N-o să fiu eu cea care să-i explic.

După-amiază se va ține o slujbă pentru Maggie, dar nu mă simt în stare să merg acolo, am rugat-o pe Pilar să mă scuze în fața celorlalți, nu cred să pot suporta emoții de acest fel.

Am pus flori în fața ușii, așa cum au făcut cei mai mulți dintre chiriași.

Cât timp era în viață, nimeni nu a schimbat vreodată mai mult de două vorbe cu ea, în ceea ce mă privește a fost vorba despre o singură după-amiază în care am jucat cărți, astfel încât acum aș

considera o ipocrizie să așez o durere sfâșietoare luându-mă la întrecere cu ceilalți pentru a vedea cine îi era mai bun prieten.

— Cum o să-l cheme? mă întreabă pe neașteptate Tyler.

— Pe cine?

— Pe copil.

— Care copil?

Tump! O lovitură de picior.

— Pe-al tău! mă ceartă el.

— Aaah, pe al meu! Sigur, înțelesesem de prima dată.

Ce figură de rahat sunt, nu se poate să nu mă gândesc absolut deloc la așa ceva!

— Nu știu, încă nu știu nici măcar dacă este băiat sau fată.

— De ce nu-i spui Ramon? sau Petunia?

— Sunt nume din desenele animate?

— Erau cei doi hamsteri ai mei.

— Ah, asta era...

Pentru că este ziua mea liberă, mă duc să-mi fac pedichiura la salonul din colțul străzii unde, pentru doar câțiva dolari, mi se face și un masaj aproximativ la gât.

În timp ce mă las maltratată de o chinezoaică pe care o aud spunându-mi fără încetare „gâtul țeapăn, gâtul țeapăn”, îmi sună telefonul.

Nu reușesc să văd cine este pentru că fața îmi este afundată în spătarul tapitat al scaunului ergonomic în care m-au așezat din cauza burții. Vocea este distorsionată, este o femeie, dar nu-mi pot da seama cine ar putea fi.

În salon, toate clientele vorbesc într-o chineză de provincie, la volum maxim, și nu pot striga „mai tăceți din gură”, cu toate că mi-aș dori din toată inima.

Îi fac semn celei care mă torturează să se oprească puțin și ea îmi face cunoscut că, oricum, va trebui să-i plătesc pentru cele 20 de minute de masaj.

— Sunt mama lui Edgar, se aude un glas slab și parcă îndepărtat.

În mintea mea se suprapun imagini încetoșate și un val de spaimă îmi blochează beregata.

— Oricât aş încerca eu să-mi pun în ordine viața, nu pot uita că Edgar ar putea fi tatăl copilului.

Sau poate că nu.

— B... bună ziua, doamnă... ce mai faceți? spun eu încercând să-mi țin sub control emoția.

Face o pauză.

— Nu-mi mai spui pe nume acum?

— S... sigur, Margareth, mi-am pierdut obișnuința, ce mai faci?

— Destul de bine, destul de bine, de altfel, la vârsta mea...

— Îmi face plăcere să te știu sănătoasă.

Și atunci de ce naiba mă suni, vrăjitoare bătrână ce ești? O simt eu, o simt, sunt gata să mai primesc încă o nenorocită de cărămidă în cap, altfel nu m-ar fi sunat. Acum îmi spune că Edgar a murit sau s-a făcut predicator sau se droghează în draci sau toate trei laolaltă.

— Nu știu dacă ai aflat că Edgar a plecat de aici cu ceva timp în urmă.

— De multă vreme nu mai am nicio veste de la el, doamnă...

Îmi țin palma lipită de burtă ca să am parte de oarecare incurajare.

— Nimeni nu a avut vești de la el până astăzi, dar am primit o scrisoare și m-am gândit că ți-ar face plăcere să știi ce face.

— Dar... din moment ce nu m-a mai căutat, poate că *el* nu dorește să-mi comunice ceva.

Sau poate că mi-a scris și mie, cerându-mi să mă întorc la el, dar o asemenea scrisoare n-a ajuns niciodată la mine.

Nimic mai simplu, se întâmplă în fiecare zi.

— Edgar îmi scrie din Palau.

— Ah, a plecat în Sardinia!

— Nu... este vorba despre Republica Palau, în Oceanul Pacific...

Întotdeauna am fost o catastrofă la geografie.

— Păcat că a pus o astfel de distanță între noi, nu reușesc eu să mă abțin.

— Este și o fotografie, locul este foarte frumos, pare să fie un paradis acolo...

— Îmi închipui.

— Spune că o duc foarte bine, că face pescuit subacvatic și că și-a cumpărat pe bani puțini o casă de țară la Koror.

— Vai de mine, nu se gândesc nici măcar că știu să înoate, dar de ce oare sunt atât de acră?

— S-a bronzat, are părul lung, pare chiar mai tânăr.

Este ca și cum ar spune că eu l-am îmbătrânit.

— Prin urmare, nu se gândește să se întoarcă în Scoția.

— Cred că nu, de fapt, acum, că s-a însurat...

Lasă informația să plutească în aer, făcând o pauză premeditată, așteptând reacția mea, și face aceasta cu o asemenea perfidie încât am impresia că aud zgomotul zămbetului său răutăcios.

Nu mai scot nicio vorbă.

O altă lovitură, o altă împunsătură drept în inimă, altă rană.

Mă străduiesc să-mi ascund glasul gătuț de lacrimile care mi se urcă în gât.

— Sunt foarte fericită pentru el, Margareth, te rog să-i urezi din partea mea să aibă parte de toată fericirea de pe lume, merită așa ceva!

Mă asaltează o durere cumplită și, asistând la încheierea definitivă a evenimentelor și simțind în suflet cea mai completă neputință și frustrare, ies în fugă din salonul de coafură și pornesc în goană, sughițând de plâns și urlând, în timp ce lacrimile îmi curg siroaie fără să le mai pot controla.

Și asta poate fi bunica ta? Și asta să fie tatăl său?

Ticălos nenorocit, blestemat fiu de cățea. Rahat mincinos. Tu cu poeziile tale de doi bani, cu toate poveștile tale despre trecut care trebuie lăsat în urmă, tu care nu erai și nu vei fi niciodată pregătit pentru o viață nouă pentru că niciuna dintre femeile pe care le-ai cunoscut n-o putea egala pe Rebecca, blestemat... blestemat... rahat de doi bani!

Ajung acasă, am crampe, mi-e rău, am niște dureri îngrozitoare, nu reușesc să fac nici măcar doi pași și pierd sânge.

Îl sun pe Tyler și-l rog să mă ducă la Salvare.

Tyler sosește după zece minute.

Mă găsește întinsă pe divan, pradă unei crize de nervi, plâng și tremur.

Tyler nu știe ce să facă, dar își dă toată silința ca să înțeleagă și să mă ajute.

Am niște junghiuri permanente în uter, nu știu ce mi se întâmplă și mi-e foarte frică.

Mă tem că aș putea pierde copilul.

Tyler mă ține de mână și-mi șterge lacrimile, apoi, fără să spună nimic, mă sprijină cu mare precauție și mă duce jos, unde oprește primul taxi.

Alergăm la spital.

Pe toată durata drumului mă ține de mână și nu spune nimic, dar îl îndeamnă pe taximetrist să se grăbească, în timp ce omul se arată mai preocupat de scaunul lui decât de mine.

După ce ajungem la camera de gardă, sunt luată imediat în primire de doi infirmieri care îi cer lui Tyler să completeze o mulțime de formulare.

Mă privește disperat, în timp ce eu sunt dusă înăuntru într-un scaun cu roțile, îi fac semn să lase totul baltă, căci urmează să am eu grijă de toate.

Și ajung acolo, pe masa de consultații, îmbrăcată cu o cămașă de plastic încheiată la spate, având din nou deasupra lumina aceea blestemată de neon și simt că totul moare în mine în afară de ceva foarte mititel care vrea cu orice preț să trăiască.

Obstetriciana mă consultă imediat și-mi pune o mulțime de întrebări la care, de data aceasta, răspund cu maximum de claritate.

La o primă examinare, par să fie doar niște pierderi de sânge neînsemnate provocate de un șoc hormonal, dar îmi va face imediat o ecografie ca să pot sta liniștită.

Vreau să-l văd și eu, de data asta vreau să pot privi bine monitorul, nu vreau să pierd nimic.

Simt cum asistenta îmi întinde gelul pe pânțele și îi spun să se grăbească pentru că sunt foarte îngrijorată.

Trece delicat cu sonda peste piele și după câteva secunde aud o bătaie, slabă, dar distinctă.

Obstetriciana dă mai tare volumul ca să pot auzi mai bine.

N-am fost niciodată în viață atât de emoționată, cred că sunt pe cale să înnebunesc.

Și, în tulbureala cenușie a imaginilor, într-un triunghi de alb și negru, îl văd în cele din urmă pe acest micuț, acest ghemuleț

de viață, acest pui de om fără de care n-aș vrea să mai trăiesc nici măcar o clipă.

— Este o fetiță...

— Cum?

— Da, este o fetiță, este sănătoasă, este micuță, dar se simte bine, inima îi bate ca un ceas.

Ating ecranul cu mâinile care îmi tremură nebunește.

Cineva bate la ușă, o infirmieră îl lasă pe Tyler să intre.

— Mă gândeam că tatăl ar vrea să-și vadă și el copilul.

— Dar el nu este tatăl.

— El spune că este.

Eu și obstetriciana ne uităm una la alta și zâmbim, de ce nu, în fond, până acum el mi-a fost cel mai aproape dintre toți cei pe care-i cunosc.

Tyler este încântat, întreabă dacă poate să facă și el ceva și asistenta își lipește mâna de a lui, în timp ce mișcă sonda pe burta mea.

Este lucrul cel mai impresionant la care am asistat vreodată, miracolul cel mai incredibil din lume, fetița mea pe care o văd pe monitorul acela.

Izbucnesc în plâns de ușurare, bucurie și de durere încă vie pentru vestea de la Edgar.

Obstetriciana închide aparatul și-mi spune să mă îmbrac, în timp ce Tyler iese din cabinet ca să mă aștepte pe coridor.

— Trebuie să te odihnești, asta nu este o amenințare de avort, ci, cu siguranță, o amenințare a unui mare stres psihofizic și nu-ți poți permite așa ceva. Trebuie să te odihnești, trebuie să fii cât se poate de liniștită, nu face efort timp de cel puțin o săptămână, nu te expune la riscuri inutile.

Dau aprobator din cap.

Am acum cea mai mare responsabilitate care poate exista pe lume.

Nu mai pot face tâmpenii.

Parc-aș fi în transă.

Întinsă pe divan, privesc în gol și-mi țin palmele lipite pe burtă.

Bob este foarte nemulțumit, mi-a repetat de cel puțin șase ori „ți-am spus eu“ (o frază pe care o urăsc) și m-a obligat să stau în casă toată săptămâna, fără să-și ascundă o oarecare îngrijorare pentru bunul mers al localului, dat fiind că, singur, nu este în stare să pregătească altceva decât ouă răcoapte și ketchup.

Nu pot să descriu ce simt.

Nu este obișnuita depresie de genul „poveste de iubire încheiată într-un mod cumplit“, care se poate îneca în alcool și antidepresive, ori cu somn de zi și de noapte până când durerea devine suportabilă. O parte din mine știe că, oricare mi-ar fi dispoziția, am o responsabilitate imensă de care va trebui să mă achit pe vecie.

Nu mai sunt singură, suntem două.

Și unul dintre cei doi nu-și poate fi absolut deloc suficient sieși, chiar dacă nu este prea clar despre cine ar putea fi vorba...

Tyler și Pilar stau alături de mine cu rândul, coordonați de Peter, care îi dirijează ca Béjart într-un număr de balet.

Nu mă lasă niciodată singură, îmi dau să mănânc alimente sănătoase la ore regulate și mă răsfăț ca pe o fetiță.

Poate că se tem de o epidemie de sinucideri.

Nu mă pot gândi la altceva decât la rahatul ăla de Edgar, la cât m-a mușcat de fund, la felul în care și-a refăcut în mare grabă viața, la minciuni, la superficialitatea lui și la cât am fost de cretină să-l cred.

Dar puteam să nu-l cred ?

Vreau să spun, omenește vorbind, poți să te îndoiști de ceea ce spune ființa pe care o iubești ? Sau, în timp ce el îți declară

marea lui iubire, trebuie să te gândești că spusele lui au o dată de valabilitate ? „Te iubesc. A se consuma de preferință înainte de sfârșitul anului 2010.“

Atunci, dragostea este o înșelătorie ?

O găselniță publicitară ? Un mod de a ne ține ocupați în timp ce viața se scurge mai departe ?

Ce mama dracului s-o fi dus să facă în Oceania ? Era nevoie să pună toată întinderea asta de apă între noi ?

Dar asta înseamnă că eu n-am contat chiar deloc ? Și fetița ?

Pilar mă trezește din gândurile mele obsesive.

— Încetează să te mai gândesc la rahatul ala.

— De unde știi că la el mă gândeam ?

— Ești încruntat, pumnele strânse, scârțâi dinți.

O privesc și oftiez.

— Sunt atât de tristă și atât de neputincioasă... el este acolo, fericit, și-a refăcut viața, iar eu mă aflu aici, singură și în rahat până la gât.

— SINGURĂ ? Țipă și-și dă ochii peste cap. Cum pot spune că est singur ? Io y *fulger*! Tyler nu contăm deloc ? Estiamo siempre aqui ! Nu ești singur absolut deloc ! Acum chiar că me înfurii ! Me explici cum o femeie inteligentă como tu se poate dispera por un hombre ca el ? Dar ce ar trebuie să se întâmple ca să încetez să te mai simți rău ? Trebuie începi din nou să trăiești, nimeni nu trebuie să aibă el putere de a face la tine să te simți așa ! Dacă nu te iubea era problema a sa și, apoi, era un individ con muy problem și tu ai știu asta de la început, să nu minți Pilar, femeile știu siempre când un bărbat es ciudat, și totuși se prefac che todo merge bien y un ziua tot castel de carte de gioco vine la pământ și oamenii se întreb cum a fost posibil !

— Îți convine să vorbești, tu nu ești gravidă.

— Să știi că este un lucru extraordinar de formos ce se întâmplă la tine, eu te invidiez, ador copii la mine, este singur lucru inteligent pe care l-ai făcut de când te cunosc.

— Da, dar din cauza lui am pierdut o grămadă de timp ! Îți dai seama, am stat trei luni în Scoția, într-un ținut pustiu, ca să-i suport maniile, singurătatea, dependența de muncă, pe mama lui care dădea buzna peste mine oricând voia, amintirea obsesivă a

perfectei Rebecca, pe care o adora, lipsa unui viitor, refuzul de a forma o adevărată familie, apoi...

— STAI! STOP! OPREȘTE-TE! Non te basta todo astea? Ești una dintre femeile acelea care, chiar dacă soțul încearcă să le ucidă, îl iartă, zicând că, în fond, era din prea mult amor? Dar ce ai în cap? Tequila? Unde îți sunt limitele?

Nu sunt în stare să scot nici măcar un sunet.

— La vida es una singur y trebui să faci todo el posible ca să te simți bien, dacă o persoană te face să suferi, pleci unde vezi cu ochii.

— Dar de ce o fi mai ușor de spus decât de făcut?

— Gândește-te atunci che el o duce foarte bine acolo în Ocean y nu est drept ca tu să suferi din vina unuia care nici măcar nu gândește la tine.

— Îți mulțumesc pentru că ești atât de sinceră cu mine.

— Es adevărul, chiar dacă est dur.

Se aude soneria și Pilar se duce să deschidă.

Întră Tyler, ținând în mână un fel de cufăr din lemn.

— Che es? Un scrin cu sertare?

— Nu... este un leagăn!

Pune jos un obiect ciudat care începe să se legene înainte și înapoi. Este unul dintre acele vechi leagăne care amintesc prin formă de a iesle, dar este frumos și este făcut de mână.

— Dar de unde ai cumpărat chestia asta, de la un dugheană ci chilipiruri?

— Nu, am făcut-o eu.

— Sunt singură, oh, Doamne, ce sunt de tristă, se maimuțarește Pilar, privindu-mă strâmb. Y asta numești tu să fii singur? Mă duc acum să muncesc, dacă mă concediază patronul din cauza ta o să vin să locuiesc aici.

Pilar iese, Tyler se oprește în prag, puțin încurcat.

— Ai făcut chiar tu leagănul?

Dă din cap în semn că da.

— Ești cu adevărat priceput, ai un talent incredibil.

Ridică din umeri.

— Mă gândeam că o să ai nevoie, altfel unde o să pui fetița, într-o lădiță oarecare?

— Așa este... ascultă, acum eu și cu tine trebuie să muncim pentru că nu pot să mai stau cu ochii ațintiți în tavan nici măcar un minut în plus. Bob are nevoie de cineva care să gătească, așa că noi o să pregătim ce trebuie, iar tu o să-i duci totul.

— Bine.

Și uite că într-o clipă ne punem la treabă, cu șorturi, linguri de lemn, castroane și tocătoare și după numai câteva ore pregătim un meniu tocmai bun ca să te lingi pe buze, totul pe baza unor ingrediente naturale. Foarte gustos și original.

Eu mă descurc într-o manieră strălucită, dacă mă simt obosită, mă așez și-l las pe Tyler să continue. Este de neoprit, ca o mașinărie de război.

După toate zilele din urmă, pâinea este, în sfârșit, gata de copt, și-a dublat volumul, așa că nu mai rămâne decât s-o creștez și s-o ung cu puțin ulei înainte de a o da la cuptor.

M-am depășit pe mine însămi și am pregătit o mulțime de sandvișuri cu verdețuri, tofu, sosuri cu iaurt, cu vinete, cu măsline, dar și paté de linte, de morcovi și de mazăre, orz cu spanac, supă de cresson și muguri de pin, salată cu brânză de capră cu vinegretă, totul cu pâine caldă, abia scoasă din cuptor.

Și acum, denumirile: sandvișul cu sosul foarte picant, *arrabbiata*, să-l numesc *Sandra*, în timp ce pe cel delicat, cu sos roz, *Mark*, pe cel acru, cu brânză de capră, o să-l cheme *Miss V*, în timp ce pe cel cu dovlecei îl va chema *Miss H*.

Acum, preferințele mele: cel integral, cu cremă de ciuperci, salată verde și avocado se va numi *Peter*, cel cu pesto de fistic (tare și cu miez crocant) se va numi *Pilar*, budinca din cartofi super moi *Tyler*, în timp ce sandvișul cu ardei iute pe care nu-l pot digera se va numi *Margareth*, cel cu ceapă *David*, iar cel cu fasole (este clar de ce) se va numi *Edgar*.

Și, ca să închei... pâinea aceea prăjită, cu roșii și cimbru, simplă și curată, dar care nu te trădează niciodată... nu se poate numi decât *Monica*.

Scriu la computer o listă și o printez în câteva exemplare, pentru că sunt sigură că Bob nu va găsi nici bucățelele de cretă, după care pregătesc coșul de picnic pe care Tyler îl va duce la bar.

Sigur că, în acest moment, comparația cu ursul Yoghi este inevitabilă.

În cele din urmă, ziua aceasta a luat și ea o întorsătură neașteptată, dar, în mod surprinzător, pozitivă, ca o alternativă la aștinerea privirii în pereți, în timp ce viața merge înainte și fără mine.

Trebuie să găsesc acea fărâamă de curaj ca s-o sun pe mama și să-i spun totul, iar dacă vestea îi pică prost, pot în orice clipă să mă împac cu ea, cum spune Parson, și să-i las plăcerea de a provoca efectul de domino după care toată Italia va fi la curent cu sarcina mea ca femeie singură.

— Ciao, mamă.

— Ciao, scumpo, ce faci ?

— Bine, dar tu ?

— Foarte bine, tocmai ieșeam în oraș.

— Ieși tot cu cioclul ăla ? Oare de ce am întrebat-o astfel ?

— Dar știi că ești cu adevărat nepoliticoasă.

— Iartă-mă, mi-a scăpat.

Când o să ai vârsta mea, o să-ți dai seama că nu mai poți face prea multe nazuri și te vei mulțumi cu ce se nimerește ! Îmi răspunde ea înțepată.

— Nu știu, eu sunt de principiu „mai bine singur decât într-o companie dubioasă“.

— Așa spuneam și eu la treizeci de ani, dar uite că singurătatea este un lucru urât, fii liniștită, într-o bună zi o să-ți dai seama și tu de asta.

— Da, dar nu asta voiam să spun.

— Oricum, ești la fel de acră față de mine ca altădată.

— Să știi că nu te-am sunat ca să ne certăm.

— Cu tine ajungi întotdeauna la ceartă.

— Of, mamă, ce bazonii, întotdeauna mă faci să-mi pară rău că te-am sunat, când vrea cineva să aibă parte de un pic de căldură maternă, mai bine ar face să renunțe.

— Sigur că da, este ușor pentru tine să spui asta, pentru că o ștergi întotdeauna, dar dacă într-o zi nu vei mai încerca să fugi de responsabilități, vei înțelege și tu cum este viața.

— Aha, zici că eu încerc să fug ? Și cine mă învață cum se trăiește, oare tu ?

— Când o să faci măcar jumătate din ce am făcut eu, vom vedea dacă o să mai faci pe isteța !

— Și ce anume ai făcut așa extraordinar, hai, să aud și eu, poate meriți un premiu pentru „femeia secolului“ ?

— Oricum, eu o respectam pe mama mea.

— Tu vorbeai cu dumneavoastră cu mama ta, îți aduc aminte asta, și nu era câtuși de puțin respect, ci ipocrizie, și te-ai măritat ca să pleci de acasă !

— Cel puțin eu am încercat să trăiesc după anumite reguli, nu ca tine, care îți schimbi viața la fel cum îți schimbi chiloții !

— Ah, așa gândești tu despre mine ? Perfect, o să-ți spun atunci că avea dreptate tata să te părăsească, ești o adevărată pacoste !

— Așa ți-a spus taică-tu ? Nici măcar nu vreau să-ți răspund, pentru că sunt o doamnă, ba chiar cred că vă meritați unul pe altul, sunteți, într-adevăr, la fel. Acum te las, căci trebuie să vină să mă ia cioclul cu Mercedesul lui și-ți dai seama că nu vreau să-l fac să mă aștepte.

Clic.

Pro:

Sunt însărcinată.

Învăţ să gătesc.

Am trei persoane (reale !) care îmi stau alături.

Contra:

Sunt însărcinată.

Edgar mă urăşte.

Mama mă urăşte.

Lilly Horovitz mă dispreţuieşte atât de mult încât nu vrea să-şi risipească timpul urându-mă.

Sandra mă urăşte.

Margareth mă urăşte.

De ce toată lumea mă urăşte ?

Nu am pe nimeni căruia să-i spun că sunt însărcinată, cu speranţa că este măcar un pic mulţumit pentru mine.

Cineva care n-ar trebui să plătească pentru asta, prin urmare.

Cât de mult aş vrea să-i pot comunica asta lui Edgar în unele momente, dar numai ca să-i provoc un infarct miocardic şi să-i distrug minunatul cadru paradisiac.

Prin părţile acelea nu loveşte vreun tsunami ? Măcar un val mai mic, drept peste casa lui.

Ce furie am în mine !

Poate că ar fi mai bine să ies puţin din casă.

Când mă plimb prin New York am senzaţia că orice se poate rezolva, dar cred că întreaga vină o poartă televiziunea.

Ce frumos ar fi dacă acum aş interpreta rolul Monicăi într-o producţie fiction şi, după o zi de filmare, m-aş întoarce în splen-

dida mea casă (proprietatea mea) unde mă aşteaptă minunaţii mei prieteni, care mă adoră şi găsesc pentru mine.

Ne-am aşeza cu toţii pe preţioasele mele canapele îmbrăcate în piele ecologică (pe care nimeni nu le va păta cu preţiosul Chateau Lafitte) şi mă vor întreba cu toţii cum este personajul pe care îl interpretez acum, la care eu aş răspunde cu nonşalanţă (afişând zâmbetul meu fascinant în timp ce îmi scutur pletele strălucitoare): „Interpretez rolul unei sărmăne fete fără noroc care a rămas însărcinată şi nu ştie cu cine, abia aştept să termin.“ Iar cineva ar comenta: „Ce scenariu demodat, închipuie-ţi, în 2008 să mai fie vreo femeie care rămâne însărcinată fără să ştie cu cine...“

De la spital mi-au dat o adresă a unui curs de înot, ar trebui să-mi facă bine şi, cel puţin, m-ar putea relaxa un pic, chiar dacă mă tem că aş pluti pe-o parte, ca o balenă împotmolită în nisip.

Este destul de aproape de casă, din fericire, aşa că pot merge pe jos.

Ajunsa acolo, mi se dă un dulăpior în vestiar şi încep să mă schimb lângă patru minore miliardare cu nişte corpuri de-a dreptul perfecte, care nu mă bagă deloc în seamă.

— Uite ce fund enorm, spune cea mai înaltă, care cântăreşte vreo 30 de chile.

Instinctiv, mă întorc, crezând că vorbeşte despre mine.

— Dar tu mai mănânci carbohidraţi ? întrebă cealaltă care se căzneşte să-şi vâre sânii enormi într-un sutien cât un timbru poştal.

— Glumeşti ? Urmez dieta cu apă.

— Eu am dat jos 3 chile cu pilulele mamei mele, dacă vrei ţi le aduc şi ție.

— Ar fi bine... ce puii mei, vreau să merg la festa lui Sarah cu toalele mele noi de la Pucci, vreau s-o fac praf pe toanta aia.

— Am auzit spunându-se că o să vină şi Mike Barlow, chicleste cea de-a treia, ungându-se pe picioare cu o cremă de la Prairie care costă cel puţin 500 de dolari.

— NU SE POATEEE ! tipă cea de-a patra. Mike Barlow ? Ce puii mei, nu mă lasă în pace, şi asta doar pentru că i-am supt-o !

— I-AI SUPT-O LUI MIKE BARLOW ????? strigă fata cu pilulele. Ce scroafă! Și toate rânjesc.

— Eu, scroafă, pentru că i-am făcut un sex oral? Atunci tu cu Kevin Simmons?

— Dar noi eram împreună!

— Erai în același timp și cu Gina Johnson, în perioada ta lesbo-șic!

— Ce părere aveți, să-i spun lui papă să-mi facă o liposucție cadou pentru că-mi iau diploma?

— Eu o să-i spun să-mi facă niște silicoane noi cadou.

M-am închis în baie ca să ascult mai bine, dar mă aflu aici de mai bine de 20 de minute, așa că trebuie să ies.

Sunt de-a dreptul uluită! Când o fi apărut lumea asta?

Au venit niște extraterestri și nu mi-am dat seama? Eu n-am vorbit niciodată așa, idealul meu de adolescență era Laura din serialul *Căsuța din prerie*!

Nu pot să nu mă gândesc și eu că peste numai câțiva ani fiica mea ar putea avea astfel de prietene și, ca să se asemene cu ele, mi-ar putea răspunde urât, tratându-mă cu aroganță.

Așa cum fac eu cu mama mea...

Și eu aș putea s-o urăsc...

Așa cum face mama mea cu mine...

Este posibil, oare, să nu existe nicio modalitate de a rupe lanțul? Și totuși, nu-mi aduc aminte să fi luat parte la o asemenea conversație când aveam 16 ani, nici măcar după trei pahare de gin tonic!

Dar fetele astea nu au pe nimeni care să le apere de o asemenea lume? Se grăbesc într-adevăr să crească?

Ar trebui să le întreb.

— Scuzați-mă, spun eu întorcându-mă în vestiar și zâmbind amical.

— Haideți, fetelor, să ieșim că femeia trebuie să facă ordine pe aici.

— Nu, nu sunt femeia de serviciu, eu doar vă ascultam vorbind mai devreme și mă întrebam dacă... în sfârșit, nu credeți că este cam devreme să faceți... tot ceea ce faceți?

Își aruncă una alteia priviri întrebătoare, fără să priceapă ce spun. De fapt, nici mie nu-mi e prea clar unde vreau să ajung.

— Ești dintre Martorii lui Iehova?

— Nu, nu, sunt doar puțin mai mare decât voi și, mă rog, sunteți atât de tinere și nu cred că este bine să vă grăbiți să ardeți etapele.

— Ce tot spune asta? O fi vreo țicnită, șoptesc între ele două dintre fete.

— Aveți toată viața înaintea pentru a trăi ca într-un episod din *Sex and the City* și vă asigur că, după o vreme, nu mai este deloc distractiv să ieși în oraș ca să bei și apoi să remorchezi vreun cretin pe care de a doua zi încolo nu-l vei mai vedea.

— Vorbești din experiență?

— Din păcate, da. Vedeti voi, tot ce se întâmplă până pe la 20 de ani este cu adevărat unic, pentru că este perioada primelor dați: prima prietenie adevărată, prima decepție, permisul de conducere, primul sărut, prima oară când nu dormi acasă, prima pileală... și totul este atât de minunat și de fascinant! Apoi, pe parcursul anilor, magia noutății dispare și nu te mai emoționezi pentru nimic, de aceea cred că ar trebui să trăiți din plin inocența vârstei voastre cât mai mult timp, fără graba de a avea parte de experiențele adulților, pentru că mai târziu viața este lungă și, deseori... pavată cu rahat.

Fetele nu mai scot nicio vorbă și se îndepărtează toate împreună.

Cea care ținea dieta cu apă îi spune prietenei de lângă ea:

— Am impresia că asta s-a făcut varză de la crack... ai văzut ce grasă e?

Se hlizesc prostește amândouă și ies din vestiar.

Mă simt tare prost, dar acum îmi amintesc de vremurile când mama avea vârsta mea și mi se părea că este o bătrână afurisită și tot ce spunea nu avea niciun sens pentru mine.

Mă hotărâsc să mă întorc acasă, la urma urmelor piscinele mi-au făcut dintotdeauna scârbă. Clorul îmi provoacă greață și, de altfel, este și cancerigen, poate că ar fi mai bine să încerc o altă formă de relaxare relativă.

Ultima lecție de yoga pe care am luat-o datează de acum un an și a fost tragi-comică, dar poate că de data asta mi-ar face bine.

Una dintre fetele dinainte intră în vestiar.

Și-o fi uitat telefonul.

Mă întorc stânjenită către perete.

— Iartă-mă că te deranjez, îmi spune.

O privesc, este frumoasă și extrem de degajată. Ar putea să aibă 13 ani, dar pare de 21.

— După părerea mea, ai dreptate, dar, vezi, nu poți să stai în afara grupului. Dacă nu faci parte din el ești terminată, nu te mai invită la petreceri, fac pe snoabele cu tine, spun peste tot că mirosi urât sau că aduci ghinion, așa că trebuie să intri în jocul lor, cu toate că nu te distrezi deloc. Poate că pe vremea ta era altfel, dar acum așa este, nu există nimeni care să te apere. Eu sunt virgină, dar le-am povestit că am făcut-o la mare cu doi băieți odată, altfel nu mi-ar mai fi dat pace, iar Jessica este o mare ticăloasă, într-o zi a obligat-o pe una dintre noi să spună că lua ecstasy în locul ei.

— Înțeleg, dar să-ți spun ceva, la urma urmelor, grupul nu este atât de important, pentru că, în viață, fiecare participă pe cont propriu la o întrecere, iar dacă nu este suficient de solid și echilibrat, își pierde propria identitate căutând să fie pe placul altora și ajunge la tot felul de analize... Cred că trebuie să rămâi cât mai mult posibil credincios propriei naturi, pentru că, te asigur, toată viața omul nu face altceva decât să-l caute pe acel copil care era înainte de a se fi contaminat de dorințele altora.

— Mă tem că nu înțeleg ce spui.

— Da, știu, este greu de explicat, dar, ca să-ți spun pe scurt, încercă să te bucuri la maximum de vârsta ta așa cum este ea, fără a te grăbi să crești. N-o lua în seamă pe Jessica, întotdeauna și peste tot vor fi personaje ca ea, mai important este cum ești pe dinăuntru decât cum arăți în afară, chiar dacă asta, în momentul de față, s-ar putea să ți se pară un concept absurd.

— În școala noastră nimic nu este mai important decât felul în care arăți.

— Dar nu-ți poți păstra adevărata natură decât dacă nu-ți pasă de toalete, de pantofi, de farduri și de dietă, nu-ți poți impune ca toate acestea să-ți facă plăcere doar ca să te afli într-un grup de proaste fanatice... Scuză-mă, nu voiam să le offensez pe prietenele tale...

— Nu-ți face probleme, cu atât mai mult cu cât este adevărat, sunt niște proaste și niște scroafe, dar toți cei din jur le admiră.

— Știi ce-aș vrea să-ți spun? Ar trebui să te inspiri din exemplul marilor femei care au reușit singure, crezând în ele însele și luptând fără frică împotriva prejudecăților și care, datorită tenacității și forței lor, au făcut ca lumea aceasta să devină mai bună. Nicio cretină de fata lu' tata n-a intrat în istorie pentru că și-a tras-o cu tot liceul.

Mă privește zâmbind.

— Știi că ești tare? Copiii tăi trebuie să fie fericiți că au o mamă ca tine.

— Copiii...? Oh... da... mă rog, da... destul de...

Bob mi-a trimis prin Tyler 130 de dolari pentru o zi de muncă, sumă care mi s-a părut disproporționată (dar m-am ferit să i-o spun).

Într-adevăr, fiecare lucru care cere timp și grijă pentru a-l realiza își are prețul său, și nu văd de ce nu ar trebui să primesc recompensa cuvenită.

Îmi convine mult mai mult să lucrez acasă.

Problemele cu sarcina cresc în loc să scadă, așa că încep să mă gândesc să-mi donez corpul științei.

Durerea de spate nu mă lasă deloc, gustul îmi este alterat și nu suport niciun parfum chimic, însă mai salivez, chiar dacă vomit ceva mai puțin, mi-au apărut niște pete de culoare închisă pe față și am în continuare poftă de porcării care nu există pe aici, gen Girella, Tegolino și Ciocori.

În lipsă de ceva mai bun, ar merge și o nuga moale cu fistic și glazură de ciocolată.

Pun pariu că dac-aș întreba-o pe Angelina Jolie sau pe Jennifer Lopez cum au suportat sarcina gemelară ar răspunde: „Niciodată nu m-am simțit mai bine!”

Am ceva ca o bănuială că toate aceste simptome au legătură cu „absența cuiva care să mă iubească și să participe alături de mine la acest moment care este cel mai important din viața mea”, dar este doar o bănuială...

La ce altceva m-aș mai putea aștepta?

Să-mi pierd pe neașteptate tot părul?

Să încep să vorbesc într-o limbă pe care n-o cunosc?

Mă sună Peter prin Skype.

— Ei? Ce mai faci? Am primit vești foarte frumoase de la fratele meu, se pare că ești pe cale să devii o mare bucătăreasă!

— Tyler exagerează ca de obicei, dar este adevărat că m-am implicat foarte tare, mai am de învățat multe, dar pentru prima oară, n-a fost deloc rău, spun eu bătându-mă singură pe umăr în semn de încurajare!

— Ascultă, Monica, vreau să-ți mulțumesc pentru ceea ce faci în privința lui Tyler, simt că progresează, învață să trăiască și face lucruri pe care nu le făcea înainte. Mi-a povestit că a văzut fetița și că te ajută la gătit și că atunci când ai nevoie de el îl chemi. Mă rog, îl tratezi ca pe o persoană normală și nu ca pe un retardat, așa cum l-au considerat toți, începând cu profesorii de la școală.

Vorbele lui mă emoționează.

— Eu mă simt tare vinovat pentru că nu sunt acolo, dar cum să fac ca să-mi schimb toată viața? A fost întotdeauna preocuparea mea cea mai mare, am renunțat la foarte multe locuri de muncă importante ca să stau cu el, dar dacă renunț și la ceea ce îmi place să fac, o să mă simt tare frustrat și neajutorat și nu cred că i-aș fi de mare ajutor, iar, pe de altă parte, dacă nu muncesc eu, cine îl întreține? Tu ești cu adevărat prețioasă în momentul acesta, uite, voiam să știi asta.

— Îți mulțumesc pentru aprecieri, dar Tyler este un băiat serios, eu nu, îl consider un retardat și este mult mai capabil decât cele mai multe dintre persoanele pe care le cunosc, îl simt aproape, ca pe un adevărat prieten, și este foarte sensibil, iar eu, în aceste momente, am mare nevoie de așa ceva.

Răde.

— Mi-a spus că ai făcut pâine.

— Da! Nu credeam că o să reușesc vreodată să fac așa ceva, dar a fost frumos, mi s-a părut că am grijă de cineva.

— Prepararea pâinii te învață ce înseamnă răbdarea, calmul și concentrarea, este o adevărată formă de meditație mai mult decât o artă și tu ești într-un moment al vieții atât de delicat, încât ai cu adevărat nevoie să intri în contact cu tine cât mai mult posibil. Am impresia că înțeleg faptul că nu ai un sprijin de nădejde în jur, cu excepția celui cuplu un pic deșcheat format din fratele meu și Pilar!

— Bine că îi am măcar pe ei!

— Ai grijă de tine, Monica, fă asta din toată inima, nu uita că nu există pe lume o persoană mai importantă decât tine, gândește-te la tine și la fetiță și încearcă să trăiești cât mai bine aceste luni, chiar dacă te afli într-o situație dificilă. Câteodată, în viață lucrurile apar în alte momente decât cele în care am avea nevoie de ele. Este ca și cum dorințele ar trece prin multă birocrație înainte de a fi recepționate, dar mai devreme sau mai târziu se realizează.

— Ești întotdeauna atât de optimist...

— Am devenit astfel chiar cu riscul de a greși, întotdeauna am avut prea multă încredere în am crezut destul de puțin în mine, un binom care poate deveni dramatic în alții.

— Dar... iartă-mă că te întreb... ai tăi?

— Mama trăiește în Brooklyn cu Tyler și este o femeie meschină și egoistă, are mereu tendința de a mă face să mă simt vinovat, lucru chiar prea ușor pentru o mamă de băieți. După ce am încercat ani de zile să fac să meargă bine lucrurile, am descoperit că mă simt mult mai bine dacă o văd mai rar.

— Mmm... da, și eu gândesc așa, trebuie să fie doi pentru ca lucrurile să funcționeze în orice tip de relație. Mama mea își petrece viața lamentându-se, iar eu n-o mai suport astfel.

— Oh! Pe-a mea n-o întrece nimeni, orice am făcut o-a mers niciodată bine, nici școala mea, nici opțiunile mele sentimentale, nimic, ceilalți erau întotdeauna mai buni decât mine!

— Atunci, cred că ele două ar trebui să se cunoască, mama își petrece timpul înșirând numele celor care au avut o căsnicie bună și a dorit întotdeauna ca și eu să mă aranjez bine, dacă ar afla prin ce trec acum, ar face o adevărată tragedie!

— Și tatăl tău?

— Tatăl meu n-a fost niciodată prea prezent, de aceea este ca și cum n-ar fi existat vreodată.

— Al meu a plecat de acasă când aveam șapte ani și de atunci nu l-am mai văzut.

— Și nu l-ai căutat?

— Trebuie să existe doi pentru ca o relație să funcționeze, nu?

— Bineînțeles... Acum trebuie să mă duc la lucru sau șeful meu n-o să mă plătească în seara asta.

— Îți mulțumesc din nou, Monica... din suflet.

Îmi iau căștile de pe urechi și-mi trec mâinile peste tastatură.

Într-o vreme voiam să fiu scriitoare și, ca să fim drepti, o carte deja am și scris-o, dar, de fapt, cele 1000 de exemplare au ajuns la topit pe undeva prin Scoția.

Credeam că am făcut o cotitură, dar mai apoi, ceva n-a mers cum ar fi trebuit. Totul a mers pe dos.

Și acum nu mai există nicio urmă a cărții mele, nicio urmă de Edgar, iar eu aștept o fetiță care ar putea să fie a lui.

Cât de mult mi-aș dori să nu fie, mi-e teamă că i-ar putea moșteni fobiile și spaimile, iar asemănarea fizică ar ajunge să-mi amintească de el toată viața.

Dar dacă este a lui David, sunt mult mai multe probabilități ca ea să fie ca tipele de la piscină.

Cu siguranță, dacă ar educa-o el ar deveni o fufă egoistă.

În timp ce dacă ar educa-o Edgar, ar începe să-și învârtă biberonul în sensul acelor de ceasornic de trei ori înainte de a-l lua în gură!

N-oi fi eu cea mai bună ființă de pe lume, dar măcar nu sunt o psihopată și, într-un fel oarecare, tot va trebui să mă descurc.

Mă apuc să pregătesc meniul pentru bar și fac aluatul pentru altă pâine, dând atenție, după cum spune Peter, concentrării și calmului și, într-adevăr, mă relaxează foarte tare, aș putea să mă ocup cu asta preț de multe ore.

Iau decizia de a da o temă meniurilor mele, așa că astăzi o să fac unul mexican pe bază de gazpacho și guacamole, supă de porumb cu pâine acră și fasole neagră cu chili.

Salvez în computer fiecare rețetă nouă pe care o pregătesc, astfel încât să creez o bază de date utilă în orice ocazie.

Îl chem pe Tyler, care sosește în câteva clipe, de la etajul de jos, unde schimba niște becuri.

Când se întoarce, după vreo oră, aduce banii de la Bob, și de data asta sunt nu mai puțin de 200 de dolari.

Nu am nici cea mai mică idee cât s-ar putea plăti pentru un catering la New York, dar dacă acesta este prețul la negru, înseamnă că, în realitate, costă mai mult, infinit mai mult!

Îmi petrec restul zilei studiind și creând noi rețete, în realitate cheltuiala inițială pentru legume, cereale și condimente a

fost aproape derizorie și am amortizat-o fără niciun efort, iar pentru verdețuri și brânzeturi o să-i cer lui Peter adresele de la care aş putea cumpăra la un preț foarte convenabil.

Mă perfecționez și în prepararea de prăjituri fără zahăr, care, sunt sigură, vor avea un succes nemaipomenit pentru cei obsedați de siluetă. Aș vrea să încerc și niște sucuri naturale de fructe și verdețuri centrifugate.

Nu știu ce-o să spună Bob atunci când își va da seama că barul lui pentru foști fani ai rockului dezlănțuit este pe cale să devină un bar trendy cu produse super sănătoase, într-un perfect stil newyorkez.

Pe la ora cinei o aud întorcându-se acasă pe Pilar și ies în ușă ca s-o invit să guste din noile feluri de mâncare inventate.

Mă privește cu un aer un pic îngrijorat, ca și cum i-ar fi teamă că ar putea s-o asculte cineva.

Când e vorba de ea nu trebuie să te mire nimic.

— Me ha sunato tipul care s-a întors de la nevasta, îți aduci aminte?

— Cum se poate?

— A spus că vine aici ca să luăm cina împreună.

— Ei, invită-l și pe el.

— Nu prea este un idee bună, el are nevoie să vorbească mie și quando un hombre vrea să vorbesc te obligă să-l ascuți toate noapte până când spui da de disperare.

— Vrea să reînceapă povestea cu tine, nu asta voiai și tu?

— Nu, acum nu mai vreau pe el, îmi place altul.

— Aha, am înțeles, atunci iei cina cu cel nou?

— Nu, vin la tine și, dacă apare el, nu-i deschid.

— Dar vrei să ai o relație normală, nu?

— Dragostea nu-i de mine, dragă Monica, prefer pericolul!

— Da... așa ziceam și eu cândva.

Ne așezăm și pun pe masă atât de multă mâncare că pare emisiunea în direct *Proba bucătarului*.

Pilar, care nu face niciodată risipă de complimente și tinde chiar să nu-i pese de nimic, se lansează într-o serie de mormăituri în spaniolă pe care nu le înțelege, dar, dată fiind rapiditatea

cu care dispare mâncarea, trebuie să trag concluzia că îi plac toate preparatele mele.

Părerea mea despre capacitățile pe care le am este atât de rigidă, că voi ajunge să arunc totul.

Se mai servește de trei ori cu fasole și de două cu supă, o jumătate de franzelă dispare cu sucul, iar tortul ține tovarășie restului de mâncare.

Totuși, ce satisfacție!

Mă întreb unde încape tot ce mănâncă, dat fiind că este scheletică.

— Ești foarte bună, cine te-a învățat să gătești?

— Ideea mi-a dat-o Peter, el mi-a dat indicații corecte despre produsele pe care trebuie să le cumpăr, iar Tyler m-a ajutat să încep, pentru ca pe urmă... arăt spre zecile de cărți de bucate răspândite peste tot în casă.

— Felicitări, trebuie neapărat să deschizi un restaurant.

— Cum să nu, este chiar ultimul lucru care îi lipsește New York-ului.

— Să nu crezi asta, dacă oamenii mănâncă porcăria pe care o găsesc acolo unde lucrez eu, tu ai merita que sa fii șef bucătar.

În clipa aceea, auzim sunând la ușa lui Pilar.

— Oh, Doamne, nu deschide ușa aceea.

— Cum vrei.

Sonerie sună prea insistent, ca și cum musafirului nu-i vine să creadă că nu este nimeni acasă.

— Pilaaaaar! Pilaaaaar! Deschide! Știi că ești acasă!

— Dacă mai țipă așa, o să-l facă poliția să-i treacă pofta de a trezi tot blocul.

Ne privim în tăcere, încordate de parcă ne-am juca de-a v-ați ascunselea.

Inima îmi bate cu putere, tonul bărbatului este furios și nu-mi place absolut deloc.

Continuă să bată insistent în ușă și vorbește cu glas scăzut, dar ferm și hotărât, ca și cum ar fi sigur că mai devreme sau mai târziu ea îi va deschide ușa.

— Ți-am spus să deschizi imediat, nu plec de aici dacă n-am vorbit cu tine și știu că nu glumesc.

Pilar se pornește să chicotească isteric și îi trag un cot în coaste.

Părem două adolescente care se ascund în pod după ce au făcut o poznaă groasă rău.

— Ascultă, tipul ăsta este un pic agresiv sau mă înșel ?

— Nuuu, ridică un pic glasul, dar apoi îl calmează întotdeauna.

După o jumătate de oră, amantul refuzat de Pilar încă nu a încetat să bată în ușă, mă întreb dacă încheieturile degetelor nu i s-au tocit.

— Este neobosit, dar nu cumva a luat Viagra înainte de a veni la tine ?

— Probabil...

— Hai, fugi de-aici ! Dar câți ani are ?

— Pe bune ?

— Da.

— Șaizeci și trei.

— CUUUM ?

— Taci din gură, să nu te audă.

— Dar este un boșorog !

— Este matur.

— Bleah ! Nu știu cum faci !

— Îmi plac bărbații mai coți.

— Ai face furori într-un azil de bătrâni.

— Pot rămâne să dorm la tine esta noapte ?

— Sigur că da, suntem captive, până nu-i trece efectul pastilei, nu se va potoli.

După încă o oră de așteptare ne vărăm în tăcere în pat.

Mă întorc pe-o parte și, după puțin timp, o simt apropiindu-se și luându-mă strâns în brațe.

— Pilar... nu cumva ești lesbiană ?

— Nu, acum nu mai sunt !

A doua zi de dimineață îl auzim pe Joe „conducând“ pe careva cu forța către lift și amenințându-l cu câteva scatoalce pentru că a dormit toată noaptea pe platforma scării.

Nu l-au ajutat cu nimic scuzele și faptul că a fost invitat de Pilar – a devenit o persoană care nu va mai putea intra așa ușor în bloc.

Pericol evitat.

Aș vrea să mă duc la Bob ca să vorbesc serios cu el despre acest proiect, ar fi pentru mine o alternativă potrivită de muncă și, lucru care nu poate fi subapreciat, nu voi fi nevoită să dau socoteală nimănui.

Pentru prima oară în viață aș face ceva cu mâinile mele, în sensul strict al cuvântului.

La bar, Bob mă întâmpină cu un entuziasm neașteptat (tipic pentru bipolari !). Poartă un tricou cu fotografia formației Chips.

Mă copleșește cu felicitări pentru meniurile pe care le-am creat în timpul săptămânii și îmi spune că a avut o mulțime de clienți noi, veniți în urma celor auzite, lucru care nu i s-a mai întâmplat de ani buni.

Fiind aproape toți funcționari în birouri sau magazine, îmbrăcați bine, i-a fost rușine cu localul lui atât de demodat și acum ar avea de gând să-l renoveze în întregime.

— Viață nouă ! Să lăsăm să intre și niște energii pozitive, zugrăvim pereții în portocaliu, ba chiar fiecare perete într-o altă culoare, unul galben, unul roșu și unul verde, aș putea instala o fântână în colț, apa care cade este relaxantă, să recreez o ambianță de stațiune termală, aș putea aduce chiar și niște nisip în loc de pardoseală, ca să reprezint un fel de Long Island...

— Hm... Bob, sunt tare fericită să te văd atât de avântat, doar că sunt de părere că ar fi mai bine ca toate astea să le faci pe rând, ai barul acesta de mai mulți ani și dintr-odată vrei să deschizi un beauty farm tibetan, hai mai degrabă să facem un proiect și să lucrăm conform lui, eu sunt dispusă să gătesc pentru tine, dar nu în ritmul unui restaurant, cel puțin nu în starea mea de acum.

— De fapt, nu m-am gândit la așa ceva...

— Deocamdată, hai să continuăm așa, îți fac un meniu pe zi cu sandvișuri și gustări, tu îmi comunică din când în când cantitățile și-mi decontezi cheltuielile și, după aceea mai este și salariul meu.

— Corect, cât vrei?

M-a luat pe nepregătite, ce știu eu cât face munca mea?

— La zi?

— Da, având în vedere orele lucrate și totul.

Nu este momentul să arăți că șovăi (așa cum este scris în toate manualele de comunicare eficiente)...

— 100 pe zi.

— Doar pentru gătit?

— Da.

— OK.

A răspuns prea repede, sunt sigură că puteam cere mai mult, n-o să învăț niciodată asta, fir-ar să fie!

— Tyler îți va aduce totul și... dat fiind că el nu are de lucru, i-ai putea da în sarcină livrarea mâncării la birouri: cine nu are timp să coboare, te-ar putea suna ca să-și comande prânzul la o anumită oră, iar el ar merge să ducă totul la adresele respective.

Acum îmi trage un pumn în față sau mă sărută pe gură, eu aș prefera pumnul.

Mă cuprinde de după umeri și mă scutură zdravăn.

— Dar știi că ești un adevărat geniu? Cum de îți vin asemenea idei, ești licențiată la Harvard?

— N-am decât liceul teoretic...

— Îți bați joc de talentul tău, ești născută pentru marketing și, apropo, ce zici dacă am schimba numele localului? Old Grinch sună așa... vechi!

— Niciodată să nu schimbi numele localului, prima regulă, dacă-i o mână de vopsea și schimbă mobilierul dacă vrei, dar nu-i schimba numele atât timp cât mai ești tu acolo, este ca și cum ai schimba numele propriului câine, cum vrei să-ți mai răspundă?

— Corect, ai dreptate și de data asta.

— Bine, atunci mă duc să lucrez și îți trimit totul peste vreo două ore.

Plec de acolo cu senzația minunată pe care o ai atunci când ai obținut ceea ce voiai, ar fi bine să-i spun și lui Tyler că i-am găsit un serviciu, s-ar putea ca el să nu fie de acord.

Încep să-mi port burta cu o anumită degajare, sunt mândră de ea și nu vreau s-o ascund, asta și pentru că a început să fie destul de greu să mai fac asta.

Mă privesc în vitrine și nu mă mai recunosc, am, totuși, o altă atitudine, mai responsabilă și mai puțin nesigură.

Sarcina probabil că-mi conferă o anumită respectabilitate, dacă judec după faptul că toți cei din jur îmi acordă o atenție mult mai mare, se oferă să-mi ducă ei pachetele și îmi țin deschise ușile liftului.

Întorcându-mă acasă îl întâlnesc pe Joe care coboară pe scări și nu este liniștit după ultimele evenimente, fiind îngrijorat pentru reputația blocului.

Dacă începe să se vorbească prin cartier că blocul ăsta are farmece, chiriile s-ar putea tripla.

Mă vede cu pungile de la supermarketul biologic și nu scapă ocazia de a mă lua puțin în râs.

— Să nu-mi spui că Peter te-a molipsit și pe tine cu mania lui privind dieta! spune el în timp ce sfârșește din două înghițituri un hot dog cu maioneză mare cât antebrațul meu.

— Ar fi cazul să încerci și tu, îi răspund eu cu aer înțelept.

— Nu, nu, pe mine nu mă interesează silueta, eu sunt frumos și așa, ba chiar farmecul meu se află pe de-a-ntregul în abdominali! și își mângâie cu palmele rotunjimile pântecului.

— De sexy, ești sexy, dar mă întreb dacă, după ce fiica ta se va căsători, vei dori să-ți privești nepoții direct sau dintr-o urnă așezată pe șemineul din sufragerie.

Bombăne ceva și se duce să se așeze la locul lui, dar cu destulă dificultate.

Este ca și cum ar fi însărcinat de 30 de ani!

În casă caut imediat o rețetă pentru a înlocui într-un mod sănătos și hrănitor un hamburger și o gălesc: hamburger din bob și fasole, condimentat cu cardamon și cumin, pâine din cinci cereale și maioneză fără ou. Fiind foarte ușor de preparat, îl pun într-o pungă de hârtie cerată și cobor triumfătoare ca să i-l dau.

— Ce-i asta?

— Gustă, îi spun eu pe un ton poruncitor.

Deschide neîncrezător ambalajul.

— Mmm... nu prea îmi vine.

— Bagă de seamă că este un preparat organic, vrei să gust eu mai întâi?

Se încruntă.

— Mă arde stomacul, te superi dacă-l mănânc mai târziu?

— Și de ce te arde stomacul?

— Nu știu, de zile întregi am dureri aici.

Își pipăie ficatul cu o strâmbătură de teamă.

— Mă rog, eu nu sunt medic, dar de când te cunosc te-am văzut întotdeauna mâncând doar cheeseburger, chestii chinezești, milk shake, cartofi prăjiți, sos roz și Coca de cireșe și, cu fiecare oră a zilei și nopții, probabil că nu faci altceva decât să... mori.

— Ce tot vorbești?

— Este doar o chestiune de timp, apoi colesterolul îți va astupa arterele, vei face un infarct și probabil te voi găsi eu fără viață. În momentul acela vor închide blocul și vor chema un exorcist, dar eu voi spune că ți-ai făcut-o cu mâna ta și că te-am avertizat și toată lumea va fi de acord cu mine și va spune că aveai niște obiceiuri alimentare dezgustătoare și vei face parte din statisticile mortalității în rândul marilor obezi cu care guvernul încearcă să se lupte, așa că, într-un anumit sens, ești un inamic public.

— Chiar aș putea să fac un infarct?

— Dacă ești norocos, da, așa cel puțin nici măcar n-o să-ți dai seama când mori, dar e foarte probabil să-ți apară o tumoră

la ficat sau la pancreas, ca adaos la toate celelalte complicații care vor împiedica orice tratament pentru că, la dimensiunile tale, nu vei putea fi anesteziat!

Mulțumiri televiziunii prin cablu!

— Nu ții deloc cu mine.

— Nici tu nu ții deloc cu tine. Și eu mănancam până acum doar câteva săptămâni porcării din astea, dar îți garantez că acum sunt ca nouă, nu mă mai simt obosită și am un ten foarte luminos.

— Și ce este chestia asta pe care mi-ai adus-o?

— Gustă, nu sunt alge, jur.

Muşcă din chiflă și mestecă îndelung, apoi înghite cu greu, mă priveşte și apoi se strâmbă.

— Nu are niciun gust.

— Din păcate, papilele tale gustative au fost distruse după anii în care ai mâncat grăsimi hidrogenate și zaharuri, este ca atunci când te lași de fumat, durează ceva până simți din nou miosurile și gusturile.

— Și asta nu mă face să mor?

— Nu, într-adevăr, cu condiția să nu-i adaugi brânză din belșug și maioneză.

Scutură din cap, apoi, aplecându-se cu mare greutate, deschide un sertar și îmi întinde o foaie de hârtie și un pix.

— N-ai vrea să scrii rețeta pentru soția mea? Spune mereu că ar vrea să mă facă să slăbesc, dar eu mă tem că trebuie să mănânc pe vecie doar salată fără niciun fel de condiment.

— Nici vorbă, este suficient ca să mănânci sănătos și o să vezi câte kilograme vei pierde. Dacă elimini zahărul rafinat, carnea și brânzeturile, restul nu poate să-ți facă decât bine.

— Dar nu mai rămâne nimic!

— Așa credeam și eu înainte, dar mi-am schimbat părerea.

— Chiar așa?

— Scriu aici câteva rețete pe care soția ta le poate pregăti pentru prânz, sau ți le pregătesc eu cu plăcută, cum dorești.

— Deocamdată să profit de soția mea, cel puțin va fi și ea o dată mulțumită de mine.

— OK, îi spun eu îndepărtându-mă. Ah, să nu uit, bea multă apă, nu băuturi gazoase.

— Da, doamnă doctor.

— Și nimic prăjit, OK ?

— OK.

— ...Și să ai în vedere scările de acum înainte.

— Adică să le curăț ?

— Nu, să le folosești.

26

— Alo, mamă !

— Da, spune.

— Scuză-mă pentru alaltăieri.

Tăcere.

— Bine, nu te mai gândi la asta, răspunde puțin tristă.

— Ascultă... trebuie să-ți spun ceva important, dar nu trebuie să te înfurii.

Dar ce spun eu, am înnebunit de-a binelea ? Doar n-am spart vreo vază prețioasă !

— Te ascult.

— Eu... Sunt... în...

— În dificultate ?

— Nu, în...

— În încurcătură ?

— ...

— În America ?

— Însărcinată.

Tăcere.

Tăcere.

Apoi tot tăcere.

— Mamă ? Ai închis ?

— „Sunt însărcinată“ ai spus ?

— Da.

— Și cu cine ?

— N-are importanță.

— Cum adică n-are importanță ? Îmi răspunde ea alarmată.

— Ăsta-i singurul lucru care te interesează ?

— Mi se pare important.

— Nu este mai important să știi ce fac ? Dacă am probleme, dacă totul merge bine, de exemplu ? Îmi pierd rapid răbdarea.

— Trebuie să fii tot așa de agresivă ?
— Și tu trebuie să-mi pui în continuare întrebări fără rost ?
— Ascultă, Monica, mă pui mereu în dificultate, nu știu niciodată cum să vorbesc cu tine, răstălmăcești de fiecare dată ce spun, s-ar zice că faci asta dinadins !

— Nu răstălmăcesc, dar nici tu nu-mi spui niciodată ce aș vrea să aud de la tine, nu spui niciodată ce ar trebui să spună o mamă.

— Mă rog, îmi pare rău că nu sunt mama pe care ai fi vrut s-o ai.

— Poftim, eram sigură că o să joci din nou rolul victimei, cea căreia toți oamenii din jur i-au făcut rău ! Ți-a trecut vreodată prin minte că ar putea exista alternative la singurele două atitudini pe care le cunoști : să-i ataci pe alții și să te simți persecutată ? De exemplu, ai putea alege să iei asupra ta unele responsabilități și să încerci o schimbare de atitudine față de ceilalți, ca să vezi ce efect ar avea !

— Atunci, asta ar însemna că tot ce am făcut a fost greșit și nu sunt capabilă nici măcar să-mi asum vreo răspundere, trage ea concluzia, pe un ton sarcastic.

— Perfect, ca de obicei, ai înțeles totul, complimentele mele, eu și cu tine n-o să ne punem niciodată de acord, dar nu mă poți acuza că nu m-am străduit.

— Așadar, ești însărcinată sau nu ?

— Nu, mamă, voiam să glumesc și să văd cum reacționezi.
SIGUR CĂ SUNT !

— Și ce ai de gând să faci ?

— Ce am de gând să fac ? Tu ascultă ce spui ? Nu există altă frază care ar putea face să se simtă și mai singură o persoană care are probleme. Ce am de gând să fac... am trecut de luna a cincea, mamă, mă gândesc ce nume să-i pun !

— În luna a cincea ? Și ce mai așteptai ca să-mi dai vestea asta ?

— Așteptam ca distanța să te schimbe, așteptam să devii blândă și înțelegătoare și să-mi dai sfaturi bune, să încetezi să te mai gândești doar la tine. Și, după cum vezi, sunt o naivă, dar nu te îngrijora, o să mă descurc singură, ca întotdeauna !

Închid, furioasă ca o hienă. Fata este și ea agitată și se mișcă. Pun mâinile pe burtă și o mângâi cu blândețe.

„Micuț, asta este bunicuța ta, ești mulțumită ? Spune drept că abia aștepti s-o cunoști.“

TUMP !

„Aii ! Știi ce facem ? Mergem să încercăm cursul de yoga pentru însărcinate, astfel devenim zen și nimeni nu ne va mai putea regu... Înfuria voiam să spun, scumpo, câteodată mama spune cuvinte pe care tu nu trebuie să le repeți, OK ?“

Centrul de yoga este un loc exagerat de fițos.

La recepție sunt toate modelele de la agenția Elite, iar ambianța este sofisticată și fals spirituală. Buticul aferent este foarte bine aprovizionat și, la prețuri exorbitante, se vând uleiuri parfumate, t-shirts cu logo-ul centrului made in Cambodgia, cărți și DVD-uri care te învață cum să-ți schimbi viața din trei mișcări.

Intru în sala care îmi pare a fi exact ca aceea în care s-a turnat *Flashdance*.

O încăpere imensă, cu parchetul frumos colorat și lucios, bețișoare care ard pe fiecare latură sub posterele lui Shiva și Vishnu, iar ferestrele enorme prin care intră multă lumină dau spre Washington Square.

Mai sunt alte șase fete însărcinate, împreună cu partenerii lor, și este inutil să mai spun că eu sunt unica viitoare mămică singură. Instrucțoarea, o anume Julie, emană o lumină proprie, este micuță, cu părul despletit blond ca mierea, pantaloni largi, un tricou violet, iar la gât are un lăntșor cu numele ei, la fel ca acela pe care îl pierde Carrie atunci când merge la Paris ca să trăiască alături de Mihail Barîșnikov.

Mă întrebă dacă este acolo și partenerul meu, dar îi răspund că este la serviciu, lucru care, la urma urmelor, ar putea fi adevărat.

Îmi închipui cum ar fi dacă aș intra acolo însoțită de Edgar și de David, iar la întrebarea „Cine este tatăl ?“ am răspunde : „Nu știu, încă mai așteptăm testul ADN !“

Ne pune să ne întindem pe un covoraș de cauciuc pentru o relaxare de cinci minute, apoi începem o serie de poziții simplificate și-mi dau seama de forma mea fizică deficitară din faptul că nu reușesc să-mi ating nici măcar genunchii, pe când celelalte, în ciuda burții, își ating cu ușurință laba piciorului.

Julie ne pune să cântăm imnuri în sanscrită, lucru care pe mine mă face să râd, dar pe fetița pare s-o relaxeze, pentru că nu mai lovește cu picioarele, și ne explică importanța acțiunii care trebuie exercitată asupra perineului pentru a ușura expulsiia din momentul nașterii.

Evident, la butic se vinde o ulei potrivit pentru asta.

Continui să uit că într-o zi sau alta va trebui să mă confrunt cu durerile nașterii. Mai bine nu mă mai gândesc, pentru că este deja destul dacă reușesc mai mult sau mai puțin să accept toate astea!

Trecem, în sfârșit, la respirația Pranayama: așezate și cu picioarele încrucișate respirăm din diafragmă, expirând când pe o nară, când pe cealaltă.

Este cam ciudat, ar putea fi din cauza atmosferei, a cântecelor sau a masajului final cu ulei pe care Julie ni-l face pe frunte, cert este că mă simt cu adevărat mai bine, mai ușoară și liniștită.

Trebuie să-mi amintesc de asta data viitoare când o să-i telefoniez mamei.

Mă întorc acasă și pregătesc puțină budincă de dovleac, cu praz și mei, de-acum nu mai cunosc limite, sunt în stare să gătesc orice rețetă din lume. După ce pregătesc și coșul, îl sun pe Tyler, dar îmi răspunde mama lui.

Pentru o clipă mă simt derutată, până acum nu am mai vorbit niciodată cu ea.

Mi se pare amabilă și politicoasă, dar mamele sunt întotdeauna așa cu străinii.

Și a mea a avut mereu un efect extraordinar asupra prietenilor mei, doar cu mine se transformă în Cruella de Vil.

Eu o să fiu o mamă extrem de simpatică și toți îi vor spune ficei mele că este foarte norocoasă să aibă o mamă atât de tânără, modernă și agreabilă.

Vom vorbi aceeași limbă, o voi asculta întotdeauna, voi fi întotdeauna de partea ei și nu va avea nevoie să țină un jurnal secret pe care să-l citească pe ascuns, așa cum făcea mama mea pentru a afla dacă mă droghez.

O dată am scris și un mesaj pentru ea în interiorul jurnalului: „Știu că acum citești ce am scris, ar trebui să-ți fie rușine!”

Asta n-a împiedicat-o să citească în continuare.

Nu-i mai puțin adevărat că toți părinții pornesc la drum cu cele mai bune intenții, după care creșterea unui copil li se pare un lucru atât de îndrăzneț încât unii ajung să se mulțumească rapid cu ceea ce reușesc să facă, deși această realizare proprie este pe jumătate un dezastru.

Este, într-adevăr, atât de greu să fim părinți? Încetăm vreo dată să purtăm grija unui copil?

Dacă fiica mea mi-ar spune într-o zi că ar vrea să-și facă un tatuaj, ori dacă aș prinde-o fumând în baie sau sărutându-se cu un băiat, ce-aș face?

Aș lua-o la palme și apoi i-aș lua scuterul, iată ce!

Perfect...

Exact cum făceau ai mei cu mine...

Oare nu există vreun manual cu instrucțiuni? Bine, fiecare lucru la timpul lui.

Am vaga senzație că fetița asta ne va ajuta pe mine și pe mama să ne împăcăm. Chiar dacă acum ea nu vrea să admită așa ceva, sunt convinsă că ar vrea să facă orice ca să mă ajute, dar pentru că este orgolioasă și greșește întotdeauna în alegerea cuvintelor a spus tot ceea ce nu voia să spună și acum probabil că o sună pe Rita pentru a-i povesti cele întâmplate, apoi Rita mă va suna pe mine și mă va ruga s-o sun pe mama, făcând-o să creadă că-mi cer iertare.

Așa s-a întâmplat mereu.

Mama lui Tyler îmi spune că el nu este acasă, a fost reținut într-un bloc în care face mici lucrări și nu se va întoarce decât seara târziu.

Asta îmi cam încurcă planurile, pentru că nu aveam chef să ies din casă, afară bate vântul tare și drumul pare mai lung cu coșul și cu burta, iar taxiul costă prea mult.

Dar de ce nu, de ce să nu-mi recuperez banii, de ce n-aș începe să cer. De altfel, de ce m-aș teme? Cel mult mi-ar putea spune nu!

Ajung la bar și Bob este surprins să mă vadă, este într-o poziție foarte bună, îmi dau seama de asta după inscripția de pe tricou: „Frumoase picioare!... La ce oră deschid?”

Profită de moment ca să mă pună la curent cu noutățile.

Am furat clienții celor două baruri din apropiere și proprietarii altor localuri din zonă trec mereu pe-aici ca să facă spionaj industrial...

— Este de tot râsul, se prefac că trec din întâmplare cu un carnet în mână și scriu numele felurilor de mâncare, apoi privesc înăuntru, încercând să înțeleagă ce are deosebit localul meu, eu ies și-i invit să intre, dar ei sunt foarte încurcați și fug cât îi țin picioarele. Nu-și pot imagina că ingredientul meu secret ești tu, dacă ar ști, te-ar plăti în aur!

Știam eu că am cerut prea puțin...

— Atunci să începem prin a-mi face o mărire a salariului, înainte de a pleca la concurență!

— Dacă, într-adevăr, ne descurcăm bine, o să devii milionară.

— Nu mai spune, că o să ajung să cred!

Aranjez pe teighea castroanele, tăvile și chiflele și zăresc o mașinărie misterioasă, un fel de mașină de tocat carne enormă.

— Este centrifuga, așa cum mi-ai cerut tu, și orice dorință de-a ta este un ordin pentru mine.

— Bob, este nemaipomenit, știi câte sucuri putem face? O să ai curând nevoie de un ajutor, singur n-o să reușești să te descurci, nu este atât de simplu ca umplerea sondelor cu bere, dar poți câștiga dublu!

— Știu, am văzut deja prețurile, chiar și șapte dolari pentru un suc de morcov, portocale și ginseng.

— Asta înseamnă că și tu faci spionaj industrial!

— Învăț și eu cum trebuie făcute afacerile. Paula, soția mea, mi-a reproșat întotdeauna că nu știu asta.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre soția ta.

— M-a părăsit de șase luni, este destul de dură și-mi lipsește fetița, dar acum mă simt mai bine, încep să simt din nou gustul vieții, și asta datorită tie.

— Știam eu că trebuie să vorbim despre mărirea aceea de salariu...

În timp ce mă îndrept spre ieșire, în bar intră un mic grup de băieți incredibil de efeminați, cu niște sprâncene perfecte, ten perfect neted și corpuri ca sculptate în marmură.

Și rămân încrămențită când observ că unul dintre cei trei, cel înalt, care râde cel mai zgomotos, mai deșuchiat ca toți și îmbrăcat ca Beckham este...

...David.

Nu-mi pot crede ochilor.

Nu vreau să cred ceea ce văd.

— Monicaaaaaa?! Nu se poate așa ceva! exclamă el cu palmele împreunate.

— Nu... nu se poate, spun eu dând încet din cap, ridicând din sprâncene.

Îl privesc în continuare, împietrită.

De unde naiba a luat vocea asta stridentă, ce se tot miră atâta și de ce continuă să dea atât de mult din mâini?

— Băieți, ea este Monica... o prietenă de-a mea, Monica, el este Nathan, iar el este Chris.

— Mă bucur.

Strâng mâna băieților și chiar că nu mai știu ce să zic.

— Monica, dar tu ce faci aici? Nu erai la Roma? Puteai să mă anunți că ești în oraș, după ce n-ai venit la întâlnire, am înțeles că nu mai voiai să mă vezi și am renunțat, chiar dacă aveam într-adevăr nevoie de o discuție cu tine.

Continuă pe tonul acesta plin de sine pe care nu-l recunosc și nici pieptănătura nu mai este a lui, ca și hainele, OK, a rămas un tip arătos, dar ceva tot s-a schimbat în el.

Dintr-odată rămâne ca trăsnit, își unește palmele în dreptul gurii pe care o deschide larg:

— Ia stai puțin... Dar-tu-ești-înn-sărce-nată!

Nu mi-am schimbat expresia și nici poziția corpului de când ne-am întâlnit, continui să sper că visez și că peste puțin timp va suna deșteptătorul.

— Așa este... sunt însărcinată!

— Nu se poate, este o nebunie, cu cine?

Fără să mă gândesc nici măcar o clipă și fără să mă întorc arăt cu degetul mare spre spatele meu.

— Cu Bob.

— Asta-i bună... Este incredibil! Chiar nu mă gândeam că erai tipa care să-și dorească o familie, credeam că nu-ți plac absolut deloc copiii, oh, Doamne, nici mie nu-mi plac. Coboară tonul: Ca să-ți spun drept, chiar nu-i suport... brrrr, nici nu vreau să mă gândesc la ei. Și totuși, până la urmă, ai decis în grabă... probabil că a fost o mare iubire între voi.

Bob n-a deschis gura până acum, slavă cerului, dar a înțeles că la mijloc e ceva în neregulă, probabil că eu m-am schimbat la față.

— Sigur că da, o mare iubire, nu-i așa, Bob?

Îi întind o mână în timp ce spală paharele. El, încurcat, se șterge în grabă și apoi apucă mâna mea între mâinile lui ca și cum ar fi apucat un pește mort.

Îl privesc pe David drept în ochi.

— Nu crezi că-mi ești dator cu câteva explicații?

David se întoarce către prietenii lui.

— Vă supărați dacă cereți și pentru mine ca de obicei? Trebuie să vorbesc câteva clipe cu Monica.

Ne îndepărtăm de grup și de Bob.

— Iei cumva sandvișul David? Cel cu salată grecească?

— Îmi place mult... chiar dacă are cam multă ceapă....

Aș fi fost în stare să jur.

— Monica, ascultă, în privința celor petrecute între noi... am înțeles că toată această atitudine agresivă pe care am avut-o întotdeauna față de femeii se datora faptului că, în realitate, sunt homosexual...

Îmi spune asta cu candoare, ca și cum mi-ar mărturisi că a devenit specilist în limbi clasice.

— Aha, ești homosexual... și când ți-oi fi dat seama de asta? Ai primit vizita unui înger care te anunța că vei naște în curând sau ai simțit o dorință arzătoare de a purta sutien?

— Nu mi-a fost ușor, crede-mă, i-am urât întotdeauna pe homosexuali, mi-am bătut mereu joc de ei, mai apoi am înțeles... sau mai bine zis m-au făcut să-mi dau seama că această

homofobie se naștea dintr-o puternică atracție față de bărbați. Când mi-am dat seama de asta am rămas șocat.

— Așa se explică de ce fosta ta soție aducea atât de mult cu Matt Damon.

— Da, într-adevăr, acum, că mă gândesc la asta...

— ...Și că după aproape zece ani de logodnă nu ți-ai dat seama că era lesbiană.

— Da, m-am gândit și la așa ceva... o viață întreagă să te faci că nu observi, doar ca să nu dezamăgești familia.

— Și așa s-a petrecut iluminarea...

— Am dus pentru scurtă vreme o viață dublă care mă făcea să simt o mare scârbă, trebuia să mă prefac în fața vechilor mei prieteni că-mi plac femeile, iar seara să mă duc la agățat în barurile pentru gay, până când l-am cunoscut pe Chris, care mi-a deschis ochii...

— Și familia cum a primit noutatea asta?

— Eu și Chris plănuim să mergem să trăim în Spania.

— Înțeleg, o mentalitate mai deschisă...

— La un scandal au rezistat bine, dar la al doilea...

— Prin urmare, acum te simți bine.

— Uite, Monica, a fost greu să accept și foarte greu să am un comportament explicit, dar Chris m-a ajutat foarte mult și, cu mare delicatețe, m-a făcut să înțeleg care e adevărata mea natură, iar acum nici nu-ți închipui cum mă simt. Sunt liber, sunt în sfârșit eu, și acum nu vreau să fac altceva decât să-mi trăiesc din plin noua viață, fără obligații, și să recuperez tot timpul pierdut.

Are niște ochi strălucitori și mâinile astea mereu în mișcare!

— Bine... dacă acum ești fericit...

— Sunt nespus de fericit, Monica, iartă-mă dacă m-am purtat urât cu tine, dar mă rog... nu eram eu, înțelegi, nu-i așa?

— N-am de ales. Sper că le-ai cerut iertare și tuturor celor de care ți-ai bătut joc.

— Ești în realitate prima femeie căreia îi cer iertare, dar, știi, nu este un lucru pe care l-am făcut intenționat, a fost mai degrabă o formă de apărare, mărturisește el ridicând din umeri.

— Mai degrabă premeditat, aș spune, îi răspund mai iritată decât aș vrea, m-ai sunat de nenumărate ori și ai venit după mine pe Coasta de Azur ca să te culci cu mine și să mă lași singură acolo în dimineața următoare.

— Dar ți-am lăsat cerceii! răspunde cu o expresie ofensată.

— Cerceii? Dar ce, crezi că sunt de-ajuns ca să compensezi o asemenea umilintă? Nici măcar dac-aș fi fost o curvă!

— Exagerezi acum, ți-ai fi dorit altceva? Poate un ceas? Nu-ți cunoșteam prea bine gusturile și nu aveam de unde să știu...

— Un ceas? Il apuc de gulerul cămășii, gest care îl îngrozește și se dă un pas înapoi, tulburat. Rahat de doi bani, gunoi ce ești, ești cea mai egoistă ființă care există pe fața pământului, dezonoarea oricărei categorii umane, fie bărbat, fie gay, soț, fiu sau prieten, ești un laș egoist căruia nu-i pasă de nimeni, care nu are nici inimă, nici sentimente. M-ai jignit, umilit și rănit doar pentru plăcerea de a face așa ceva, doar pentru a te mai simți încă bărbat, încep eu să suspin.

Bob intervine și îmi cuprinde umerii cu brațul.

— Stai liniștită, Monica, doctorul a spus că trebuie să te odihnești... Iartă-l, hormonii sunt de vină.

— Hormoni pe dracu', Bob, izbucnesc. Nu mă considera labilă psihic, nu știi ce mi-a făcut el mie și cine știe câtor femei, dar este atât de mârșav pe dinăuntru că sunt sigură că atitudinea lui nu se va schimba nici față de bărbați. Apoi, întorcându-mă către David: Ai fost un ticălos ca hetero și vei rămâne un rahat și ca gay!

David dă să răspundă, dar își dă seama că am dreptate și, din fericire, tace.

— Bine, Monica, a fost o plăcere să te revăd și felicitări pentru... arată spre burta mea, da, în sfârșit, pentru... voi... Mergem, băieți?

Băieții salută, stânjențiți, și îl urmează.

— Am impresia că tocmai am pierdut trei clienți, șoptesc eu, ștergându-mi lacrimile.

— Dar ce s-a întâmplat, vrei să-mi explici și mie? De ce te-ai certat cu tipul ăla?

— De ce?... Pentru că s-ar putea ca el să fie tatăl fetei.
Lui Bob îi pică fața.

— Parașuta aia istică?

— Da, el... dar acum cinci luni încă nu era așa.

Bob se așază pe un scaun, înmărmurit, și își trece palmele peste față.

— Dar, să nu-mi spui... și eu care credeam că sunt cel mai nenorocit bărbat din lume pentru că m-a părăsit nevasta.

— De obicei se spune că întotdeauna există cineva care o duce mai rău.

— Și i-ai spus că fetița este a lui?

— Nu, pentru că nu știi sigur asta și pentru că nu vreau ca un idiot ca el să se învârtă în jurul fetei mele. Ai auzit ce spunea? Urăște copiii și vrea să se mute în Spania ca să recupereze timpul pierdut, o atitudine grozav de constructivă. Îmi pare foarte rău pentru Chris, dar... fiecăruia ce merită, eu deja am plătit.

— Nu pot să nu fiu de acord cu tine.

Bob îmi zâmbește înțelegător, apoi se ridică și-mi pregătește un suc de portocale.

— Știi că mai devreme mi-a făcut plăcere că m-ai făcut să trec drept soțul tău?

— Erai primul bărbat pe care-l aveam la îndemână.

— Nu, vorbesc serios, tu ești o fată de ispravă, cumsecade și ești în găleată, eu sunt singur și oarecum în găleată și eu, așa că mă gândeam că dacă ți-ar fi convenit, puteam... nu știu... să trăim împreună.

Izbucesc în râs.

— Te oferi să mă iei de soție ca să capăt un green card?

— Este o idee prostescă?

— Nu, nu este, nu e deloc, o mulțime de femei ar accepta una ca asta, dar eu, poți să mă consideri nebună, eu cred încă în dragoste și, atâta timp cât n-o găsesc, nu mai vreau să accept compromisuri.

Bob își privește gânditor mâinile.

— Da, într-adevăr, ceea ce spui este foarte frumos, dar, știi și tu, dragostea trece oricum, mai devreme sau mai târziu, așa că se poate porni chiar de jos ieșind în cele din urmă la suprafață.

— Este interesantă teoria asta a ta, dar noi nu ne iubim deloc, ar fi prea trist.

— Nu ne iubim acum, dar ne respectăm și, poate că într-o zi, o să ținem unul la altul.

— Pentru mine este prea puțin, Bob, am nevoie de un bărbat în care să am o încredere oarbă, care să ne iubească pe mine și pe fetiță, care să mă protejeze, să nu mă trădeze, să fie cinstit, n-are importanță dacă este mai urâtel și nu înnoată în bani, să fie un bărbat echilibrat și așezat.

— Asta-i tot?

— Râzi de ce ți-am spus?

— Nu știi dacă există vreun asemenea bărbat.

— Eu sper în continuare că există, chiar dacă până acum nu l-am întâlnit. Greșeala pe care am comis-o până acum a fost aceea de a mă mulțumi doar cu fărâme de iubire, de teamă că aş putea rămâne singură, dar acum, când am văzut că reușesc să mă descurc foarte bine și pe cont propriu, în ciuda celor mai grele umilinte, n-o să mă mai mulțumesc cu un „cal șchiop“! Oricum, îți mulțumesc pentru propunere, dacă într-o zi o să fiu disperată, te caut.

— Chiar dacă în ziua aceea îmi voi fi găsit femeia vieții mele!

— Eu ți-o doresc.

Ies din bar în lumina sfârșitului de după-amiază care colorează în roșu clădirile din jur. Se simte apropierea unei seri splendide de primăvară târzie, în aer plutesc miresmele mării și din când în când mai vine și un miros de kebab, lumea iese de la serviciu și năvălește prin localuri în grupuri mici, turiștii stau la coadă în fața teatrelor, taxiurile aleargă grăbite, cuplurile își poartă câinii la plimbare împreună cu copiii, limuzine cu ferestre fumurii trec silențioase prin intersecții în timp ce un individ costum în lungustă face reclamă pentru un restaurant.

Acesta este New York-ul și de aceea îl iubesc.

Sunt încă puțin amețită, dar am senzația ciudată că mi-am regăsit stabilitatea, ca și cum aș fi pus la locul ei o piesă importantă dintr-un puzzle.

Știu că fac ceea ce este corect pentru mine și pentru fetiță, de acum înainte va fi doar ce-i mai bun pentru noi două.

Îmi mângâi burta.

„Puștoaico, poate că acela era tatăl tău sau poate că nu... Lovește o dată dacă vrei să-l mai vezi și de două ori dacă nu vrei să-l mai vezi.”

TUMP!

...

TUMP!

28

Mă aflu din nou la doctorița Parson.

Vreau s-o pun la curent cu ce s-a întâmplat în ultima vreme.

Am senzația că, atunci când ajung, se așteaptă la noi și electrizante revelații, ca și cum ar privi la o emisiune de varietăți.

Probabil că mă consideră un fel de „pauză de cafea”.

Îi povestesc despre întâlnirea aceea absurdă cu David.

— Nu reușesc să-mi dau seama cum, de la o zi la alta, bărbatul cel mai heterosexuat din univers, primul pe care l-am iubit cu adevărat, a putut deveni gay, înțelegeți? Și s-ar putea chiar să fie tatăl fetei!

TUMP!

— Aii!... sau poate că nu.

— Ești sigură că l-ai iubit cu adevărat?

Stau să reflectez câteva clipe.

— Pe scara mea a iubirii, da... dar... acum nu mai sunt atât de sigură.

— Cum era povestea voastră?

— Mmm... el era logodit cu alta, apoi s-a însurat cu ea, dar s-a despărțit imediat, eu am ieșit cu el de trei sau patru ori și întotdeauna cam pe ascuns.

— Sperai că o să-și părăsească logodnica?

— Da, speram asta.

— Și, dacă ar fi părăsit-o, crezi că ar fi rămas cu tine? Ți-a promis așa ceva? Era o poveste bazată pe o temelie solidă? Vreau să spun, aveai afinități electice, îi vorbeai despre problemele tale, era disponibil atunci când aveai nevoie de el? Visai să trăiți împreună? Îl cunoșteai bine? Îi cunoșteai familia, locul în care lucra...

— Nu, nimic din toate astea.

— Bine, am lămurit cel puțin faptul că între voi nu era o poveste de iubire, ba, mai mult, nu era cătuși de puțin o poveste. Acum putem trece la studierea chestiunii cu homosexualitatea.

Mă încrunt pentru o clipă.

Mă simt de-a dreptul ca Scufița Roșie care îl întâlnește pe lupul travestit în bunicuță.

Oare credeam cu adevărat că aceea era iubire? Sunt atât de oarbă să nu-mi dau seama când un bărbat mă folosește sau își bate joc de mine?

— La ce te gândești, Monica? Este totul în regulă?

— Da, doar că mă întrebam cum se face că, deși eu caut un bărbat cu anumite trăsături, îi întâlnesc întotdeauna doar pe cei care mai apoi mă iau în șuturi.

— Tu care crezi că ar putea fi motivul?

— Păi... nu știu, poate pentru că noi, femeile, suntem prin structura noastră interioară înclinate să fim înțeleghătoare și să suportăm o serie de chestii, poate pentru că suntem toate niște posibile mame și avem o răbdare nesfârșită, astfel că tindem să-i considerăm pe bărbații pe care îi alegem ca pe niște copii de crescut și de iertat?

— Este mult adevăr în ceea ce spui, dar îți aduci aminte cum erai când ai venit prima oară aici? Erai o femeie înspăimântată, care nu se iubea pe sine însăși, acum însă ești ocupată cu tot felul de lucruri, conduci un local, ți-ai inventat o carieră și faci totul de una singură într-un oraș care nu este al tău și în care este foarte greu să trăiești. Te afli la 10000 de mile distanță de aceea Monica de la început, sunt cu adevărat foarte mândră de tine.

Mă înroșesc la față ca și cum profesoara m-ar fi felicitat în fața întregii clase.

— Chiar așa?

— Categorie da, te-ai organizat foarte bine și ești pe cale să reușești. Faptul că David a descoperit că e gay nu trebuie să te tulbure prea mult, tu nu-l iubești și orientarea lui sexuală nu te mai interesează. Trebuie să facem față, în schimb, faptului că ar putea fi tatăl fetei tale.

TUMP!

— Vrei să-i spui asta?

— Nici moartă!

— Te-ai gândit bine?

— Sigur că da, mi-a spus chiar el că detestă copiii, îți dai seama? Mă vede însărcinată și-mi spune că detestă copiii și poate că acela pe care îl port în pântec este al lui.

TUMP!

— Chiar așa ți-a spus?

— Cu mult mai multă emfază, dar sensul ăsta era. Pleacă în Spania să se distreze „fără niște legături serioase”, mizez eu niște ghilimele, și sper să nu se mai întoarcă niciodată de acolo, este un adevărat pericol public.

— Ascultă, Monica, n-ar trebui să ți-o spun, din motive de etică profesională, dar... dacă aș fi în locul tău, aș face și eu ce faci tu acum.

— Cu adevărat?

Asta este ca și cum profesoara mi-ar fi dat un 10!

— Nu te-ai gândit nici măcar o clipă la banii pe care i-ai putea obține demonstrând că el este tatăl, angajându-te în procese fără sfârșit! Tu dovedești o foarte mare demnitate, așa cum rareori văd la pacientele mele care se înverșunează împotriva foștilor soți de la care pretind pensie alimentară și pierd cu totul din vedere propria viață și pe aceea a copiilor, într-atât sunt de obsedate de ranchiună și de ură.

Autoaprecierea mea pozitivă a avut o confirmare neașteptată.

— Ține-o tot așa, Monica, ești într-o stare psihică foarte bună, mai programează-te la o consultație dacă simți nevoia.

Mă ridic și îi strâng mâna.

— Mulțumesc mult de tot, Louella.

— Îți mulțumesc și eu, Monica.

Ies din cabinet mult înviorată de cuvintele ei, așa cum n-am fost niciodată.

M-a numit „femeie”, nu fată sau tânără sau inconștientă, așa cum mă consider eu având în vedere o bună parte a vieții mele.

A spus că sunt pe cale să devin responsabilă și că am demnitate.

Îmi repet în minte cuvântul „dem-ni-ta-te”, care sună ca o muzică în urechile mele.

Nu l-am iubit niciodată pe David, aceea nu era dragoste, nu semăna nici pe departe cu așa ceva. De fapt, dacă povestea noastră ar fi fost un film, i-aș fi repetat neîncetat naivei protagoniste: „Trezește-te, cretino, nu vezi că ăsta își bate joc de tine? Ai ochii astupați cu felii de salam sau ce? Tu meriți să ai parte de mult mai mult! Lasă-l pe rahatul ăla trădător!

O să-mi fac cadou, ca sărbătorire, o salopetă de mătase roz semnată Juicy Couture de la Bloomingdale's.
Costă cam cât două zile de muncă, dar... merit să port așa ceva.

Mai târziu, cu punga mea de hârtie maro „Big Size“, mă duc să fac spionaj industrial la Whole Food Market, ca să copiez idei pentru noile sandvișuri ale lui Bob.

Cu siguranță o voi repeta pe cea cu cremă de arahide și banane, cu puternic specific american, și apoi pe aceea cu sparanghel, ciuperci și cartofi, totul condimentat cu rozmarin.

Dacă astea ar fi fost temele pentru acasă, aș fi fost prima din clasă.

Întorcându-mă acasă, Joe mă oprește pe scări, puțin încurcat.
— Ciao, Monica, ascultă... îți amintești că mi-ai dat altădată ieri sandvișul acela?

— Da? A fost vreo problemă? răspund eu alarmată.

— Nu... adică, rețeta, am dat-o soției mele, dar i-a... făcut scârbă și n-am mai putut să-i spun ce aveam de gând, pentru că s-ar fi simțit jignită, așa că aș vrea să te rog, dacă vrei, să-mi pregătești tu prânzul, eu ți-aș plăti, evident, iar pe cel preparat de soția mea o să i-l dau pisicii lui Pilar.

— Va fi o mare plăcere pentru mine, Joe, o să-ți pregătesc prânzul în fiecare zi și, în plus, ceva ca să ronțai în timpul lungilor ore de lucru. Îți jur că o să fii ca nou, iar soția ta va fi atât de fericită că te-a făcut să slăbești, încât va trebui s-o duci în a doua lună de miere.

Ca și cum ne-ar fi auzit vorbind, uite și monstruoasa pisică tolănită în fața ușii mele.

Are ceva sinistru în aspect, care mă cam pune în dificultate. Sărmanul animal, nu este vina sa, dar fără niciun fir de păr și cu urechile alea...

De îndată ce mă vede venind, aleargă în fața ușii ei și începe să zgârie cu amândouă labele, ca posedată de diavol.

Evident, Pilar a plecat târziu de acasă, ca de obicei, și animalul a rămas pe-afară, așa că acum miaună din răspuțuri.

Îl înțeleg, și eu aș fi fost furioasă ca o hienă dacă n-aș fi putut intra în casă.

Mă apropiu de ușă ca să bat, dar ceva mă face să înțeleg că nu este momentul potrivit: gemete, insulte în spaniolă, zgomot de palme (sau de cravașă), rugăminți de supunere, lamentări...

„Dragă pisică, dacă aș fi în locul tău nu m-aș grăbi așa tare să intru, riști să fii folosită ca obiect sado-maso și nu vreau să mă gândesc la felul în care te-ar putea folosi! Și dacă efectul unei pastile de Viagra durează așa cum se spune în prospect, ai face bine să te împaci cu situația asta.”

Și, cum blocul ăsta a început să semene cu portul Genova, iată că-l văd năvălind înăuntru pe Tyler.

— Am venit să repar chiuveta lui Pilar, trebuie să vin ieri, dar n-am reușit să ajung.

— Uite ce facem, vino s-o repari pe-a mea, care pierde cu siguranță mai multă apă, și apoi ajută-mă să pregătesc meniul, pentru că sunt într-o întârziere groaznică.

— Da, vin mai târziu la tine, dar acum trebuie să mă duc la Pilar, are chiuveta înfundată.

— Îți garantez că nu este deloc înfundată, insist eu dându-mă înapoi pentru a-l împiedica să se apropie prea mult de ușă, suferind astfel un șoc tocmai acum, când începe să-și formeze o opinie despre maternitatea mea mistică.

Dar când Tyler își pune în cap ceva nu-l poți face să-și schimbe ideea nici prin lovituri de tun, așa că încep să tușesc foarte tare.

— Te simți bine?

— Nuuu... este alergia la pisică, ai putea să-mi aduci un pahar cu apă? Așteaptă să-mi găsesc cheile casei.

Dar în timp ce eu încep să scotocesc prin geantă, el încearcă să treacă de mine. Când face asta am un chef teribil să-l iau la palme, dar de ce o fi atât de încăpățânat?

Îl apuc de tricoi și îl târâsc departe de ușa camerei de tortură: n-ar supraviețui dacă ar vedea-o pe Pilar în salopeta ei de

lurex, cu o lumânare în mână și clești pentru încărcarea bateriilor în cealaltă.

— Hei, știi cântecul acela al lui Mika: *Relax take it eaaaasy... cause there's nothing that we can do...* Hai, cântă și tu cu mine... *take it eeeeeaaaasyyyyy na na na na na na na na...*

Improvizez pe coridor un balet în care dau tot ce este mai bun în mine, avântându-mă în faimosul moonwalk, care se potrivește perfect cu mocheta, și în dansul lui Snoopy care, cu burta mea, este fabulos.

Tyler nu pricepe ce naiba fac eu, dar râde și simt că fetița face și ea tumbe. Doamne, ce obositor este să fii mamă!

„Ridicolul n-a ucis niciodată pe nimeni“, spunea mereu bunicul meu, și este cu atât mai bine, pentru că, altfel, aș fi deja moartă de o bună bucată de vreme.

În cele din urmă îmi găsesc cheile și profit de uluiala lui Tyler pentru a-l trage în casă, ferindu-l de cine știe ce traumă.

Evident, pisica se strecoară și ea în casă cu noi, iar acum nu știu cum s-o țin departe de mine, pentru că, așa cum se întâmplă de obicei, singurul mod prin care atragi atenția unei pisici este să n-o bagi în seamă.

După o jumătate de oră petrecută sărind de pe un fotoliu pe un scaun, aud vocea lui Viagra luându-și ia rămas bun de la Sado-Pilar.

Mă întreb cum o să scape de ochiul vigilant al lui Joe și, într-adevăr, după câteva secunde, urletele sărmanului de el îmi dau de înțeles că nu a reușit.

Știam eu că printr-o alimentație adecvată va fi mai prompt și mai rapid!

Apărem și noi pe coridor ca să auzim mai bine și o vedem pe Pilar în ușa apartamentului său, în halat, ocupată să-și pilească o unghie.

— Nu vă faceți griji, îi place să fie bătut!

Nu l-am mai auzit pe Peter de câteva zile și simt că-mi lipsește.

Este, oarecum, acel frate mai mare pe care aș fi vrut să-l am, care mă protejează și mă iartă atunci când fac o pozna mult prea mare.

Pare incredibil de ocupat cu organizarea acelei ferme „bio“... Mă întreb cum s-o organiza o fermă „bio“ în Noua Zeelandă!

Vreau să-i povestesc despre noua viață a lui David, dar mă tem că s-ar putea ca ei doi să se placă, și apoi, când se întoarce, n-aș suporta să-i văd pupându-se de zor pe canapea.

Brrr... ce gând oribil, nu, nu pe canapeaua asta, nu sunt chiar atât de modernă.

Joe a apreciat foarte mult chiftelele gratinate la cuptor cu fasole, capere și fulgi de secară, i-am oferit și o cantitate de morcovi și țelină demnă de un iepure lacom, astfel încât după-amiază să nu aibă nicio poftă să mai alerge la barul din colț ca să comande obișnuitul sandviș cubanez cu cârnați, fasole și brânză din belșug.

Mama tace și, cum tace și tatăl meu, presupun că nu i-a spus sau, dacă a făcut-o, i-a cerut să se prefacă că nu știe nimic și să aștepte să-i dau eu însămi vestea.

Ce porcărie cu părinții divorțați, îi costă mult mai mult pe copii la capitolul convorbiri telefonice, pe lângă cadouri și deplasări.

Judecătorul ar trebui să prevadă o despăgubire în favoarea copiilor în caz de divorț, luând în considerare atât dauna morală permanentă – neîncrederea în raporturile umane, un procentaj mare de relații greșite, sentiment de vinovăție în timpul sărbă-

torilor tradiționale —, cât și pe aceea pur practică de a trebui să facă totul dublu.

Dar acum am altceva la care să mă gândesc, cum ar fi să încep să pregătesc nașterea fetei.

Pentru moment am doar un leagăn model Sfântul Iosif și nu am nici măcar o mică pijama sau niște botoșei de lână roșie.

Dar ceea ce îmi lipsește cel mai mult este un nume. Îmi vin în minte o mulțime, dar niciunul care să-mi placă în mod deosebit.

Este nevoie de un nume care să iasă învingător dintre toate, ușor de înțeles în toate limbile, de tipul Monica (chiar dacă aceasta nu a făcut din mine o persoană cu adevărat învingătoare, cred).

Un nume ca Hillary, Oprah, Angela sau Barbara, care să inspire încredere și stimă, nimic exotic sau complicat, dar nici prea banal.

O să pun o foaie jos, la intrarea în bloc, pentru ca toți chiriașii să poată scrie numele lor preferate, astfel încât să fie ca un sondaj.

Între timp îl chem rapid pe Peter prin Skype.

Sună în gol, nu-mi răspunde, probabil că este într-adevăr superocupat, așa că-i trimit un mail.

Dragă Peter,

Am reușit, nu știi cum, să-l pun la dietă pe Joe, iar acum m-am angajat să-i pregătesc micul dejun, prânzul și gustarea de după-amiază. Ehe, știu, probabil că te întrebi cum am reușit așa ceva și îți pot spune doar că am folosit metode de convingere prea puțin ortodoxe!

Aș avea nevoie să-mi dai câteva informații în plus despre îndulcitorii care pot fi folosiți ca alternativă la zahăr și despre modul în care se fac germeții în casă.

Și dacă în una din serile astea poți să mă suni pentru a repeta acea relaxare profundă, ți-aș fi recunoscătoare!

Ultimele evenimente care au avut loc mă fac să dorm cam agitată.

Nimic grav, nu te îngrijora, adică nimic grav în ceea ce te privește, dar pentru mine au fost un pic neplăcute. Mă rog, s-o lăsam așa cum a ieșit, atunci când o să mă chemi îți voi putea explica totul prin viu grai.

Atunci, ciao!

Ciao, ciao!

M

P.S. Ce nume i-ai pune fetei?

În timp ce ud cei 9 cactuși (mă rog, 8, pentru că unul nu a rezistat indiferenței mele), îmi sună mobilul.

Aproape că nu-i mai recunosc soneria.

Răspund cam arogant cu un „Pronto” italianesc, nu știu nici eu prea bine de ce.

Se aude foarte prost, trebuie să fie mama sau tata.

— Pronto? repet eu tot în italienește, poate că este bunica.

— Monica?

Mă simt copleșită de un val gigantic, un frison prelung îmi aleargă pe spinare, fetița se mișcă brusc, poate stărnită de emoția mea, mă trec sudori reci.

— E... Edgar?

— Da, Monica, eu sunt.

Urmează o tăcere prelungită, mi-am dorit acest moment de atât de mult timp că acum mă simt total nepregătită, stomacul mi se crispează din cauza agitației și inima este pe cale să-mi iasă din piept.

Nu mai reușesc nici măcar să respir.

Foșnete de tot felul apărute în transmisie nu mă lasă deloc să înțeleg ce îmi spune și nu vreau să pierd nici măcar un cuvânt.

— Mi-ai lipsit, mă grăbesc eu să-i spun.

Din nou tăcere.

— Mă auzi, Edgar? Mi-ai lipsit mult.

Uit cu bună intenție de căsătoria sa grăbită, oricine poate face o greșală, mă sună, mă caută, știam eu că nu putea să mă uite atât de repede.

— Monica... mama mi-a spus că m-ai căutat.

— Nu, de fapt, eu nu te-am sunat, adică voiam să știu unde te aflai, dar ea a fost cea care m-a căutat.

— Ea mi-a spus că o pisezi cu telefoane și că ai obligat-o să-ți spună unde sunt. Tonul vocii lui este rece și ostil.

— Dar... Edgar, nu a fost deloc așa... Doamne, sunt nepu-tincioasă, nu-mi pot striga furia pentru că, dacă închide n-am să-l mai pot auzi vreodată, ea fost cea care m-a căutat, îți jur.

— Da, cum vrei, ascultă-mă cu atenție, pentru că asta este primul și ultimul telefon pe care ți-l dau. Vreau să mă uiți, așa cum eu te-am uitat pe tine. Povestea noastră a fost o greșeală enormă. Acea nu era viața mea, acela nu eram eu și vreau să uit toată perioada aceea, vreau chiar să dau uitării toată viața mea de dinainte de a veni aici. Acel Edgar nu mai există, este mort și îngropat, prin urmare nici tu nu mai ești pentru mine. Să nu mai îndrăznești s-o deranjezi pe mama sau pe mine sau pe oricine altcineva, îți este clar? Poți face cu viața ta ce vrei, nu mă interesează, cu tine am închis capitolul.

Clic.

Doamne, Doamne, Doamne... Nu.

Simt că mor.

Nu se poate să se fi întâmplat cu adevărat. Cine era? Nu putea fi el.

Cu glasul acela plin de ură și de ranchiună

Plâng disperată, legănându-mă înainte și înapoi, repetând „Nu... Nu... Nu... Nu...”

Durerea pe care o simt înăuntrul ființei mele nu poate fi descrisă, este nebunească, este inumană, nu reușesc s-o suport. Mi-e teamă că această feroce suferință a mea i-ar putea face rău fetiței.

Îmi țin pânțele cu mâinile, în timp ce suspin fără încetare, ca și cum ar fi o sferă de cristal care s-ar putea sparge dintr-un moment în altul.

Mă ridic și deschid larg fereastra, lăsându-mă izbită de vântul de afară.

Respir adânc, niște respirații lungi și profunde.

Aș vrea să urlu din răputeri, să iau trei pastile de Xanax și o sticlă de vin, să fumez două pipe cu iarbă și un pachet de țigări și să dorm zile întregi, dar nu, acum nu pot face așa ceva, n-o voi mai putea face, trebuie să fiu calmă și să stau pe loc.

Imobilă.

Dacă stau nemișcată, durerea va dispărea ca atunci când un rechin îți dă târcoale sau când un lup vrea să te sfășie: dacă nu te miști, nu te atacă.

De ce... Ce i-am făcut? CE DRACU' ÎI PUTEAM FACE ATÂT DE GRAV?

El și nemernica aia blestemată de Margareth.

Totul este o neînțelegere, o nenorocită de neînțelegere, și eu nu-i pot explica asta.

Și dacă fetița ar fi a lui?

TUMP!

De data asta, lovitura este foarte puternică și aproape că mă lasă fără aer.

„Îmi pare rău, scumpo, îmi pare rău, nu ai un tată, nu există, îmi pare rău”, îi spun eu ca și cum aș vedea-o, „aș fi vrut ca măcar unul din cei doi să fie pedepsiți, dar nu este așa, îmi pare rău, totul este din vina mea... sunt o proastă, proastă, proastă...”

Telefonul sună din nou, răspund fără să mă gândesc, aproape sperând că e tot el, că și-a venit în fire, că și va cere iertare pentru că a fost atât de nemilos.

— Monica?

— Mamă...

— Ce s-a întâmplat, scumpo, de ce plângi?

— Mamă... încep eu să plâng din nou fără să mă mai pot controla.

— Draga mea, te rog, nu face asta, mă îngrijezi, spune-mi ce ai, vorbește cu mine, te rog.

— M-a sunat Edgar și mi-a spus că nu mai trebuie să-l caut, că m-a șters din viața sa, că acel Edgar pe care l-am cunoscut a murit...

— Oh, cerule, dar... nu cumva el este tatăl copilului?

— ...Da, n-are rost să-ți povestesc totul, este suficient de umilitor și așa.

Oftează.

— Scumpa mea, calmează-te, mama ta este aici, o să fie totul bine, crede-mă, totul va fi bine, o să vezi că se va întoarce.

— Nu, mamă, nu se va mai întoarce niciodată, niciodată, și eu nici măcar nu știu unde e.

— Dar i-ai spus că ești însărcinată?

— Nu, nu mi-a lăsat timp...

— Sună la informații, probabil că există liste ale convorbirilor cu numărul celor care te sună, nu? Un individ nu poate să dispară așa, în ziua de azi suntem cu toții interceptați, se știe!

— Nu, mamă, nu... nu pot... și știi ce vreau să-ți spun? Nu vreau și este bine așa, încep să simt o forță neașteptată care își face loc în ființa mea, nu vreau ca el să așteaptă. Nu vreau să mai am niciodată de-a face cu el sau cu oameni ca el. Nu mai vreau să fiu umilită, mamă, gata. Am suferit destul în viață și te asigur că sunt suficient de puternică pentru a merge înainte de una singură!

Sunt eu însămi uimită de forța cuvintelor mele.

— Comoara mea, tu ești cea mai bună din toate, am știut întotdeauna asta și totul se va aranja, o să vezi, eu sunt alături de tine. Vrei să vin acolo? Pot merge la agenție să-mi rezerv un bilet.

— Nu, mamă, nu, fii liniștită, m-ai ajutat mai mult decât ți-ai putea închipui, crede-mă. Îmi suflu nasul.

— Dar te simți bine? Sarcina merge bine? Ai făcut analize? Mănânci suficient? Sunt îngrijorată pentru tine.

— Da, mamă, totul este bine. Acum mă duc la culcare, trebuie să mă odihnesc, te sun mâine, îți promit.

Mă privesc în oglinda de la baie.

Și acea Monica este moartă și îngropată.

Naiva, păcălita, visătoarea, șovăielnica Monica odihnească-se în pace, în locul ei este femeia curajoasă care va aduce pe lume o fetiță splendidă, o va crește de una singură și o va iubi cu toate forțele ei, având grijă să nu-i lipsească nimic.

„Lovește o dată dacă ești mulțumită așa și de două ori dacă vrei să-l cunoști pe unul dintre tații tăi“, îi spun ștergându-mi lacrimile.

TUMP!

„Bravo, iubita mamei.“

Îmi pun pijama, mă vâd în pat și sting lumina.

Nu trece mult și mă scol.

Mai este ceva ce trebuie să fac înainte de a mă culca. Deschid computerul și dau clic pe fișierul „Edgar“.

Și îl șterg.

Astăzi este prima zi din noua mea viață.

Nu mai dau voie întregii dureri să pună stăpânire pe mine, nu îngădui nimănui să-mi facă atât de mult rău încât să mă gândesc la moarte, nimeni nu are dreptul să mă rănească, nimeni și niciodată.

Niciun David, nicio Lilly, niciun Edgar, nicio Margareth, niciun așa-zis „prieteni”.

De-acum înainte, cele mai importante persoane de pe lume vom fi eu și fata mea: noi împotriva restului lumii.

Nu mă voi mai lăsa umilită, voi lua tot ce mi se cuvine, voi răspunde cu aceeași măsură celor care încearcă să mă înjosească, mă voi apăra singură fără să aștept ca altcineva să facă asta.

Știu acum care îmi este valoarea și nu voi mai fi pradă ușoră pentru lupi infomețați în căutarea de autoafirmare.

De azi înainte, totul va fi altfel.

Deschid computerul și îi scriu imediat un mail Sandrei.

Dragă Sandra,

Îmi închipui că știi că-ți voi scrie, ghicind în cărți, dat fiind că orgoliul tău nu te lasă să-mi dai un banal telefon.

În ciuda ultimului tău mail foarte urât, m-am decis să-ți scriu ca să-ți povestesc cum stau lucrurile... pentru că îmi închipui că ai vrea să știi asta.

Mi-e bine, ba chiar mai mult, ne este bine, mie și fetei. Am acceptat sarcina și o duc înainte deși sunt tot singură, pentru că presupuși tați, pe care nu i-am informat, mi-au dat de înțeles fără jumătăți de măsură că nu sunt interesați de persoana mea: David a devenit gay (spre bucuria lui Mark), iar Edgar m-a sunat ca să mă someze să nu-l mai caut niciodată (s-a recăsătorit și trăiește pe undeva prin Oceania).

Grozave noutăți, nu-i așa?

Îți spun toate astea ca să vezi că, deși tu crezi contrariul, sunt o persoană matură, responsabilă și, în plus, foarte puternică.

Sper că sunteți bine și că, mai devreme sau mai târziu, o să ne revedem.

În ce mă privește, nu-ți port cătuși de puțin ranchiună.

Cu neschimbată afecțiune,

Monica

Poftim, ți-am zis-o!

Când sunt gata să închid, mă sună Peter.

— Monica, ți-am citit mesajul, dar, din păcate, sunt grozav de ocupat! Nimic nu merge așa cum ar trebui.

— Nu mai spune.

— Te simți bine? Ai o voce cam ciudată.

Cum de și-o fi dat seama? N-am spus decât trei cuvinte!

— Nu, Peter, nu merge bine, dar mai devreme sau mai târziu va merge și bine. Acum nu prea mă simt în stare să vorbesc despre asta, totul este prea dureros, dar când voi fi în stare să-mi controlez toată frustrarea asta fără să mai plâng vei fi primul căruia îi voi împărtăși totul.

— Oh, Doamne, Monica, este chiar atât de grav? Pot să fac ceva pentru tine?

— E grav, dar nu poți face nimic pentru mine, nu-mi poți vindeca rănilile, de asta va avea grijă timpul, dar poți face altceva... am un proiect în minte și doar tu mă poți ajuta.

— Spune-mi despre ce este vorba!

— Vreau să adunăm toate rețetele și sfaturile utile pe care le cunoști într-o carte de alimentație naturală pentru femeile însărcinate și, în general, pentru cei care vor să adopte un tip de bucătărie sănătoasă. Am pregătit deja mai mult de șizeci de rețete rapide dintre felurile de mâncare vegetariene, macrobiotice și ecologice și îți garantez că le-au plăcut foarte mult celor care le-au gustat... Atunci m-am gândim că în prepararea lor am putea combina fantezia mea în combinarea alimentelor cu experiența ta, acordând o atenție deosebită unor combinații potrivite

pentru a avea în permanență un aport corect de nutrienți, având rezervat și un spațiu cu remediile tale naturale pentru prevenirea diferitelor tulburări. Ce zici de asta ? Ți se pare o prostie ?...

Tăcere.

— Peter ? Mai ești acolo ?

— Da, Monica, mă gândeam și... nu, nu mi se pare deloc o prostie.

— Nu ?

— Nu, este... frumos, de când mă știu am în gând să scriu o carte, dar nici nu știu măcar cu ce să încep.

— Ah ! Pentru asta sunt eu, poți să ai încredere, am oarece experiență.

Este una dintre cele mai proaste, dar rămâne o experiență !

— Eu aș ști și un editor care publică genul ăsta de cărți, așa că, atunci când este gata, i-o putem trimite lui.

— Da, într-adevăr, aceea era singura problemă cu adevărat la care nu găseam soluție... în momentul de față nu mai am cunoștințe printre editori.

— Să știi că, deși există foarte multe cărți cu acest subiect, întotdeauna este loc pentru ceva nou.

— „Sănătoși cu Peter și Monica“ – sună bine, nu ?

— Sună grozav ! O nuanță de „italienitate“ în America este binevenită oricând, fiind sinonimă cu bunul gust.

— N-o să te las să faci un pesto cu măsline și migdale !

— O s-o detronăm pe Lidia Bastianich !

— Tipa care poate fi văzută la toate televiziunile ? Cea care a devenit o multinațională cu rețetele ei ține să fi italienești ?

— Așa este, îi vom face să slăbească pe cei care s-au îngrașat urmărind emisiunile ei.

— Iar demonstrația noastră va fi susținută de Joe !

— Așa este... înainte și după !

— OK, Monica, eu sunt de acord, din păcate nu am prea mult timp la dispoziție, dar jur că voi face tot posibilul ca să strâng materialele.

— Foarte bine, nu-i grabă, pentru moment sunt mulțumită, oricum, că ți-a plăcut ideea mea.

Îl salut.

De acum înainte deviza mea va fi :

Scoală-te întotdeauna cu un program sau cu un vis de realizat.

Restul zilei îl petrec gătind cu entuziasm, am o altă misiune extrem de importantă de îndeplinit și o să lipsesc vreo două zile.

Îi invit la cină pe Pilar și pe Tyler.

Nu voi povesti nimănui despre cele întâmplate, nu mai am chef să-mi amintesc acele cuvinte, vreau să le uit și eu.

De fiecare dată când îmi revine în minte vocea lui, simt că-mi crește tensiunea și devin un pachet de nervi, cad pradă de îndată unei neliniști profunde și nu-mi pot permite așa ceva, am nevoie de toată luciditatea posibilă.

Ar trebui să-i mulțumesc lui Edgar pentru că a fost așa de nemilos. Dacă ar fi fost dulceag și mieros ca întotdeauna, probabil că aș fi cedat, dar acum nu pot risca să-mi compromit sarcina din vina unui... nici nu știu cum să-l numesc, cuvintele de ocară nu sunt suficiente și nu-mi aduce nicio ușurare dacă-l urăsc.

Când neliniștea crește și lacrimile încep să-și facă apariția, încerc cu respirația Pranayama, care mă calmează cât de cât și mă ajută să-mi recapăt concentrarea asupra respirației în loc de să-mi imaginez diferitele sisteme de tortură la care aș vrea să-l supun.

Dacă atunci când eram copilă ai mei mi-ar fi spus că la vârsta de acum mă voi trezi amestecată într-un balamuc de felul acesta...

Dar îmi va servi, mă va face o persoană mai bună, o femeie puternică și o mamă bună.

Doamne, hormonii ăștia ai gravidității sunt FANTASTICI ! Am impresia că mă aflu sub efectul unor medicamente psihotrope.

Sosesc Tyler și Pilar.

Tyler a adus un căluț care se leagănă și pe care l-a construit el însuși, este adorabil.

Nu știu unde să-l pun și mă întreb dacă este o jucărie conformă cu normele CEE, dar este de-a dreptul minunat.

— Geppetto ți-a adus o altă operă de-a sa ! glumește Pilar pe socoteala lui.

Tyler se face roșu la față.

— Nu, uite ce frumos este și, de altfel, dacă l-ai făcut tu este și mai frumos.

Ne așezăm la masă și, spre marea mea satisfacție, și de data asta mănâncă tot.

Am pregătit o cină americană revizuită: salată de avocado cu nuci și stafide, porumb fiert, cartofi copti cu fasole picantă, covrigei și chec cu banane.

— Ei, Pilar, ce mai face Viagra ?

— Ah, muy bien, acum, când s-a întors la soția lui, nu mai are probleme, viața asta dublă le place mult bărbaților.

— Ce este viața dublă ? întreabă Tyler cu naivitate.

Ei poftim, încercă să-i explici !

— Când tu te regulezi cu două femei în același timp.

— Pilar ! Sunt și minori pe aici, vezi cum vorbești !

— Când te regu... ? Dar cum să spun altfel ?

— Pilar nu vorbește bine limba ta, așa că nu trebuie s-o ascuți și, când nu înțelegi ce spune, las-o baltă, pentru că nici măcar ea nu știe, îi spun eu cu blândețe, întinzându-i mâinile.

Pilar scoate limba la mine.

— Ah, cu atât mai bine, credeam că înseamnă să faci dragoste cu soția și apoi cu servitoarea, așa cum făcea tatăl meu, trage concluzia Tyler, mușcând din porumb.

Eu și Pilar scuipăm cartofii în farfurie și începem să tușim.

— Cum ?

— Da, mama n-a aflat niciodată, dar el o lua în brațe pe servitoare și, o dată, și pe sora mamei. Eu mă uitam la ei prin gaura cheii și, o dată, Peter m-a prins și mi-a tras o palmă zdravănă.

Ne spune toate astea zâmbind, ca și cum ar fi fost cel mai natural lucru de pe lume.

— Ascultă, Tyler, nu toți oamenii sunt astfel, știi ? Adică nu toți bărbații se leagă de toate femeile, spun eu.

Pilar mă lovește cu piciorul pe sub masă, eu o privesc și izbucnesc în râs.

— Ah, nu ? mă întreabă scuipând boabele de porumb.

— Haide, măcar unul o fi, nu crezi ? râd eu în continuare.

Tyler ne privește și începe să râdă și el, fără să știe de ce.

— Da, cred că-l ai în fața ta !

— Haide, Pilar, ești nebună ?

— Dar de ce ? Nu-ți place ?

— Termină odată, handicapato, râdem amândouă ca niște nebune. Îmi ajunge un copil.

— Dar voi vorbiți de mine ? întreabă Tyler cu o expresie nedumerită.

În clipa următoare ne oprim din râs.

— Nu... noi... nu.

— Pentru că eu am deja o logodnică, și n-aș putea s-o înșel cu alta.

— Tu ai o logodnică ? întrebăm în cor cu ochii cât cepele.

— Sigur că da ! De când am început să merg la școală, o cheamă Susan, dar acum trăiește în Franța, ne scriem de cinci ani.

— Ai văzut ? spune Pilar, punându-mi o mână pe umăr. Cei mai buni sunt întotdeauna cei care pleacă !

Sunt în tren cu destinația Cornish. New Hampshire.

Edgar m-a dus acolo anul trecut ca să-mi facă o surpriză, pentru că dorința mea cea mai mare era să-l cunosc pe scriitorul pe care-l iubeam cel mai mult.

A venit să mă ia cu mașina la 5 dimineața și m-a dus acolo, de-a lungul unui traseu foarte lung și complicat pe care-l parcursesese singur cu o zi înainte, ca să nu greșească.

Și l-am văzut. Ne-am strecurat pe sub gard ca să putem intra pe proprietatea lui, dar era singurul mod în care puteam pune în cutia de scrisori un bilet pe care i-l scrisesem, iar el a ieșit la un moment dat din casă și mi-a zâmbit.

Eram atât de tensionați și ni se părea că suntem gata să înnebunim de fericire, voiam să povestim asta întregii lumi, alergam în jos pe dealul acela ca doi adolescenți care au furat niște mere și apoi ne-am sărutat pentru prima oară.

Se făcuse luntre și punte ca să mă facă fericită, ca să mă ajute să-mi îndeplinesc visele, și eu mă întreb:

DAR CINE DRACU' ÎI CERUSE ASTA ?

De ce un bărbat trebuie să facă salturi mortale ca să te îndrăgostești de el, dacă după aceea te scuipă în față și te șterge din memorie ?

Și acum mă întorc la Cornish singură, chiar dacă nu știu cum o să pot ajunge acolo, având încredere în strădania de care este capabilă o femeie însărcinată.

Drumul cu trenul durează mai mult de trei ore, chiar dacă nu sunt mai mult de trei sute de kilometri, dar nici nu intra în discuție să închiriez o mașină.

Dormitez aproape tot drumul și în rest îmi fac însemnări pentru viitoarea carte.

Ajungând la Claremont trebuie să iau un autobuz până la Cornish și apoi... și apoi nu mai am nici cea mai mică idee.

S-a lăsat un frig căinesc acolo sus, chiar dacă aerul este minunat și, după cât este de viu, verdele pare așternut la Photoshop. Arată ca o imensă grădină presărată cu lacuri și case de țară.

Aș fi venit și eu să trăiesc aici dacă aș fi fost săcăită de ziariști.

Ajung la Cornish în primele ore ale după-amiezii, greșind de două ori stația la care trebuia să cobor.

Și plouă.

Întru într-un bar ca să beau ceva cald și toți clienții sunt extraordinar de amabili cu mine.

Pentru o clipă, îmi revine în minte șederea la Culross cu Edgar: erau cu toți drăguți în primele zece minute, apoi, de îndată ce auzeau că mă aflu acolo ca să trăiesc împreună cu el... „Dar cum asta ? Și Rebecca ?”

Rebecca murise cu șase ani înainte....

Îmi aduc aminte în linii mari unde se află casa lui Salinger, dar pare departe și eu sunt pe jos, pe timpul ăsta. Credeam că o să pot ajunge mult mai devreme și pe un soare frumos aș fi făcut o plimbare prin pădure, dar totul se întâmplă împotriva planurilor mele și asta începe să mă îngrijoreze.

O întreb în șoaptă pe chelneriță dacă știe unde locuiește scriitorul, dar ea se limitează la un zâmbet stânjenit. Cunoscuta proverbială omertă a locuitorilor din Cornish, dar nu-i pot condamna, pentru că de mai bine de treizeci de ani sunt asediați de horde de intruși ca mine care speră să-l vadă pe un individ care s-a hotărât doar să-și vadă de treburile lui acolo, pentru tot restul vieții.

Ies afară, în frigul înțepător, adăpostindu-mă sub umbrela mea, cu cizmele din cauciuc cu flori și cu o pâine de secară în mână. Parcă aș fi la „Găsește eroarea”.

Un domn în vârstă care urcă într-o mașină veche se arată binevoitor și mă întreabă unde merg.

— La casa lui Salinger, am ceva să-i dau.

Mă privește ca și cum ar spune „Uite încă una”, apoi îmi vede burta și se gândește „Asta e mai zbanghie decât toate”.

— Știu că vrea să fie lăsat în pace, dar este un lucru cu adevărat important, dacă nu, va trebui să fac drumul pe jos până acolo.

Acum o să se creadă că am rămas însărcinată cu Salinge și am venit până aici ca să-i spun asta !

— Bine, totuși, chiar până acolo nu te duc, te las în capătul străzii, apoi mergi singură.

— Perfect !

Urc în mașina veche de pe la începutul anilor 1900, care nu se deschide în dreptul pasagerului, așa că mă invită să stau în spate.

Parcurs din nou drumul pe care l-am făcut cu Edgar, pe când cântam și râdeam și îmi povestea toată viața lui, trecem pe minunatul pod de lemn acoperit și îmi aduc aminte cu exactitate totul, cuvânt cu cuvânt, fotografie cu fotografie, de parcă s-ar fi întâmplat ieri.

Este de necrezut cum toate acestea nu mai au acum nicio semnificație pentru el.

Mie toate aceste amintiri îmi vor rămâne în suflet, chiar dacă de mâine va trebui să arunc și eu cheia.

— Uite, am ajuns, dealul trebuie să-l urci pe jos, te simți în stare ?

— Cum... cum să nu ! Vă mulțumesc din suflet că m-ați adus până aici.

Fir-ar să fie de frig, putea să facă și el un efort să mă ducă până acolo.

Urc în măsura în care îmi permite sprinteneala mea de incubator pe ceea mi se pare un urcuș nefârșit, terenul este alunecos și acoperit de frunze roșietice care fac ca efortul să fie și mai mare.

În sfârșit ajung în vârf, sunt transpirată leocărc !

Par o Scufiță Roșie sub efectul ketaminei.

Luminile din casă sunt stinse, dar cele din cămăruța de beton care ar trebui să servească de birou sunt aprinse, poate că el este înăuntru. Nu-mi rămâne decât să aștept, cu răbdare și demnitate, sub porcăria asta de ploaie insistentă, cu umbrela roșie, fusta de

lână lungă cu pătrate verzi, cizmele de cauciuc cu flori și pâinea de secară în mână.

În cel mai rău caz mă împușcă.

Trece o oră și jumătate, eu sunt vânătoare, forța determinării mele începe să scadă, cine știe ce credeam eu, are aproape nouăzeci de ani, poate că nici nu stă prea bine cu capul.

Tocmai când mă gândeam să mă las păgubașă, văd în depărtare deschizându-se o porțiță.

— Domnule Salinge ! strig eu și imediat mă căiesc amaric.

Îl recunosc pe bărbatul înalt, cu părul alb și o haină veche maro. El, din contra, nu mă recunoaște pe mine și mă privește ca și cum aș improviza o tarantelă cu fața acoperită de niște smântână.

— Cine este ? întreabă el cu un aer defensiv.

— Domnule Salinge, v-am adus un cadou, plec imediat, l-am făcut cu mâinile mele, este o... pâine de secară... în onoarea lui Holden și, de asemenea, în onoarea dumneavoastră, din moment ce v-ați orientat obsesiv spre produse ecologice, adică nu vreau să spun obsedat... pasionat... dar să știți că și mie îmi plac foarte mult semințele...

Mă apropiu tiptil, dar el probabil că-și dă seama de asta datorită unui senzor ambiental, pentru că îmi răspunde imediat :

— Oprește-te acolo, nu te mișca !

— Nu, nu mă mișc, veniți dumneavoastră, eu sunt inofensivă. Ba chiar sunt și însărcinată și... am făcut tot drumul ăsta pe jos...

Se apropie cu pași prudenți, ca și cum ar bănuia existența unei capcane, lucru care probabil că i s-a întâmplat de mai multe ori.

— Ești udă complet, îmi spune și se încruntă.

— Din păcate, da... Plouă.

— Intră să te usuci.

— Eu ? Nu, glumiți ? Nu vă faceți griji, voiam doar să vă dau pâinea și apoi plec.

— Am spus să intri, și se îndreaptă spre casă.

— OK, dacă insistați. Îl urmez împiedicându-mă.

Sunt gata să mă prăbușesc de emoție și de teamă, sunt pe cale să intru în casa lui Salinger.

Îl urmez în bucătărie, restul casei este cufundat în întuneric, nu mă simt în largul meu și aproape că mă tem că o să-i încalc intimitatea dacă privesc în jur.

Este o bucătărie veche din lemn, foarte mare și într-o perfectă ordine, dar fără niciun detaliu modern, încremenită și ea sub aspectul de acum treizeci de ani.

Aparatura casnică este de-acum demodată.

— Uitați, asta este pentru dumneavoastră. Îi întind pâinea ca să rup tăcerea. Am făcut-o cu mâinile mele.

— Ai lăsat-o să crească suficient?

— Toată noaptea.

— Mm... pune-o acolo, soția mea nu este aici și nu știu unde este cafeaua, de aceea...

— Nu, nu vă deranjați, credeți-mă, după mine, ați făcut foarte bine că nu mai vreți să vorbiți cu nimeni, lumea de afară este doar o mare harababură, nimeni nu mai știe ce face... mă rog, este nebulie curată! Gândiți-vă că anul trecut, când am venit aici ca să vă las acel bilet –, vă amintiți? – eram cu logodnicul meu, „marea iubire”. Bine, acum știți ce a făcut? S-a recăsătorit și m-a șters pe mine din viața sa și poate că fetița este a lui.

— Poate?

— Da, pentru că încă nu știu, poate că este a altcuiva, care acum a devenit gay.

— Doamne, cât de absurd sună toată povestea asta!

El mă privește ca și cum ar avea de-a face cu o nebulă și clatină din cap, apoi zâmbește.

— În fond, lumea nu s-a schimbat prea mult.

— Nu, poate că nu.

Privesc în jurul meu, soarele stă să apună, este cazul să plec.

— Bine... Atunci, vă rog să mă scuzați pentru deranj, dar înainte de a pleca... pot să vă rog să fac o poză cu dumneavoastră?

— O fotografie?

— Da, cu telefonul, nu durează decât o clipă. Scot fulgerător mobilul din buzunar.

Am impresia că nu înțelege prea bine ce fac, dar se lasă fotografiat, chiar dacă nu zâmbește.

— Și, înainte de plecare, vă mai cer și un autograf pe exemplarul meu din *De veghe în lanul de secară*.

Mă simt ca o puștoaică, dar când ți se mai poate întâmpla așa ceva?

Semnează pe prima pagină cu mișcări obosite.

— La revedere, domnule Salinger, îi spun, îmbrățișându-l.

Mă conduce până la ușă și mă salută oarecum în grabă, probabil că năvala mea a durat prea mult.

Pornesc din nou la drum, întorcând capul pentru ultima oară.

Cine știe dacă o să mănânce pâinea mea de secară!

După mine, o s-o arunce, de teamă că ar putea fi otrăvită.

Nu am fost atât de masochistă încât să-mi rezerv o cameră în hotelul B&B, în care am făcut prima oară dragoste cu Edgar.

Chiar dacă, timp de o clipă, m-am gândit la așa ceva.

Am făcut o lungă baie relaxantă și am luat cina în cameră.

În linii mari mă simt bine, ploaia a încetat și asfințitul este atât de frumos încât îți taie răsuflarea, pare să fie din *Pe aripile vântului*.

Întâlnirea mea cu Salinger a fost un pic dezamăgitoare, dar nu mă așteptam, desigur, să mă invite la cină și să-mi propună să scriem o povestire la patru mâini, astfel încât să mă aranjez pe toată viața, așa cum a făcut-o el...

...Sau poate că da?

Sediul *Vanity Fair* este impregnat de o atmosferă de intrigă și tupeu, care pe mine însă, mă lasă rece.

Am trecut pe acasă ca să mă schimb și pe la un atelier fotografic pentru a descărca pozele cu Salinger.

Acum aștept ca „Răutatea Sa” Lilly Horovitz să se îndure să mă primească fără programare, o ispravă mai dificilă decât o victorie la Superbowl, și pariez chiar că se va preface că nu mai știe cine sunt.

Secretara iese din biroul ei și vine către mine.

— Hmm... puteți să-mi mai spuneți încă o dată numele dumneavoastră? Lilly nu este sigură că a înțeles...

Izbucnesc în râs.

— Nici nu mă-ndoiam! Spune-i că este Monica, cea care crede că a păstra singură un copil este ceva surprinzător!

Secretara ridică din umeri și se întoarce în birou.

După 10 minute, îmi face semn să intru.

— Îți acordă 3 minute și nu este doar un mod de a se exprima, îmi șoptește la ureche.

Intru în bîrlogul lupului.

Lilly este îmbrăcată cu o jachetă verde prăzului, în ton cu dispoziția, își scoate ochelarii când intru și imediat mă întâmpină într-un mod nu prea amabil.

— Ce te aduce pe aici, Monica... erai în trecere ca să livrezi pizza la comandă?

— Nu, eu le duc doar în Queens.

— Ah, bravo, o replică promptă este ceva fundamental. Atunci, spune-mi, ce pot face pentru tine?

— Am trecut pe aici doar ca să-ți arăt ceva. Scot fotografia din plic și i-o arăt.

Lilly își pune ochelarii și privește imaginea timp de câteva secunde, înainte de a-și da seama ce reprezintă.

— Nu este Salinger?

Dau aprobator din cap.

— Tu... și tu cum de ai fotografia asta, unde a fost făcută, când? Începe să se agite.

— Ieri, în bucătăria lui, răspund ca și cum i-aș fi arătat cuiva unde este liful.

— Cum adică „ieri, în bucătăria lui”?

— Ieri am fost acasă la el în Cornish, am așteptat afară cel puțin o oră și când a ieșit i-am spus că i-am adus o pâine de secară făcută în casă, având în vedere că mănâncă doar biologic, și, pentru că ploua, m-a invitat înăuntru.

Lilly înghite în sec.

— A... așteaptă o clipă. Ia telefonul: Miriam, vino imediat în biroul meu... Monica, ce vrei... o cafea? Un cappuccino? Orice vrei.

— O cafea de orz cu lapte de soia rece și o picătură de miere, răspund eu cu marea satisfacție de a-i da peste bot cu pretenții absurde.

— Ai înțeles, Miriam? Hai mai repede, zboară încoace! Închide și mă privește cu alți ochi.

— Stai jos, dragă, te rog, în starea în care ești n-ar trebui să stai prea mult în picioare, ce mai faci? În câte luni ești? Te văd într-o formă extraordinară, arăți foarte bine, iei acid folic?

— Da, Lilly, mă simt foarte bine, răspund eu cu seninătate.

— Și cum spuneai, ai mers la pustnic și nu numai că l-ai văzut, dar ai și intrat în casa lui... Este... stupefiant, se surprinde pe ea însăși folosind acel cuvânt. Ai avut o idee genială, l-ai înduioșat cu sarcina ta, nu l-ai făcut să se simtă agresat, niciodată n-a mai invitat pe cineva în casa lui, cel puțin pe nimeni străin, ai fost măreată!

— Așa este... las intenționat cuvintele în suspensie.

— Și ai vorbit?

— Oh, da... foarte mult timp.

— Și... Ce ți-a spus? Te rog, nu mă lăsa așa, pe ghimpi! Îți dai seama, nu-i așa, că acesta este evenimentul secolului? Trebuie neapărat să pregătești un reportaj bubuitoar, dar asta nu am nicio îndoielă că se va face, după care vom publica pe copertă poza cu el, este o exclusivitate mondială, Doamne, Monica, poate că nu-ți dai seama că te-ai întrecut pe tine însăși!

Este atât de plină de adrenalină că mă tem să n-o văd în clipa următoare ridicându-se din scaunul cu roțile.

Se aud bătăi în ușă.

— Intră! strigă Lilly.

O fată timidă intră cu o tavă în mână.

— Te-ai îndurat în sfârșit să apari! Repede, pune cafeaua pe masă și dispari, mărie Lilly, apoi se întoarce ca să-mi suradă, ca și cum prezența mea acolo ar fi cel mai prețios cadou de ziua ei.

— Atunci, scumpo, ai deja pregătit reportajul? Dacă nu, îți pot acorda o săptămână, dar nu mai mult. Trebuie să-ți spun că suntem cam aglomerati, iar în ce privește plata, poftim... ce zici de 10.000?

— 10.000? repet eu, surprinsă.

— Mai mult ar fi greu, pentru că ar fi primul tău reportaj, dar pot lua legătura cu administrația ca să vedem dacă ei pot face ceva? Prim urmare, scumpo, ce părere ai?

Îi zâmbesc fără să scot nicio vorbă și o văd pusă în dificultate, poate pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani.

Sau poate chiar treizeci.

— Aștept! Nu spui nimic? Nu ești mulțumită? Este din cauza banilor? Îți promit că voi căuta o soluție mai bună, mă presează în așteptarea unui răspuns.

— Lilly...

— Te ascult, dragă. Zâmbește cu toți cei treizeci și doi de dinți.

— Nu am nici cea mai mică intenție să scriu un reportaj, declar eu cu candoare.

— Cum? mă întreabă ea ca și cum i-aș fi spus că refuz să primesc premiile pentru victoria în Superbowl!

— Poate că nu ne-am înțeles, știi? continui cu o voce calmă, eu ți-am arătat fotografia aceea ca să-ți demonstrez, chiar dacă nu era nevoie, că nu sunt o incapabilă, așa cum mi-ai strigat în față ultima oară. Totuși, prin intermediul insultelor și aroganței tale mi-ai dat posibilitatea să înțeleg ce anume n-aș vrea cu niciun chip să fac în viață. Fac o pauză destul de lungă, apoi spun: Nu vreau absolut deloc să am de-a face cu oameni ca tine. Zâmbesc continuu, fără cea mai mică umbră de ostilitate.

— Dar... Lilly se încrunță, cred că nu te-ai supărat pentru ce ți-am spus data trecută, nu-i așa? Cu siguranță, eram obosită peste măsură. Știi, asta este o muncă extenuantă, nu dorm suficient și uneori nu mă simt bine... o să înțelegi mai bine așa, arată spre scaunul cu roțile, nu te poți supăra pentru ce s-a întâmplat atunci, eu îi tratez rău pe toți, se știe asta, dar, în realitate, nu sunt cu adevărat rea. Zâmbește forțat, se abține pentru că știe că nu are nicio putere asupra mea și, dacă ar avea posibilitatea să-mi scoată creierul și să descarce toate informațiile de acolo pe un mp3, ar face-o fără probleme.

— Ba cum să nu fii.

— Poftim?

— Cred că tu simți într-adevăr plăcere să te porți urât cu cei din jur, iar dacă ei îți permit asta, probabil că au motivele lor bine întemeiate, dar pe mine nu mă interesează să fiu nevoită să lucrez pentru o hienă care, în funcție de cum se scoală dimineața, mă poate umili sau ucide pentru că, pur și simplu, îi place să facă asta.

— Și, prin urmare, reportajul?

— Reportajul? Răd și mă ridic, îmi iau înapoi fotografia, cafeaua și ies, triumfătoare.

Jur că în seara asta mă îmbăt cu șampanie, aceasta este cea mai frumoasă clipă din viața mea!

O aud pe Lilly înjurând mobilele din biroul său care-i stau în cale și o împiedică să vină după mine cu scaunul ei cu motor, apoi aruncă cât-colo câteva scaune și, după o secundă, mă ajunge din urmă, dar eu mă aflu deja în lift.

Este ca în scenele din filme în care ea pleacă și ușile liftului se închid.

Mă rog, ușile liftului nu se închid așa de repede cum mi-aș fi dorit eu, pentru că Lilly se dezlanțuie ca o isterică împotriva mea, urlând:

— Să nu îndrăznești să vinzi fotografia celor de la *Vogue* că te omor cu mâinile mele, tică...

Și ușile se închid.

La intrare o văd pe cucoana care face chimioterapie de trei ori pe săptămână.

Din instinct, mă apropiu de ea.

— Vă doresc mult succes, sunteți cu adevărat demnă de admirație.

— De ce, dragă? mă întreabă ea cu un zâmbet.

— Mă rog, pentru felul în care faceți față bolii dumneavoastră și chimioterapiei, voiam să vă spun că vă admir pentru forța dumneavoastră.

— Dar eu nu fac chimioterapie. Ați înnebunit? Îmi răspunde revoltată femeia, făcând semne de descântec.

Lilly Horovitz, ești o nemernică fără pereche.

Cobor în stradă entuziasmată ca John Travolta în final la *Febra de sâmbătă seara*.

Mai lipsește să încep să merg ca un rapper și să bat palma cu bătrânele. Nu trec nici zece minute și, culmea punctualității, mă sună Max.

— Monica dragă! Începe el.

— Cine este?

Ah, acum vreau să-mi savurez în tihnă victoria.

— Sunt eu, amicul tău, Max. Nu mă recunoști?

— Ia te uită... Max, cărui fapt îi datorez onoarea asta?

— Haide, să nu-mi spui că nu știi, nu-i așa că te duci la GQ ca să vinzi exclusivitatea?

— Ca să-ți spun drept, nu.

— Haide, Monicuța dragă, mie poți să-mi spui. Crede-mă, nu este nimic mai bun decât VF.

Unul care mi se adresează cu Monicuța n-ar merita niciun răspuns.

— Atunci, poate că nu m-am exprimat destul de clar. Ciudat, pentru că mie mi s-a părut că da. Nu am absolut deloc intenția să scriu un reportaj despre Salinger, să-i încalc sacrosancta nevoie de discreție și să lucrez pentru o gașcă de exaltați ca voi.

— Ești complet cretină.

— Poftim?

— Ești nebună, nu-ți dai seama ce ai în mână, lovitura secolului, cel mai important și controversat scriitor în viață îți acordă un interviu la el acasă și tu îți faci din asta o problemă etică?

— Exact! Pur și simplu o problemă etică!

— Mie să nu-mi vii cu chestii din astea. La mijloc sunt banii, tu vrei mai mulți bani. Hai, spune-mi cât vrei. Dă-i drumul, vorbește!

— Nu mă ispită! Îl ironizez eu.

— Haide, nu fi proastă, nu-ți dai seama ce-ți oferă? Lilly Horovitz este aceea care îți cere să te ocupi de acest reportaj exclusiv, înțelegi? Lilly Horovitz!

— Și cine o fi și Lilly Horovitz asta? Sfânta Fecioară? Ascultă-mă bine, Max, *proastă și cretină* să-i spui surorii tale și, dacă pentru tine cea mai mare realizare a vieții este s-o lingi în dos pe Lilly Horovitz, te rog, servește-te, eu nu vreau să mai am niciodată de-a face cu un rahat ca tine și nici cu o dezechilibrată ca ea, eu am o viață a mea și singurele persoane cărora le dau socoteală suntem eu și fata mea, m-ai înțeles acum? Nu? Atunci o să-ți explic mai bine prin sigla care îți place atât de mult:

VF, VĂ FUT!

Clic.

AȘAAAAA!

Sunt cu adevărat mare, doi dintr-o lovitură!

Nu m-aș fi gândit niciodată că aș putea să fac așa ceva, dar noua Monica nu se mai teme de nimeni.

Alerg prin aglomerație dând din mâini ca să opresc un taxi.

Se opresc două. Probabil că este numărul meu norocos.
Taximetristul coboară ca să-mi deschidă portiera.
Mă așez și în sfârșit mă relaxez pe bancheta din spate.
Scot din geantă fotografia cu Salinger și o sărut.
— Mulțumesc, bătrân excentric și urs morocănos, te iubesc
cu adevărat.

Mă duc să fac o plimbare în Central Park la asfințit, ca să mă bucur de această minunată senzație de încredere în mine pe care n-am mai încercat-o până acum.

Nu mi-am putut imagina nici pe departe ce senzație extraordinară de pace interioară poate declanșa apărarea propriilor idei.

Am încetat să mai plec capul și nu mai vreau să mă cobor în acceptarea unor compromisuri, nici în dragoste și nici măcar în muncă.

Se poate trăi foarte bine fără a-ți vinde propriul suflet diavolului.

Poate că nu se pot câștiga miliarde, dar nu asta e secretul; secretul este să trăiești pe cât posibil în concordanță cu tine însuși.

Dacă te afli în căutarea unei iubiri ca-n basme, nu o poți găsi alături de un tip foarte frumos, dar logodit, pentru că probabil se va căsători, va divorța și apoi va descoperi că este gay, după cum nu te poți cupla nici cu unul care nu și-a depășit trecutul, pentru că probabil va suferi de manii obsesiv-compulsive și va fugi în Oceania ca să-și refacă viața.

Jur că într-o zi o să scriu o carte despre mine însămi.

Ai înțeles, micuț? Nu te vâri niciodată cu picioarele în mînăa nimănui, este mai bine să fii o zăpăcită decât o fricoasă.

Pe fricoși îi mănâncă lupul.

Mă așez pe o bancă de lângă *Reservoir* ca să privesc rațele care plutesc pe apă.

Bobocii se străduiesc să se țină de mama lor.

— Doamne, cât sunt de draguțe! mă aud spunând.

Hormonii sunt cei care vorbesc în numele meu, n-am nicio îndoială.

— Nu-i așa că sunt adorabile? Îmi răspunde o proaspătă mămică abia așezată pe bancă, ieșită la aer cu un copil în cărucior.

— Da, sunt minunate. Oh, este copilul tău? mă grăbesc eu să-l privesc mai de aproape.

— Da, îl cheamă Kevin și are două luni.

— Oh, Doamne, cât este de drăguț!

Tot vocea mea este? Probabil că sunt cu mintea aiurea!

Kevin se uită la mine și râde.

— Oooh, ia te uită, mi-a zămbit dulce! mă arunc eu în ciorba de giugiuleli.

— Da, el râde mereu, nu-i așa, cocoșel? zice mămica desfășând centura de protecție și luându-l în brațe.

— Dar ești tare frumușel, Kevin, și ce ochișori frumoși ai și ce mânuțe mițite, pot să-l țin și eu puțin în brațe?

— Da, sigur că da!

Îl ridic foarte emoționată la gândul că este prima oară când iau în brațe un copil din inițiativa mea, dar prefer să nu-i spun asta mamei lui.

— Dar știi că ești o adevărată păpușă tare frumoasă?

Nuuu, am acum și o voce de handicapată, aș fi putut să jur că n-o să fac asta.

— În ce lună ești? mă întreabă.

— Întru în curând în a șasea.

— Este băiat sau fată?

— Fată.

— Și eu mi-aș fi dorit o fetiță.

— Poate că la următorul...

— Următorul? N-aș crede, cel puțin nu așa de curând... știi, sunt singură.

— Ah, așa?

— Chiar așa, nu i-a picat bine deloc atunci când a aflat că eram însărcinată și...

— Oh, îmi pare rău, dar ați vorbit între voi dacă vreți să aveți copii?

— Uite, ca să-ți spun drept, el nu voia, dar m-am gândit că era doar un pic de teamă și că mai apoi se va bucura să aibă unul, dar n-a fost să fie așa.

— Ei bine, gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă el te-ar fi obligat pe neașteptate să devii mamă, lăsându-ți pe cap toate responsabilitățile. Poate că, uneori, ar trebui să ne punem în locul partenerului nostru, pentru că nu toți se simt pregătiți să aibă un copil. Vreau să spun, este o treabă grea!

— Eram atât de sigură că va fi fericit, dar în seara în care i-am dat vestea s-a înfuriat rău de tot, mi-a spus că l-am tras pe sfoară, că l-am nenorocit și că nu vrea să mă mai vadă niciodată!

— O prietenă de-a mea, în schimb, trăia cu un bărbat pe care credea că-l iubește mult, dar lucrurile mergeau prost pentru că el avea o mulțime de probleme, apoi într-o zi i-a dat un semn de viață fostul iubit și... știi cum se întâmplă în asemenea cazuri când ești cu moralul la pământ, a urmat o noapte de amor nebun și după mai bine de trei luni și-a dat seama că rămăsese însărcinată.

— Chiar așa? Dar cu cine?

— N-a vrut niciodată să afle.

— Și cei doi tați?

— S-au... evaporat!

— Ufff, asta a picat mai rău ca mine.

— Oh, n-aș zice, este foarte fericită acum. Muncește, are o grămadă de prieteni, iar fetița este o splendoare.

— Dar tu? Soțul tău este mulțumit cu situația asta?

— Oh, era.

— A șters-o și el?

— Ei, da!

— La o altă femeie?

— Nu, a murit!

— Oh, cerule, îmi pare tare rău, nu voiam să fiu indiscretă.

— Nu, nu-ți face probleme, am trecut peste asta! răd eu gândindu-mă că m-a luat, poate, drept dementă.

— S-a făcut târziu, trebuie să-l duc pe Kevin la bunica, probabil că i-a pregătit deja masa de seară!

Îmi ia copilul din brațe cu o oarecare îngrijorare în priviri.

— La revedere și succes! îi spun eu, zăbind. Ciao, micuțule Kevin!

— La revedere, succes și ție, și demarează împingând căruciorul cu două sute la oră.

Întorcându-mă acasă, în holul de la intrare îl întâlnesc pe Joe, care îmi arată cu satisfacție că pantalonii încep să-i fie prea largi.

— Uau! Ce tare, Joe, chiar că mă bucur foarte mult. Ai văzut cât este de ușor? Și pun pariu că te și simți mai bine.

— Adevărul este că aș face moarte de om pentru o felie de tort cu ciocolată.

— Nicio problemă, îți fac eu un tort, fără colesterol și cu foarte puțin zahăr.

— Dar există așa ceva?

— Sigur, ai încredere în mine.

— N-o să-mi facă scârbă?

— Nu, nici vorbă, fii liniștit.

Oh, Doamne, chiar la fel n-o să fie, dar cel puțin n-o să i se mai strămteze arterele.

Îi pregătesc un tort de ciocolată cu făină de carruba care, denumit astfel, pare să fie premiu pentru calul câștigător la Palio di Siena, dar măcar din punct de vedere estetic seamănă cu unul adevărat, restul îl va face sugestia.

Trebuie să mă ocup de meniurile pentru mâine. Bob ar putea intra într-o panică totală și vreau să mai lucrez și la carte.

Îmi controlez rapid poșta electronică.

A venit un mail de la Peter (entuziast), care îmi spune:

Dragă Monica,

Sunt pur și simplu electrizat, nu știu cum să-ți mai mulțumesc pentru ideea pe care ai avut-o, abia aștept să am ceva timp liber ca să mă ocup de proiectul acesta.

Aici îmi vine să înebunesc, nu reușesc să lucrez cu niște tembeli, îmi pierd timpul repetând tot felul de lucruri, pentru ca mai apoi ei să facă exact pe dos față de ce le-am spus eu, iar toate astea îmi pun la grea încercare răbdarea.

Îți trimit atașate câteva din rețetele mele (creme de față și pentru diferite împachetări), de exemplu pasta de dinți cu bicarbonat, argilă

albă și ulei de arbore de ceai sau crema antiriduri cu unt de karité și ulei de măceș, unt de cacao cu ulei de migdale și ceară de albine, în sfârșit, am mai multe, sper că-ți vor fi de folos.

Pentru germeii îți recomand să-ți cumperi un aparat special, un germinator, și să citești instrucțiunile.

Te îmbrățișez,

Peter

Mesajul are atașate treizeci de pagini.

Am creat un monstru.

Apoi un mail de la Mark.

Ciao fetițo,

Ce mai faci?

Îți răspund eu pentru că prietena ta este ființa cea mai încăpățănată, orgolioasă și căpoasă pe care o cunosc.

Sunt furios de nu mai pot pe ea pentru că nu vrea să-ți răspundă, chiar dacă moare de dorința de a o face.

Îți promit că n-o să fac altceva decât s-o torturez până când îți va da un semn de viață, nu mi-a plăcut modul în care v-ați despărțit și nu ți-am fost aproape pe cât ai fi vrut când ne aflam la New York. Voiam să-ți cer iertare pentru asta de mai mult timp, dar după aceea, întorși acasă, munca, fetița, scandalurile obișnuite și Sandra, care este tare greu de suportat (să nu-i spui asta că sunt ca și mort), așa că, în cele din urmă, nu am apucat să-ți mai scriu.

O să vezi că după ce se va naște fetița, și tu vei avea mult mai puțin timp pentru alții.

Ce chestie, am două fete de la cele două femei pe care le ador, fără să fi făcut vreodată sex cu ele!!!

Te iubesc prea mult,

La revedere,

Mark

Cobor ca să-i duc lui Joe prăjitura cu crema falsă de ciocolată căci el, ca să n-o ducă acasă, a preferat să facă ore suplimentare și văd că foaia aceea cu lista de nume este deja plină.

Arunc o privire:

Trisha, Paris-Nicole (asta este sugestia fetei de treizeci de ani de la etajul trei), Ashanti, Brianna, Bailey (trebuie să fie bețiva de la cinci), Fumiko (japoneza de la unu), Petula, Rachel, Bridget Jones (mână moartă!), Jaleesa și Ignazio?

34

În ultima vreme comenzile sunt din ce în ce mai consistente și Tyler nu poate face față de unul singur, de aceea am mers și eu cu el la bar, încărcată ca un măgar.

În dimineața asta Bob poartă un tricou de culoare muștar pal, cu fotografia lui Bo Derek cu codițe și inscripția „10”.

Mă întreb dacă își cumpără tricourile acum sau le are de treizeci de ani...

Carl și „celălalt” sunt așezați la locurile lor obișnuite, dar nu mai sorb din bere, ci s-au resemnat cu niște sucuri sănătoase de morcov și de mere (pe care le îmbunătățesc însă cu vodcă).

Mă salută și-mi fac nenumărate gesturi de simpatie și complimente.

Mă fac roșie la față, probabil că într-adevăr m-am schimbat!

Bob mă trage mai la o parte și este nemaipomenit de emoționat, puțin zguduit, nu-mi dau seama ce-i cu el.

Nu ne-am mai văzut de când mi-a făcut „propunerea de căsătorie din interes”.

— Monica, s-a întâmplat ceva.

— Ceva... frumos?

— Aș zice că da... s-a întors ea.

— Ea... soția ta? CU ADEVĂRAT? strig eu și-l îmbrățișez. Asta-i ceva tare frumos! Te bucuri și tu?

— Da, dar mi-e teamă de ceva...

— Cred și eu, trebuie să luați totul de la capăt, dar asta ar fi o aventură foarte frumoasă.

— A venit aici alaltăieri ca să ia fata și, nu știu cum, dar m-a văzut într-o altă lumină, i-au plăcut schimbările pe care le-am făcut în local, mi-a spus că parcă sunt mai puternic și mai sigur pe mine.

— Ei, da, femeile simt imediat fascinația unui adevărat cap de familie!

— Dar dacă pe urmă o mai dezamăgesc o dată? Dacă pleacă din nou? N-aș mai putea suporta așa ceva!

— Așteaptă, stai puțin, să facem câte un pas de fiecare dată! Voi doi trebuie să începeți din nou să vă cunoașteți, nu mai sunteți exact la fel ca înainte, ați petrecut mult timp despărțiți și ați trecut prin experiențe diferite, dar vă iubiți și aveți o fetiță, prin urmare nu vă grăbiți și o să vezi că lucrurile vor merge de aici încolo cât se poate de bine.

— Ești sigură de asta? Sper și eu din tot sufletul!

— Sigur că da, haide, bine că nu ne-am căsătorit noi doi!

— Așa este, cine știe cum puteam să-i explic asta.

Îl las pe Tyler împreună cu Bob ca să pregătească livrările, iar eu mă duc la cabinetul doctorului McEwan.

Și el mă privește ca și cum nu m-ar mai fi văzut niciodată.

Dar ce-am făcut?

— Monica dragă, arăți grozav, ești în mare formă, analizele sunt foarte bune, greutatea este perfectă și fetița se simte foarte bine.

Ufff, mulțumescu-ți ție Doamne, întotdeauna mă tem că ar putea fi ceva care nu merge cum trebuie.

— Dar cum ai făcut, pari cu totul alta, ești surâzătoare, liniștită, plină de viață. Îți merg bine treburile, nu-i așa?

— Mă rog, nu în mod tradițional, dar, de fapt, am tăiat multe crengi uscate și acum mă simt mult mai bine, mă concentrez asupra mea și a fetei, restul vine de la sine.

— Bravo, sunt foarte mândru de tine, îți mărturisesc sincer că atunci când ai venit prima oară eram foarte îngrijorat.

— Se numește instinct de supraviețuire, domnule doctor! Îi spun eu strângându-i mâna.

În timp ce mă îndrept către ieșire, sună telefonul, este mama.

— Ei, ce faci astăzi?

— Grozav, mamă.

— Sunt foarte bucurasă că voi avea un nepot, am scos imediat toate costumașele de când erai tu mică, așa că o să ți le tri-

mit cât de curând, și apoi, iartă-mă, n-am rezistat tentației și a trebuit să-i spun totul și tatălui tău, dar el s-a supărat pentru că nu i-ai spus lui mai întâi.

Altă încurcătură de adăugat pe lista copiilor unor părinți divorțați: nu știi niciodată cui să-i dai mai întâi o veste și, în consecință, greșești întotdeauna.

— Alte noutăți? Acel cioc... ehm, iubitul tău?

— La vârsta mea, să spun „iubitul meu” mă face să par o bătrână perversă... Este bine, cel puțin cât timp nu-mi vorbește despre... muncă.

— Bine, mamă, cel puțin acela este un sector care nu intră niciodată în criză!

— Da, dar nici brutarii, dacă este să spunem drept, ori benzinarii sau dentiștii.

— Sigur, dar nu pui la socoteală originalitatea? Scuză-mă, mamă, te las acum, mă sună și altcineva.

Nu-i adevărat, dar când ne înțelegem prea bine și ne relaxăm, vraja se spulberă într-o clipă, așa că este mai bine să mergi înainte în doze homeopatice.

Acasă, Pilar mă așteaptă pe platforma scării, ținând strâns în palma mâinii stângi cadoul pe care i l-a făcut Viagra cu puțin timp înainte.

— Este un vibrator roz după cât se pare.

— Exact, îți dai seama? Ce crezi că o să fac la el?

— Nu știu dacă poți bate cu el laptele pentru un cappuccino, dar măcar pisica o să se bucure.

— Doar un imbecil face un cadou atât de prostesc și, de altfel, uite cât este de mic!

— Aha, asta te deranjează de fapt.

— I-l trimit soției lui.

— Ce vrei să faci?

— I-l expediez acasă pe numele soției lui.

— Nu, las-o baltă, s-ar putea să te ucidă individul.

— S-ar putea ca, mai degrabă, să ucid eu la idiotul ăla dacă el chiar nu știu că putea să-mi ofere în dar un încărcător pentru celular sau niște sticle de vin sau un cartuș de țigări!

Nu sfârșește bine fraza că începe să alege ca o nebulă de-a lungul coridorului până ce sare în brațele unui sărman bărbat cu două valize mari în mâini, o geantă pe umăr și un marsupiu.

— PEEETTEER !

Cum, Peter ?

Îl îmbrățișează și îl sărută ca și cum ar fi soțul ei întors din război.

Peter Bonelli ?

Peter se apropie cu greu de ușă cu Pilar încolăcită pe el ca un koala, ținând în continuare vibratorul în mână.

— Tu ești Monica, nu-i așa ? Îmi zâmbește și-mi întinde o mână. Mi-am dat seama după burtă !

— Formidabilă intuiție ! zic eu strângându-i mâna.

Nu mi l-aș fi imaginat niciodată astfel, sau, mai bine spus, chiar nu mi l-am imaginat niciodată.

Are părul castaniu cărlionțat, ochelari, barbă de trei zile și aerul unui tociar, dar fața îi este blândă, cumsecade, a unuia care a suferit mult în viață și care în cele din urmă s-a predat, inspiră încredere.

Pilar continuă să se gudure pe lângă el ca un cățeluș.

Mărturisesc cinstit că mă cam deranjează, voiam să am exclusivitate asupra prieteniei sale.

— Peter, ce cauți aici ? Adică, știu că este casa ta, dar... pof-tim, nu erai în Noua Zeelandă ?

Doamne, și unde o să mă duc să locuiesc acum ? Nu putea să-mi spună din vreme ? Nu reușesc să-mi ascund îngrijorarea.

— Ba da, dar am abandonat serviciul acela, era pe cale să devină o pacoste. Oh, ce idiot sunt, nu-ți face nicio problemă ! Tu o să rămâi aici atât cât ne-am înțeles și chiar mai mult dacă ai nevoie. Eu mă duc la Steve, el se întoarce peste șase luni, nu este niciun fel de problemă, trecusem pe aici doar ca să te cunosc și să văd ce faci, o să iau doar vreo două tricouri, dacă nu te deranjează.

Uh, cu atât mai bine, ce frică mi-a fost, mă și vedeam pe trotuar, în frig, vânzând chibrituri.

— Ești chiar mai frumos decât erai când ai plecat, să știi. Te-ai bronzat nemaipomenit.

— Eu, frumos ? Haide, nu glumi, lasă el fruntea în jos.

— Hai, Peter, intră în... casa ta, îmi pare rău pentru dezordine, dacă aș fi știut că sosești, aș fi pus totul în ordine.

Și aș fi udât și cei șapte cactuși care au supraviețuit...

Mă simțeam atât de bine singură, cu el am avut doar un schimb de mesaje, nu-l cunosc cu adevărat, este, într-un fel, ca și cum ai întâlni prima oară pe cineva cunoscut pe chat.

Își pune într-un colț bagajul și rămâne țepăn în mijlocul camerei.

— Haide, Peter... poartă-te ca și cum ai fi în casa ta ! Il ironizez eu.

— Monica, scuză-mă, îți spun drept, nu vreau să te deranjez, nu știu cum să-ți spun cât de mult regret că am picat așa, pe neașteptate, dar o să dispar numaidecât, nu te teme.

— Peter, nu exagera, haide, șezi și relaxează-te, îți fac și o cafea... de malț !

— OK, atunci accept cu plăcere o cafea, dar după aceea nu te mai deranjez.

Urcă pentru a-și lua niște lucruri din dulapul său și se mișcă prin casă ca și cum ar fi un musafir, este mai stânjenit decât mine.

Fac cafeaua și i-o servesc în ceea ce bănuiesc eu că ar fi ceașca lui preferată (pe ea este desenat un P mare), împreună cu niște briose cu afine, preparate de mine.

— Deci, Peter, cum de ți-ai lăsat munca de acolo ? Întreb eu așezându-mă în fața lui.

— Pentru că... era un haos complet și nu voiam să-mi irosesc timpul fără rost, așa că, în cele din urmă, m-am lăsat păgubaș.

În realitate pare puțin cam rigid, dar în mesaje mi se părea că este foarte sensibil.

— Mă rog, este păcat, părea ceva interesant...

— Da, era, locurile erau foarte frumoase, dar prea multe încurcături, în general. Mai bine eviți să-ți complici viața, nu-i așa ?

— Dacă spui tu...

Tăcere.

— Și așa... aștepti un copil.
— Așa este.
— Cum te simți? Iei vitamine? Dormi suficient?
— Oh, da, mă tratez pe mine însămi ca pe o împărăteasă și, de altfel, Tyler este mereu cu mine, este o adevărată comoară.
— Așa este, Tyler nu știe că mă aflu aici, cine știe ce față o să facă.

— Nu i-ai spus că vii?
— Nu, am plecat în grabă și nu aveam chef să-l sun acasă ca să vorbesc și cu maică-mea.

— Înțeleg.

Conversația lăncezește, poate ar fi cazul să plece la Steve.

— Brioșele sunt delicioase, sunt făcute cu malț de orez?

— Sirop de arțar... o jumătate de ceașcă.

— Ah, într-adevăr, au un gust foarte delicat.

Am aerul cuiva care poartă niște pantofi prea strâmți și abia așteaptă să se descalțe.

— Monica, îmi imaginaseam această întâlnire în cu totul alt mod, din cauză că sunt foarte timid și reușesc să comunic mult mai bine în scris.

— Atunci, dacă vrei, acolo e un pix și aici ai foi câte vrei.

Râde.

— Mă simt foarte prost, iartă-mă, din cauză că am făcut un drum foarte lung și sunt atât de obosit, și... acum ar fi mai bine să plec.

Ne ridicăm. Îl conduc spre ușă.

— Ascultă, n-ai avea chef să mergem să luăm cina într-un restaurant thailandez foarte bun? Este chiar aici, în colțul străzii!

N-am mai răs atât niciodată în toată viața mea.

Peter are un umor teribil, mi-a povestit niște lucruri extrem de haioase despre călătoriile și munca lui și își imită formidabil mama.

Am recunoscut în el toată duiosia și sensibilitatea pe care mi-a transmis-o în perioada aceasta, mi se părea imposibil să mă fi înșelat.

După cină facem o plimbare în Village, de luni întregi nu mai dădusem pe-acolo în tovărășia cuiva.

Peter cunoaște multă lume, nu face nici zece metri fără să salute pe careva, de parcă ar fi poștașul cartierului!

Mă conduce acasă și se asigură că am intrat, după care este gata să plece și el, dar Pilar, *în mod foarte ciudat*, apare în ușă de îndată ce ne aude urcând și profită de ocazie ca să-l sărute din nou.

Doamne, ce mă enervează!

— Monica, dacă mâine ești liberă, te invit să dăm o tură ca niște adevărați turiști. Ai chef de așa ceva? Am putea chiar să închiriem niște biciclete.

— De ce nu? răspund eu, satisfăcută că n-a întrebat-o de așa ceva și pe Pilar.

— Vrei să vii cu noi, Pilar?

Rahat!

— Nu, eu lucrez mâine, dar pot veni cu voi la cină.

— OK, atunci găsesc eu pentru voi, se oferă Peter.

Ne sărută pe fugă și pleacă, iar noi rămânem o clipă în pragul ușii, prefăcându-ne indifferente când, de fapt, părem două leoaice care își dispută prada.

Ce pradă o fi și asta...

— Noapte bună, Pilar, sunt atât de obosită.

— Noapte bună, Monica, și eu am nevoie de un somn bun.
Ne zămbim puțin forțat și dispărem în spatele ușilor
noastre.

Iată de ce femeile reușesc să fie prietene doar până când
apare un bărbat între ele, chiar dacă este un gay!

A doua zi de dimineață, soneria de la intrare sună la ora
nouă.

Mă trezesc brusc, visam că sunt la școală, examen de bacalau-
reat, acesta este visul meu cel mai frecvent.

Cobor cu greu de pe platforma cu patul și mă uit pe vizor,
apoi întreb cu greu: Cine este?

— Peter!

Deja?

Deschid ușa așa cum sunt, în pijama, cu ochii cârpiți și părul
în dezordine.

Peter nu reușește să-și rețină râsul.

— Te rog să fii respectuos, sunt o doamnă într-o situație
specială, abia coborâtă din pat, în zori! Este anticonstituțional!

— Voiam să vin mai târziu, dar fusul orar cu care sunt
obișnuit mă ține treaz de patru ore și nu mai rezistam, putem
merge să luăm micul dejun la „Le pain quotidien”. O să vezi că
o să-ți placă.

Mărai și mă fac nevăzută în baie.

— Mai funcționează rezervorul de apă? mă întreabă.

— O dată da și de trei ori nu, dar nu îndrăznesc să-l chem
pe Joe decât după ce va mai pierde 20 de kilograme, altfel s-ar
putea să-i înțepenească mâna acolo!

— O să am eu grijă să fac reparațiile de care ai nevoie, sau
roagă-l pe Tyler.

— Îmi place de Tyler la nebunie, dar îi trebuie două luni ca
să schimbe un bec.

Îeșim în dimineața rece și mergem să luăm micul dejun
într-un local francezesc cu mese lungi de lemn și borcane enorme
de gem și ciocolată de întins pe pâinea caldă și citim „New York
Times” comentând știrile cu voce tare, cu opiniile „omului de

pe stradă”: „Să sperăm că o să se termine repede mandatul
lui Bush”, „Este de neconceput să luăm acum un împrumut”,
„Merele nu mai au gustul de alădăță”.

Dar nu reușesc să traduc: „Nu mai există anotimpuri inter-
mediare!”

Mă duce la plimbare în tot Manhattan-ul, în locuri prin care
n-am mai fost niciodată. Moma, Frick Collection, Carnegie
Hall, Chelsea Market și, în cele din urmă, în vârf la Empire State
Building, unde am refuzat întotdeauna să urc pentru că am con-
siderat că este doar pentru turiști, dar trebuie să spun că merită
osteneala!

Mă duce și la Grădina Zoologică din Central Park, unde,
în loc să vedem toate animalele din filmul de desene animate
Madagascar, văd doar niște sărmani pinguini rămași aproape
golăși, care înnoată în propria mizerie.

— Ești de mult timp cu Steve? îl întreb brusc în timp ce
aruncăm pe furie alune maimuțelor.

— Cu cine?

— Cu Steve, prietenul tău, cel la care dormi. Sunt două
medicamente în sertarul tău.

— Dar eu nu sunt cu Steve.

— Ah, nu? Înțelesesem că da.

— Dar de ce? mă întreabă destul de nedumerit.

— Așa... am dedus eu.

— Și de unde ai putut să deduci?

— Intuiție, rânjesc eu destul de stănenită.

— Ah, prin urmare, și tu crezi că așa fi gay?

— Eu? Nu, nu cred că... de ce, nu ești?

Izbucnește în râs.

— Nu, dar nu ești singura care mă întreabă asta, o fi din
cauză că am vocea ceva mai... subțirică, apoi fitoterapia nu
stimulează prea mult virilitatea...

— Nu, dar eu voiam să spun... adică, eu credeam...

Sunt violetă la față, ce figură de rahat, eram superconvinsă că
îmi va vorbi despre tulburătoarea sa poveste de iubire cu Steve,
dar când colo este HETERO!

— Fii liniștită, nu m-am supărat, adică, scuumpooo, de fapt ai un păr obsceen, oare ți-a murit coafeza?

Face pe cretinul imitând un travestit.

— Atunci, ești hetero și nu ești logodit?

— Nu, nu sunt, de fiecare dată când m-am îndrăgostit, am fost părăsit și asta m-a durut foarte tare, astfel că prefer să mă țin deoparte și să lucrez cât mai mult.

— Mă rog... bine-ai venit în club, atunci.... De ce nu vorbim despre afaceri? Încerc eu să schimb vorba. Am pus pe hârtie câteva idei asupra felului în care putem face cartea, hai să mergem acasă să ți le arăt.

Acasă lucrăm toată după-amiaza transcriind rețete și încercând între noi diferitele unguente și măști pentru față.

Suntem complet mânjiți de ultima mască, preparată din iaurt cu ulei de măsline și de crema pentru mâini cu unt de karité, părem două manechine de la Avon (dacă-l vede cineva, să nu se mire că o să-l creadă gay), când se aude soneria și apare Tyler.

De îndată ce-l vede pe fratele său, nu ia în seamă fața acestuia mânjită cu preparatele noastre, îl îmbrățișează și-l ridică de la pământ.

Mi-e teamă să nu-l rupă în două.

Este fericit, vesel nevoie mare, îi strălucesc ochii, nu încetează să-l mângâie și să-l țină în brațe, este în culmea adorației.

Peter îl îmbrățișează și el cu nesfârșită blândețe, așa cum e normal să facă fratele mai mare cu cel mic, pe care îl ocrotește, îi pune o mulțime de întrebări și îl copleșește cu laude.

În timp ce ne spălăm pe față în baie, îmi șoptește:

— Monica, n-o să mă crezi, dar Tyler parcă este alt om, acum că l-am văzut sunt mai convins ca niciodată. Tu l-ai transformat, este pe cale să devină un adevărat bărbat, lucrează, are niște mici responsabilități, este mai comunicativ, tu ai puterea de a scoate din oameni tot ce este mai bun.

— Eeeu? Ce tot spui, dacă nu mă vrea nimeni!...

— Despre cine vorbești, despre cei doi donatori de spermă? Doar pentru că ai avut parte de niște relații nefericite nu înseamnă că nu ai fi extraordinară și, crede-mă, ești astfel.

Mă hotărâsc să accept complimentul, fără a-mi subaprecia valoarea, așa cum fac de obicei.

Pregătim cina, în timp ce Tyler pune masa fără ajutorul nimănui.

Peter este aproape emoționat.

Împreună formăm o echipă formidabilă, este într-adevăr priceput și foarte rapid în prepararea oricărui fel de mâncare, manevrează cuțitul ca un prestidigitator și reușește să toace pătrunjelul cu o iuteală impresionantă, mai bine ca un robot, pur și simplu îl admir.

Pregătim o cină indiană pe bază de linte și conopidă cu curry când apare Pilar. Pentru clipă, citesc dezamăgirea din ochii ei.

Ei, ei, draga mea, este 1 la 0 și mingea la centrul terenului.

Bineînțeles îl îmbrățișează și îl sărută pe gură, gest care îl face să lase privirile în pământ și să se înroșească în obraji timp de o clipă.

— Ce grozavi sunteți, v-ați apucat să gătiți, semanați cu cei che apar la televizor.

Îi trag un cot lui Peter.

— Ai văzut? Suntem credibili!

— Te îndoiai?

Ne așezăm la masă și Pilar începe să bea fără măsură, în realitate bea și vinul pe care nu-l pot bea eu și cred că numai ea singură a dat gata cel puțin o sticlă și jumătate, așa că dispare și acea urmă de pudoare care îi mai rămăsese și care mai putea să-i frâneze aventurile.

— Peter, știi che am fost siempre îndrăgostita de ti?

Ei poftim!

— Nu se poate, spui asta ca să-ți bați joc de mine!

— No, no, no, bolborosește ea, mângâindu-i mâna cu degetul arătător, tu ești dragut, y cinstit, y bello, y simpatico, y bravo...

— Iar tu ești beată moartă.

— No, eu țin foarte bine la bevut vino, se ridică și se așază pe genunchii lui Peter.

Ca să-l scutesc pe Tyler de scena asta penibilă îl rog să mă ajute să strâng masa, în timp ce ea îi vorbește lui Peter la ureche și-l face să rădă.

După ce spăl vasele sunt de părere că am suportat destule, de altfel nici nu mă pot lua la întrecere cu o spaniolă sado-maso beată care, pe deasupra, nu este însărcinată.

— Bine, iubitorilor, bat din palme, a fost foarte plăcut, dar mâine mă așteaptă o zi foarte grea și, dacă nu vă deranjează, aș vrea să mă culc.

— Sigur, Monica, iartă-mă, nu mi-am dat seama cât este ceasul, spune Peter dând-o jos cu blândețe pe Pilar de pe genunchii lui. Plecăm imediat.

— Condu-mă până acasă. Pit, mi-e teamă să nu me rățălesc.

— Dar dacă locuiești aici, vizavi... îi amintește Tyler.

— Se fac totdeauna întâlniri ciudate în blocul acest.

— OK, Pilar, te conduc doar pentru că știu că ești în stare de orice. Apoi, către mine: Mulțumesc pentru ziua asta frumoasă, Monica, te sun mâine ca să continuăm.

— OK, îi zâmbesc eu pe fugă.

Închid ușa și...

AAAHH!

Da, recunosc, sunt în mod oficial geloasă pe Pilar.

36

Pro:

Sunt însărcinată.

Sunt o repezită.

Am trimis în mă-sa 80% din trecutul meu.

Contra:

Îmi place Peter.

Peter este proprietarul casei în care locuiesc.

Lui Peter îi place Pilar.

Este absurd, probabil că sunt din nou hormonii, nu reușesc să mă gândesc la altceva decât la Peter (și la a face sex cu Peter în 41 de poziții, ceea ce este un alt efect colateral simpatic al sarcinii: ai un chef nebun să faci sex și, evident, nu este nimeni care să aibă chef să facă așa ceva cu tine).

O să ajung să mi-o trag cu pernele, ca un câine!

Este oare posibil ca, de când a apărut, el să devină ideea mea fixă? Mă simțeam foarte bine, începeam să scap de „dependența afectivă de bărbați necorespunzători”, și acum încep din nou să simt fluturi prin stomac și toate semnele tipice ale unei iubiri de adolescență.

Hormonii. Nu există altă explicație: hormonii și primăvara care vine peste noi.

Hormonii, primăvara care vine și Peter care este minunat...

Îmi place tare mult să-l privesc când taie morcovii în felii și modul în care amestecă aluaturile cu telul și când gustă din polonic.

Oh, Doamne, visez că mă posedă printre verdețuri și cereale, dar cum ar putea, cu burta asta a mea?

Și apoi, n-aș vrea ca fata mea să mă vadă făcând asemenea lucruri!

E normal să fie atras de Pilar și de jocurile ei erotice; singurul joc pe care i l-aș putea propune este Popa prostu'!

Doamne, ce situație penibilă!

Nu se poate să mă îndrăgostesc, nu-i așa? Până acum două minute plângeam după Edgar și acum aproape că încep să mă gândesc „Care Edgar?”, „David și mai cum?”.

Nu-mi mai pot permite să fac prostii sau să sufăr din nou, cel puțin nu în momentul ăsta.

OK, o să mă prefac de-acum înainte că nu s-a întâmplat nimic, nici nu-l iau în seamă, în fond dragostea este o chestiune chimică, nu? Prin urmare, să nu mă mai gândesc la asta și, mai devreme sau mai târziu, efectul o să treacă.

O să mă gândesc la el ca la o lună nouă. Peter lună nouă.

Mamă, mamă, am fierbințeli.

Îmi deschid mail-urile noi ca să nu mă mai gândesc la el și, ca niciodată până acum, spam-ul cu „Mărește-ți penisul!” are asupra mea un efect ciudat.

Concentrează-te asupra respirației, Monica, relaxează-te, „OOOMM!”

Este un mail pe care mă așteptam să-l primesc dintr-un moment într-altul.

De la: Lilly Horowitz – *Vanity Fair*

Cc: Linda Rosenblatt, Max Del Vecchio

Scumpă Monica,

asa cum am stabilit la ultima noastră întâlnire, revin ca să-ți reînnoiesc oferta pentru reportajul de două coloane despre JD Salinger. Onorariul a fost modificat la 13.000 USD, sumă care include cumpărarea drepturilor de publicare a fotografiilor aflate în posesia ta.

Fiind sigură că vei lua rapid o decizie și îmi vei răspunde pozitiv, rămân la totala ta dispoziție pentru orice clarificare și informație de care ai avea nevoie.

Cu drag,

Lilly Horowitz

Asta înseamnă să nu știi să accepți un *nu* ca răspuns.

Sigur că banii mi-ar fi de mare folos dar, dacă i-aș accepta, m-aș căi amar, mi-aș vinde sufletul Diavolului (îmbrăcându-mă de la Prada).

Șterg fără urmă de regret mail-ul.

Se aude soneria care mă readuce la dura realitate: dincolo de ușa aceea se află bărbatul cu care aș vrea să mă împerechez în poziția șezând, numai la gândul acesta mă trec sudori reci.

Arunc în grabă cu puțină apă rece pe față și mă duc să deschid, încercând să-mi compun un aer distant.

Deschid ușa și este Joe. Libidoul meu a coborât vertiginos până mai jos de tălpi.

— Ciao, Monica, am ținut să-ți aduc eu însumi pachetul ăsta pentru tine personal, profitând astfel de ocazie ca să urc pe jos scările, știi că tortul tău de ciocolată a fost foarte bun? Nici nu-mi venea să cred că era fără unt și ouă, așa că...

Își pune din nou mâna pe cureaua de la pantaloni ca să-mi arate câte găuri a strâns, în ultima vreme a devenit gestul său clasic, egal cu o strângere de mână. N-aș vrea să fiu de față în ziua în care o să-i alunece pantalonii în vine.

— Sunt mândră de tine, Joe.

— Și eu sunt mândru de tine, Joe, se aude ca un ecou o voce din spatele lui.

O voce slabă care îmi provoacă frisoane de-a lungul spinării și mă face imediat să-mi imaginez cele mai fierbinți scene de sex care pot exista.

Doamne, e chiar el, iar acum, că s-a odihnit și nu poartă ochelari, e și mai frumos.

— Ciao, Monica, îmi dă un sărut fugar pe obraz și îi răspund cu un aer distrat.

— Ți-am adus un pic de făină integrală ca să te învăț cum se face seitanul.

Era exact ceea ce-mi trebuia în momentul ăsta. Mă excită chiar și felul în care pronunță cuvântul... Seeaitan.

La un castron și toarnă în el făina, apoi adaugă apă și începe să amestece compoziția.

Mă încântă vederea mâinilor sprintene și pricepute și-mi imaginez cum m-ar frământa pe mine.

Semilună, trebuie să mă gândesc la o semilună, o mare, zdravănă și neînsuflețită semilună... OOOMM!

— Monica?

— Bun rău!

— Poftim, ce spui?

— Bună, pare foarte bună.

— Oh, da, așa este, și costă foarte puțin față de ce se poate cumpăra din magazinele specializate.

— Interesant.

— Acum trebuie să se odihnească în apă timp de circa o oră, după care îți arăt partea a doua.

O oră, știi câte lucruri ți-aș putea face într-o oră? Lucruri interzise în multe state ale lumii...

— Așadar, aseară ai condus-o acasă pe Pilar?

— Da, apoi am mai rămas un pic la ea pentru că nu se simțea bine, s-a desprărit recent de prietenul ei și simțea nevoia să stea de vorbă cu cineva. Nu cred că a depășit moartea lui Maggie.

Mincinoasă nenorocită, ea n-are niciun iubit în afară de Viagra, pe care-l biciuiește o dată pe săptămână, iar de Maggie nu i-a păsat niciodată, ce viperă!

Mor de dorința de a ști dacă s-a culcat cu ea, dar nu suntem suficient de apropiați.

— Ia ascultă, dar tu și Pilar... mă rog... da... tu și Pilar?

— Ce-i cu mine și cu Pilar?

— Tu și Pilar sunteți prieteni foarte buni, nu?

— Eu aș zice că da, o cunosc de cinci ani.

— Și niciodată nu v-ați...

— Dar câte întrebări... cum se face că ești atât de curioasă?

— Curioasă, eu? Absolut deloc, era doar așa, un subiect de discuție, dat fiind că avem de așteptat o oră.

Fir-ar să fie, nu mi-a lămurit dilema: s-a culcat cu ea sau nu? Și, eventual, de câte ori?

— Fac o infuzie, vrei și tu?

— Sigur că da, cu plăcere!

Aș face și un duș rece.

Măcar că l-aș face împreună cu tine.

Uff, gata, o să deschid pachetul pe care mi l-a adus Joe.

Mama este cea care mi l-a trimis, este plin cu hăinuțe de când eram eu abia născută, sunt mititele și tare drăguțe, roz, verzi și mov, sunt și pantofiori și bavețele și chiar o căciuliță și o periuță moale care mai are talc pe ea.

N-a aruncat nimic, ce drăguță e mama mea.

Peter mă privește cu mai multă duioșie când mă vede răscolind prin hăinuțe.

— Îți plac copiii? îl întreb.

— Dacă-mi plac? Îi ador, aș vrea o echipă întreagă.

Uite, știam asta, ar fi și un bun tată, Brad Pitt din Perry Street.

După o vreme ne întorcem la aluatul nostru.

Peter ia cu grijă în mâini mingea de aluat și o pune sub robinetul cu apă rece, unde continuă s-o frământa până scoate din ea tot amidonul.

— Hai, fă și tu ca mine! îmi spune.

— Da, te rog! îi spun ca și cum l-aș invita „Pune-mă chiar acum pe masă și posedă-mă!”

— Te simți bine, Monica? Pari înfierbântată.

— Crezi? Poate că de vină este tensiunea... în ultima vreme e cam mare, răspund eu făcându-mi vânt cu un ziar.

— Iei floarea pasiunii?

— Oho! Cum să nu! Fluvii întregi.

Lasă aluatul spongios în mâinile mele și le mișcă împreună cu ale sale, pentru a-mi arăta cum se face.

N-am mai văzut ceva mai erotic până acum, mai ceva decât *Fantoma* și 9 săptămâni și ½.

Mă tem că aș putea avea un orgasm dintr-o clipă în alta.

Ne aflăm la o distanță aproape inexistentă, îi pot simți mirosul pielii și al șamponului, dar este posibil ca eu să n-am niciun efect asupra lui?

Ah, da, era să uit, eu am burtă, iar el a pus-o de curând cu Pilar...

— Peter, te-ai culcat cu Pilar? Spune-mi drept! îl întreb de data asta. fără nicio reținere.

Mă privește surprins.

— Sigur că nu m-am culcat cu Pilar. Monica, ce tot spui acolo?

— Atunci, sărută-mă.

Îi apuc fața cu toată forța testosteronului pe care îl am în vine.

Și îl sărut cu toată pasiunea de care sunt în stare.

— Monica, ce faci? În situ... ta n-ar tre... mă îndepărtează cu blândețe de el.

Oh, Doamne, știam eu, m-am făcut de răs cu totul, acum o să fie insuportabil, ar fi mai bine să-mi caut o altă casă. Și asta cât se poate de repede.

— Iartă-mă, dar nu eu sunt de vină, hormonii, este ca și cum aș fi posedată de diavol, nu mă lua în seamă, ba chiar știi ce am să fac? O să încep să-mi fac bagajele, mai bine să mă duc eu la Steve pentru o vreme.

Încep să-mi adun lucrurile la întâmplare, special ca să nu trebuiască să-l privesc în ochi, iar el, în tot acest timp, ține seitanul în mână și are toată fața lipicioasă de la gluten.

Așa arată și mai sexy.

Se spală pe mâini și vine către mine, își pune palmele pe umerii mei, apoi îmi masează cu blândețe gâtul și de data aceasta mă sărută el într-o manieră perfectă.

— Monica, îmi șoptește, cred că m-am îndrăgostit de tine și mi-am dorit să te sărut încă de când te-am văzut prima oară, dar nu credeam că o să te intereseze asta.

— Peter... de când am aflat că nu ești gay nu reușesc să mi te scot din minte și am un chef de-a dreptul nerușinat să fac dragoste cu tine, chiar dacă, în starea în care mă aflu, maximumul care se poate face este o plimbare ținându-ne de mână.

— Monica... vreau nebunește să fac dragoste cu tine.

Rămânem în pat toată dimineața și jumătate din după-amiază, ne alintăm, ne sărutăm, facem dragoste și râdem ca niște nebuni.

Nu m-am mai simțit astfel de o viață întreagă.

Nu, trebuie să mă corectez, nu m-am mai simțit astfel niciodată în viață.

Peter este burlac, hetero, are aceeași vârstă ca mine, muncește, iubește copiii, nu a fost niciodată amestecat în porcării, este independent material, nu depinde de mama lui și nu se droghează.

Unde o fi păcăleala?

Deocamdată nu vreau să știu, oricum, mai devreme sau mai târziu o s-o descopăr.

Rămânem strâns îmbrățișați până când foamea ne obligă să ne sculăm din pat.

Peter îmi pregătește niște sandvișuri minunate cu cremă de vinete și capere și felii subțiri de ceapă prăjită care se topesc în gură.

Dar după ce măncăm ne vârăm din nou în pat.

Îmi razem capul de pieptul lui, în timp ce el mă mângâie pe păr.

— Știi că ești foarte frumoasă?

— Eu?

Ce răspuns idiot.

— Sigur că tu. Emiți o lumină care mă lasă fără suflare și așa, cu burtă, ești minunată.

Nu este posibil să mi se întâmple așa ceva mie, un bărbat care mă „copleșește literalmente cu complimente“, simt eu că acuși-acuși o să-mi spună că este înșurat.

— Peter, ai avut vreodată relații cu adevărat importante în viața ta?

— Da, una, acum câțiva ani, și am avut nevoie de mult timp ca să-mi revin, iar când mi-am revenit n-am mai avut chef să risc o asemenea suferință, așa că m-am consolată cu munca. Știu că așa fac lașii, dar este foarte greu să-ți construiești un echilibru și, atunci când îl găsești, chiar dacă este alcătuit din puține lucruri sigure, încerci să-l ții strâns ca să nu-l pierzi.

— Te înțeleg foarte bine.

Poftim, uite că acum îmi spune că trebuie să plece, că a fost frumos, dar că preferă să se întoarcă la „echilibrul perfect” pe care l-a dobândit ca să nu riște să mai sufere.

— Mi-e atât de bine cu tine, este așa de plăcut să-ți vorbesc, să te strâng în brațe... nu credeam că o să mai simt vreodată așa ceva, am impresia că te cunosc dintotdeauna și... trebuie să-ți mărturisesc ceva...

Uite, acum vine pleșca.

— ...Dacă m-am întors atât de repede era pentru că te știam singură și în dificultate și, dat fiind că lucrurile de acolo deveniseră irezolvabile, am preferat să mă întorc acasă cât mai repede posibil.

Probabil că am murit și sunt în paradis.

Acum va trebui să abordăm chestiunea sarcinii și el o să-mi spună că trebuie să fac testul ADN și să-l oblig pe tatăl fetei să-și asume responsabilitatea.

— Te deranjează dacă pun mâna pe pântecul tău ?

— Nu... absolut deloc.

TUMP !

— Doamne, a mișcat ! râde el. Este extraordinar, abia aștept să se nască, mai este mult ?

— Trei luni și un pic.

— O să fie foarte frumoasă.

— Nu știu cu cine o să semene.

— O să semene doar cu tine, sunt sigur de asta.

Haide, spuneți-mi unde sunt ascunse camerele de luat vederi, v-ați distrat destul până acum, nu ?

— Peter, dar tu ești adevărat ?

— Sigur că sunt adevărat.

— Prin urmare n-o să te ridici ca să-mi spui că trebuie să pleci la iubita ta și că, poate, o să mă suni, că da, a fost frumos, dar nu suficient ca să trăiești alături de mine și că nu te simți sigur pe tine pentru că nu ești făcut ca să duci o viață de cuplu și apoi este fetița și tu nu vrei să faci pe tatăl unei fete care nu este a ta...

— Sssst ! îmi acoperă gura cu palma. Tu printre ce fel de oameni te învârti ?

— Până acum doar printre niște nemernici, Peter, o mulțime.

— Vino încoace, mă cheamă el și mă îmbrățișează, sunt eu și nu am părăsit pe nimeni în viața mea, nu sunt capabil să fac asta, urăsc abandonurile și despărțirile și mă simt atât de bine cu tine, că am impresia că e un vis.

A doua zi, de dimineață, Peter și cu mine dăm o raită prin magazinele cu marfă bio ca să mă învețe cum se aleg cele mai bune lucruri fără să te păcălești. Apoi pregătim împreună prânzul pentru bar, alături de el această operațiune este ca o plimbare de sănătate, avem nevoie de foarte puțin timp și suntem într-o perfectă armonie, el nu încearcă niciodată să fie pisălog, dar mă învață cu mare răbdare o mulțime de trucuri ale meseriei.

Când apare Tyler, înțelege imediat că se întâmplă ceva ciudat. Săracul, este perioada cea mai stresantă din viața lui, de fiecare dată când asimilează un eveniment, imediat se întâmplă ceva și mai important!

Vede că port o cămașă de-a lui Peter, descheiată la ultimii nasturi ca să-mi încapă burta, și pantalonii lui turcoaz, și nu-i scapă acest amănunt.

— Cum de te-ai îmbrăcat cu pantalonii fratelui meu?

Îi zâmbesc lui Peter în semn de „Acum trebuie să-i explici tu”.

— N-ai impresia, Tyler, că este foarte frumoasă?

Ăsta vorbește despre mine?

Tyler se uită la mine și-mi dau seama că în creierul său s-a pornit un adevărat vârtej în căutarea unui răspuns.

— Ba da, dar de ce poartă hainele tale? Nu le are pe ale ei?

— Sigur că le am pe ale mele, dar îmi face plăcere să le port pe ale lui Peter, este ceva legat de afecțiune.

N-am reușit nici măcar eu să-i clarific dilemele, răbdare, am încredere în infimitele lui posibilități.

Plecăm cu toții în direcția barului, unde găsim un Bob din ce în ce mai în formă (poartă de data asta un tricou cu inscripția „Sunt împreună cu un idiot” și o săgeată care arată către dreapta). Automat, trecem amândoi în stânga lui.

Peter și Bob se împrietenesc imediat și se duc în bucătărie, eu îl privesc de departe, așezată la tejghea în locul obișnuit al lui Carl, complet fermecată, îl văd gesticulând și râzând în timp ce îi dă, cu siguranță, tot felul de indicații (este, evident, mult mai priceput decât Bob).

Dar poate fi posibil ca eu să mă fi îndrăgostit deja?

Nee.

— Doamne, cât este de frumos... suspin eu.

— Cine, fratele meu? mă întreabă Tyler.

— Da, îi mărturisesc eu, foarte.

— Ah! Tyler lasă privirile în pământ ca și cum ar fi dezamăgit.

— Te-ar deranja?... Dacă o să trăim împreună, vreau să spun.

Ridică din umeri.

— Oricum o să plecați și voi, știu eu.

— Ei, uită-te bine în ochii mei, îi apuc bărbia între degetul mare și arătător. Ce ți-am spus eu data trecută? Că oamenii care te iubesc nu te părăsesc, iar Peter s-a întors special pentru noi doi, așa că nu vreau să-ți mai faci griji, aici nimeni nu te părăsește, OK?

Dă aprobator din cap.

— Ești convins? Ai încredere în mine? Te-am mințit eu vreodată?

Clatină din cap negativ.

Peter și Bob se întorc din bucătărie, par să se fi cunoscut din totdeauna, Peter are fața de cei din jur un comportament atât de natural că nu poți să nu-l îndrăgești.

Vine la mine, mă îmbrățișează și îmi pune palmele pe pân-tece, apoi îmi șoptește la ureche:

— Îmi era deja dor de voi!

Trebuie să mă pișc zdravăn ca să mă conving că sunt trează.

Vrei să zici că asta e dragoste? Doi oameni care încearcă un sentiment foarte puternic unul față de celălalt și își dovedesc asta în nenumărate moduri? Asta-i tot?

Nee.

— Ascultă, Peter, nu-i așa că mi-ai putea da o mână de ajutor cu localul? Monica este foarte pricepută, dar peste puțin timp nu va mai putea face față și comenzile sunt atât de numeroase că nu le mai pot pregăti în casă sau o să mă aresteze într-o bună zi. Și apoi, eu chiar nu știu să gătesc.

— N-am nicio problemă să gătesc pentru tine, ba chiar am o mulțime de idei care o să-ți facă plăcere, localul tău se află într-o poziție strategică, este o posibilă mină de aur.

— Chiar așa?

— Am suficientă experiență în sensul ăsta, crede-mă!

Bob exultă de bucurie.

— Atunci, dacă lucrurile vor merge așa de bine cum spui tu, ne-am putea asocia!

— Ei, ia stai puțin, de mine ai uitat? Eu sunt cea care a schimbat soarta chichineței ăsteia, să nu uiți asta!

— Dar cine te poate uita, dacă nu erai tu, m-aș fi împușcat de mult.

— Dar eu, eu nu sunt pe-aici? se aude și Tyler.

— Așa este! Noi doi? Ce-am devenit, niște simpli hamali? Dacă nu ni se recunosc drepturile, facem grevă. Nu-i așa, Tyler?

— Așa-i!

— Nu, copii, nu glumesc, cred într-adevăr că am putea folosi mai bine locul acesta. Ce zici, Peter?

— Sunt cu totul de acord. Tu ce părere ai, puiule? mă întreabă, strângându-mă pe după umeri.

Îmi spune *puiule* și îmi cere părerea? Dacă mai continuă așa, o să-i dau și numărul cardului meu!

Poftim, ar putea fi tâlharul gentleman, mă seduce și îmi fură tot.

Îșim toți trei din localul lui Bob. Peter își ține un braț în jurul taliei mele, iar cu celălalt îi înconjoară umerii lui Tyler. Ce frumos, părem deja o familie.

Tyler radiază de fericire, se simte ocrotit, Peter îi face pe toți cei din jur să se simtă în siguranță.

Dar unde o fi fost până acum?

Eu și Peter ne întorcem acasă, în timp ce Tyler rămâne să se ocupe de livrarea comenzilor.

Acum, că avem toată ziua la dispoziție, am deja o idee despre felul în care ne-o putem petrece.

— Ar trebui să ne așezăm și să începem să scriem la carte, propune Peter.

— Sigur că da, abia aștept!

— De ce să nu scriem în pat?

— Parcă mi-ai citit gândurile.

În timp ce deschidem ușa, apare și Pilar, care se arată *întâmplător*. Nu știe nimic despre ultimele noutăți.

— Dar voi doi v-ați căsătorit deja? Stați mereu împreună, ce chestie.

Peter se uită la mine și mă îmbrățișează.

Adică, am înțeles eu bine? Mă îmbrățișează în fața unei femei super-devoratoare de bărbați, care abia așteaptă să sară pe el, și nu face pe cretinul față de ea?

Dacă dedesubtul acestei atitudini se află ceva, probabil că este ceva foarte important!

— Eu și Monica suntem împreună.

— Cuuuu? strigă Pilar cu ochii ieșiți din orbite. Nu me vine să cred.

Dau din cap afirmativ.

— Vrei să spui che eu nu-ți plac? îl întreabă ea neîncrezătoare, punându-și mâinile în șolduri.

— Tu chiar nu ești genul meu.

— Ce? Ma non es posible, nu mai există religie, nu me rămâne decât să încerc vibratorul. Și intră în casă bombănind ceva în spaniolă.

— Peter, te ador.

— Eu sunt cel care te adoră. Ți-am mai spus, tu reușești să scoți ce-i mai bun din oameni, eu nu mă simțeam așa de-o viață și n-aș putea să-mi închipui că nu te-aș mai vedea alături sau că n-aș sta împreună cu tine în fiecare zi, tu mă faci fericit.

Ce frumos, o să devenim unul dintre acele cupluri simbiotice care fac totul împreună și care sărbătoresc nunta de diamant complet întineriți, spunând peste tot că „n-am dormit niciodată separat, nici măcar o singură noapte“.

Asta-i tot ce mi-am dorit întotdeauna.

Acasă încercăm să ne apucăm de lucru, dar nu reușim să ne concentrăm mai mult de trei minute fără a ne săruta sau a izbucni în râs.

Sunt atât de fericită încât mă sperie gândul că toate acestea ar putea dispărea.

Peter mă privește în ochi și parcă îmi ghicește gândurile.

— Și eu mă tem, știi? Crezi că pentru mine este altfel? Fiecare pas înainte este o imensă emoție amestecată cu o nenorocită de spaimă că totul se va schimba în rău și voi suferi din nou. M-am înconjurat cu o scumedenie de mici certitudini în timpul acestor ani, ca să mă apăr de durere și de teama de a eșua din nou și, poate, de a nu mai reuși de data asta să ies la suprafață. Dar nu pot renunța cu totul să iubesc fără să mai fac măcar o încercare, așa cum am făcut până acum, pentru că de data asta aș fi cel mai mare dobitoc din toate timpurile să te las să dispari și nu mi-aș ierta așa ceva până la sfârșitul zilelor mele.

— Peter... am impresia că te iubesc, îi spun privindu-l țintă în ochi.

— Am impresia că te iubesc și eu, îmi răspunde el strângându-mă puternic în brațe.

— Te superi dacă ies singură câteva clipe?

Ies și mă duc să iau metroul.

Cobor la Battery Park și intru într-un supermarket de unde cumpăr o sticlă de whisky de un dolar.

Nu știu de ce tocmai whisky, dar am văzut asta întotdeauna în filme.

Mă duc să mă așez pe malul apei, departe de turiști și de bărcile de pescari, și deschid sticla, golind-o în rău.

Iau apoi scrisoarea pe care am scris-o în metrou, o răsucesc și o văr în sticlă.

Dragă Edgar,

Dacă vreodată sticla asta va ajunge în Palau (Micronezia), vreau să știi că sunt fericită.

Am întâlnit din pură întâmplare un bărbat care mă iubește și pe care simt că-l iubesc și eu, chiar dacă suntem împreună de foarte puțin timp.

Am impresia că-l cunosc dintotdeauna, avem aceleași gusturi, aceleași simț al umorului, și ne-am făcut deja o mulțime de planuri pentru viitor.

Simt că, în sfârșit, am nimerit-o bine și vreau să fac tot posibilul ca, de data asta, totul să funcționeze cum trebuie.

Sper că persoana pe care ai întâlnit-o va ști să-ți dea un pic de seninătate, astfel încât să reincepi să-ți trăiești viața pe care ai paralizat-o atât timp.

Nu trebuie să renunți să iubești, nu ți-ai putea ierta niciodată asta.

Te-am iubit mult și am suferit cumplit din cauza despărțirii noastre, dar acum sunt bucuroasă că totul s-a sfârșit, n-am mai putea fi niciodată în stare să ne facem fericiti unul pe celălalt, nu eram făcuți pentru a trăi împreună.

Acum înțeleg diferența dintre o relație greșită și una adevărată.

Aștept un copil.

Poate că tatăl ești tu, poate David, dar de-acum nu mai are importanță, ceea ce contează este ca fetița mea să fie sănătoasă și fericită.

O s-o copleșesc cu iubire, o s-o ocrotesc și o s-o învăț să se facă respectată și să nu se coboare niciodată să culeagă doar niște rămășițe de iubire, cum am făcut eu un timp prea îndelungat.

Îți urez să ai parte de tot binele de pe lume.

Ciao,

Monica

Astup sticla, mă ridic și o arunc din toate puterile în apă.

O văd îndepărtându-se și dispărând apoi înghițită de valuri.

Peste o săptămână mi se împlinește sorocul.

Semăn cu o rulotă. Chiar dacă Peter spune că sunt sexy, eu oricum semăn cu o rulotă.

Am terminat de scris cartea și deja sunt vreo doi editori interesați de proiectul nostru.

Peter lucrează în fiecare zi la local și Bob a înțeles deja că fără talentul lui Peter ar putea chiar să închidă, așa că se vor asocia peste puțin timp.

Suntem în căutarea unei case mai mari, cu o bucătărie mai serioasă, cu o curte în care să putem face o grădină de zarzavaturi și cu o cameră în plus pentru Tyler, care ne va ajuta întrucâtva și cu fetița.

Probabil că vom merge în Brooklyn.

Sandra mi-a scris un mail de două rânduri care sunt singură că i-a cerut un mare efort, dar care este, în orice caz, un nou început. Îmi închipui că Mark a săcâit-o la culme în tot acest timp!

Pilar se întâlnește tot cu Viagra, dar n-a digerat prea bine povestea noastră de iubire. Când ne vede că ieșim din casă ținându-ne de mână spune ceva de genul: „Voi doi o să mă îmbolnăviți de diabet!”

Joe a pierdut în greutate mai mult de douăzeci de kilograme, iar eu continui să gătesc pentru el, chiar dacă nu i-a mărturisit asta niciodată soției sale. În schimb, menajul lor merge din plin.

Mail-urile de la Lilly s-au rărit considerabil, într-o vreme am bănuț-o că ar vrea să pună pe careva să mă răpească pentru a mă forța prin tortură să scriu reportajul acela. Nu știu ce a împiedicat-o să facă una ca asta.

În ceea ce mă privește, îmi petrec cea mai mare parte a timpului lungită pe canapea, cu picioarele mai sus, privind gunoa-

iele de la televiziune și lăsându-mă răsfățată de Peter: lunile astea din urmă au fost foarte oboseitoare, fetița este cam mare și eu sunt de-a dreptul sleită de puteri.

Sâmbăta dimineața venim aici în Union Square pentru piața de produse bio, vindem dulceturi și prăjituri pe care le preparăm noi în casă, încă un mijloc pentru a petrece cât mai mult timp împreună.

Peter nu-și mai încape în piele de bucurie pentru nașterea fetiței, chiar dacă n-am reușit încă să-i găsim un nume, ne temem ca nu cumva să aflăm că ar putea exista altul și mai frumos.

Pe când ambalez într-o cutie de carton un chech cu nuci, văd o mamă care aleargă după o fetiță în timp ce aceasta încearcă să prindă din urmă o minge.

— Clarissa! Clarissa, vino încoace!

Eu și Peter ne privim ca la comandă.

De-a dreptul fulgerați.

— Ce crezi de ăsta?

— E frumos, e regal, poate fi înțeles în toate limbile, dulce și autoritar.

— Așa să fie?

— Daaaa!

Batem palma ca doi zăpăciți și ne îmbrățișăm.

— Scumpo, îmi șoptește el.

— Spune.

— Mă hotărâsem ca atunci când vom găsi numele, să te întreb ceva...

Poftim, acum îmi cere să fiu de acord cu o perioadă de reflecție, poate chiar un an de libertate la Santo Domingo.

— ...Vrei să te măriti cu mine?

— Ceeeeee?

Parcă aș fi Pilar.

— Nu-mi pot permite, pentru moment, să-ți ofer un inel de la Tiffany, dar jur că de îndată ce o să pot, ți-l voi oferi. Deocamdată îl am doar... pe acesta.

Îmi întinde o biluță de plastic transparent având înăuntru un ineluș din plastic pentru copii.

Mi-l pun pe inelar.

- Este cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată !
- Atunci... este un da !
- Sigur că este un da ! Și îl sărut.
- Iubito... de emoție te-ai scăpat pe tine ?
- Nu... Mi s-a rupt apa !

MULȚUMIRI

Anul 2008 a fost foarte important pentru mine (se spune astfel despre anii bisecți).

A fost un an de schimbări personale și de opțiuni care m-au făcut să-mi găsesc, în sfârșit, un nou echilibru, după ani interminabili de căutare epuizantă a unei stabilități emoționale.

Mai ales descoperirea unui stil de viață mai natural și yoga au făcut diferența între a fi neliniștită 85% din timp și a număra până la zece înainte de a porni la o nouă acțiune !

Îndepărtarea numeroaselor „uscături“ și renunțarea la văică-reala pentru trecut au fost cei doi pași fundamentali care au făcut ca viața mea să devină mai bună, ca și întâlnirea cu persoane noi și pozitive.

Acestea sunt persoanele cărora vreau să le mulțumesc în această carte, alături de cele care existau deja și care au continuat să creadă în mine chiar și în momentele în care eu însămi credeam mai puțin.

Prieteni dintotdeauna care mă iubesc pentru ceea ce sunt (chiar și atunci când pregătesc mâncare vegetariană !), fratele meu Daniel, pe care îl ador și care mă face, ca nimeni altcineva, să râd, mama mea care a adoptat pisicile mele Gurb și Blanche, redându-le libertatea de a-și face nevoile în aer liber, Attilio, pe care-l iubesc și care mă susține, mă răsfată și mă încurajează în fiecare zi a vieții mele, agenta mea literară Maria Paola Romeo (de o viață întreagă voiam să-i spun așa ceva !!!), o persoană extraordinară pe care o admir foarte mult, băieții de la blog care au format un grup de nedespărțit (în special Caterina Graziano, care a găsit titlul cărții) și, în sfârșit, doamna Simona Calugi, știe ea pentru ce.

Mai apoi aș vrea să profit de spațiul acesta pentru a răspunde odată pentru totdeauna la veșnica întrebare : „Este adevărat că ești considerată o Bridget Jones italiancă ?“

Faptul că am creat un personaj ca Monica, o femeie de treizeci de ani, nesigură pe ea, aflată în căutarea disperată a iubirii, onestă în esența ei și care folosește ironia ca pe un colac de salvare, nu are nimic de-a face cu personajul lui Helen Fielding.

Monica nu stă să numere kaloriile, nici țigările pe care le fumează, și singura ei problemă nu este aceea de a alege între Hugh Grant și Colin Firth, ci aceea de a învăța să creadă în ea însăși, să-și demonstreze valoarea și să-și ducă existența mai departe.

Prin urmare... răspunsul este NU !!!